

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАРТ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2522

Порука др Војислава Шешелја српском народу Црне Горе

Позивам српски народ и све грађане Црне Горе да изађу на референдум и гласају против успостављања антисрпске творевине Мила Букановића и онога што он назива независном Црном Гором.

Војислав Шешел

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџат Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радега,

др Бранислав Блажић,

Љубомир Краговић,

Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић, Маја Гојковић,

Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,

Драган Годоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Миролуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Референдум у Црној Гори је већ расписан. Одржаће се 21. маја ове године и то је за нас који смо свим бићем, генима и свим другим везани за Србију – судбоносни датум. Сваки човјек коме је стало да поштује традицију, своје претке и своје потомке знаће да изабере, изабраће заједничку државу. У Хагу је брутално убијен Слободан Милошевић, бивши председник Србије и Савезне Републике Југославије. То је и порука „међународне заједнице” свима онима који су у њиховим тамницама, онима које и данас траже да хапсе, али и нама који то све боље видимо.

Српска радикална странка др Војислав Шешелъ ће се најактивније укључити у читаву референдумску кампању, јер напосто у овом тренутку немамо пречег задатка од очувања заједничке државе.

Сви наши активисти, сви наши кадровски потенцијали, како у Београду, тако и у Црној Гори, биће укључени у кампању очувања државне заједнице.

У Црној Гори 21. маја неће бити обичан референдум. Док ми покушавамо да сачувамо Државну заједницу дотле ће режим учинити све како би Црну Гору одвео у наручје велике Албаније. „Велика Србија” ће учинити да се сви наши напори боље виде, али и да грађани Црне Горе могу прочитати све о мафијашком режиму Мила Ђукановића. Ми ћемо у овом листу објављивати оно што други медији у Црној Гори нити смију нити хоће.

Све за српство,
српство низашта!

Српском народу јуначке Црне Горе

Српски непријатељи већ деценијама покушавају да разоре наше национално биће, да нам раскомадају територију, униште веру, језик и традицију. Од предводника и идеолога усташког покрета у Црној Гори, Савића Марковића Штедимлије и Секуле Дрљевића, преко Бакарића и других антисрпских зликоваца, па све до сепаратистичког режима Мила Ђукановића, једина намера непријатеља нашег народа била је да укину српско име и презиме, српску цркву, српски језик, српску културу, да асимилују и српски народ претворе у припаднике неких других нација. Стварних или измишљених, свеједно.

Сада покушавају да нам поделе земљу, да одвоје оно што је неодвојиво. Сепаратистички режим Мила Ђукановића тиме не покушава да уништи само нашу заједничку државу, већ хоће да дефинитивно забију глогов колац у срце Црне Горе. Немогуће је и замислити Црну Гору без Србије или Србију без Црне Горе. Какву би разлику неко могао да види између Србина из Пријепоља и Пљеваља, или каква је разлика између муслимана из Бродарева или Бијелог Поља? Зашто то ради Мило Ђукановић? Зашто жели да раздвоји људе и народ? Не ради то Мило Ђукановић зато што озбиљно или искрено мисли да ће тиме учинити било какво добро за грађане Црне Горе, не ради он то ни зато што искрено верује у идеју Црвене Хрватске, или независне Црне Горе, или му то бар није основни разлог, већ је Мило Ђукановић целу причу покренуо због заташкавања криминалних афера и бројних корупционашких послова. На основу тих послова Мило Ђукановић је постао богатији за милионе евра, као и његови мафијашки пријатељи, док је народ постајао све сиромашнији.

Ђукановићу и његовом мафијашком режиму ништа није свето. Спрдају се његошевском Црном Гором, а највише вредности су им издаја, лоповлук и сваковрсни криминал. Обавеза свих нас је да им супротставимо наше праве вредности, љубав према отаџбини, поштење, моралност и истинољубље. Не смемо им дозволити да на територији наше отаџбине праве Велику Албанију, не смемо им дозволити да нам отму нашу јуначку Црну Гору Светог Петра Цетинског, Владике Рада и Василија Острошког. Зато, апелујем на све политичке снаге које се боре за очување заједничке отаџбине да се у овом тренутку уједине, да делују јединствено и супротставе се уништењу Србије и Црне Горе и збаце са народне грбаче Мила Ђукановића и његове режимлије.

Позивам српски народ и све грађане Црне Горе да изађу на референдум и гласају против успостављања антисрпске творевине Мила Ђукановића и онога што он назива независном Црном Гором.

**Све за Српство,
Српство низашта!**

Апелујем на све политичке снаге које се боре за очување заједничке отаџбине да се у овом тренутку уједине, да делују јединствено и супротставе се уништењу Србије и Црне Горе и збаце са народне грбаче Мила Ђукановића и његове режимлије.

Позивам српски народ и све грађане Црне Горе да изађу на референдум и гласају против успостављања антисрпске творевине Мила Ђукановића и онога што он назива независном Црном Гором.

Конференција за штампу Српске радикалне странке, 12. март 2006. године

УБИСТВО Милошевића

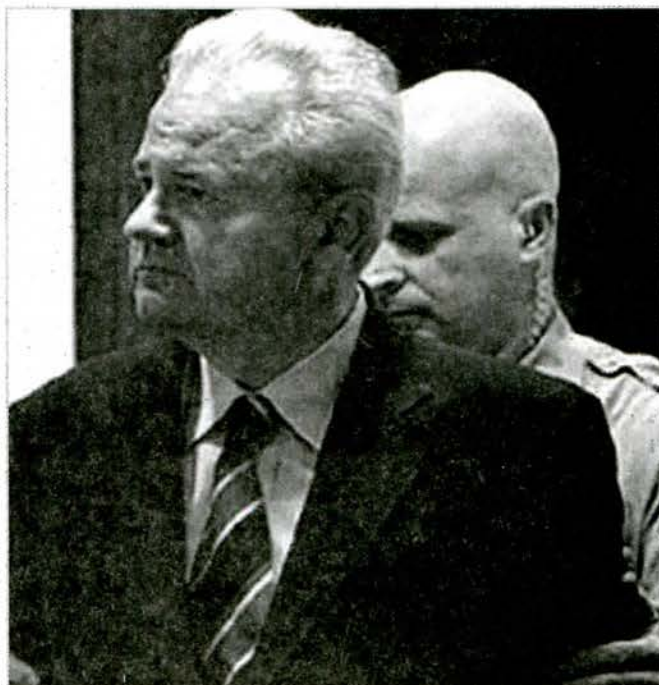
- *И сада се поставља питање како ће Србија даље да сарађује са хашким трибуналом? Кога још треба да изручи тамо а да не зна дали ће бити убијен. Да ли су Тадић и Коштуница спремни да изврше сваки налог хашког трибунала? Да ли ће поновити речи које су говорили колико до јуче – учинићемо све, изручићемо свакога*

Томислав Николић: Даме и господа новинари, данашњом конференцијом за штампу, коју организује врх Српске радикалне странке, желимо да још једном упозоримо јавност и Србије а и широку светску јавност на убиство извршено у Хашком трибуналу, највероватније једно од многих убистава, која Хашки трибунал врши над људима које тамо на силу, уцењујући државе и народе, упропашћујући животе грађана других држава, одводи.

Слободан Милошевић је историјска личност, која је кроз дуги низ година у односима са Српском радикалном странком пролазила кроз различите фазе. Фазу у којој смо били у сукобу, фазу у којој смо га подржавали, поново у сукобу, у заједничкој Влади, поново у сукобу, а онда када су га онако брутално одвели у Хаг, ми смо престали да говоримо о недостајима, манама, кривицама Слободана Милошевића и почели да га храбримо у одбрани коју је у Хагу износио, зато што смо и тада а и сада били убеђени у то да је бранио Србију, а он лично је могао да се нагоди давно пре ове одбране.

Слободан Милошевић је имао здравствених проблема и оног часа када је отишао у Хаг. И тада су упозоравали лекари који су га лечили, доносили документацију, али је био препуштен тамо бризи медицинске сестре. А очигледно је да лекови који су му давани у последње време, нису били лекови. Не тврдим да је трован систематски, али ако се ниво лекова у крви није повећавао после узимања, то значи да су биле обичне беле пилулице. Погледајте снимке са његове одбране, отворено се жалио да више не може да издржи. Хашком трибунали то није било довољно. Тамо људе одводе да им послуже, да се са њима нагоде, да сведоче против некога, и после им нису потребни. Тамо одведу и људе од којих су интелектуално слабији. Слободан сам да кажем да је Милошевић био интелектуално јачи од свих који су му се супротстављали тамо. А тек их чека интелектуално много јачи човек, Војислав Шешељ. И кад установе да немају више никаквих шанси, онда ми изгубимо још једног грађанина Србије који се налази у Хашком трибуналу.

Извршитељ је Хашки трибунал, али је кривица на властима у Србији. За њих не постоје људи који се тамо налазе, за њих су ти људи осуђени оног часа кад се нађу на потерници Хашког трибунала. И они по нашим властима не заслужују никакву бригу, не заслужују одбрану, и не само да власт не организује њихову одбрану, него систематски уништава људе који би да им помогну. Ви више у војсци, у МУП-у Србије, у органима безбедности, немате запослене људе који су помагали одбрану Слободана Милошевића. Одавно су их све растерали и пензионисали.

И сад се поставља питање како ће Србија даље да сарађује са Хашким трибуналом. Кога још треба да изручи тамо, а да не зна да ли ће бити убијен? Ако сте свесни тога да ће убити човека кога водите, да ли сте спремни да га одведете? Да ли су Тадић и Коштуница спремни да изврше сваки налог Хашког трибунала? Да ли ће поновити речи које су говорили колико до јуче – учинићемо све, изручићемо свакога? Па нека тамо прође кроз суђење, нека доказује да није крив. И кад ти докази постану тако јаки да није крив, онда ће неко тамо да га убије. И сад западна јавност говори да то није суд. Америка трпи критике због понашања према затвореницима у Гвантанаму Беју. Америка затвара затворе у Ираку, јер је доказано да су тамо брутално, систематски, мучени ирачки заробљеници. А Уједињене нације имају суд у коме умиру притвореници, у коме умиру невини, неосуђени, они којима је почео процес или уопште није почео, они којима је оптужба изрекла своју реч или још није изрекла, они који су се бранили или још нису стигли да се бране. То не може више да се зове судом Уједињених нација. То је поново нека инквизиција. Поново неко кажњава у свету људе који не желе да му се покорне.

Што се нас тиче, на овим позицијама смо од првог дана. И сад се доказује колико смо у праву. И ми тамо имамо свог највреднијег човека. И ми смо изузетно забринуте за судбину Војислава Шешелја. Он то неће да каже, и вероватно нико у Хагу неће рећи да осећа икакву забринутост. Али ми сад питамо – шта је прави узрок што не отпочиње процес Војиславу Шешелју већ три године? Шта је прави узрок? Није то више ни само страх од његове одбране, од бесмислене оптужбе, од недостатка доказа, то је жеља да тај човек не дочека жив изрицање пресуде, јер нема за шта да буде осуђен.

Ми ћемо извршити огроман притисак на власти у Београду, да људе у Хагу почну да третирају као своје грађане. Да раде бар оно што ради Хрватска. И нико јој то не замере, већ је на путу у Европску унију. Министар правде пре 20 дана је рекла да ће Хрватска учинити све да помогне одбрану својих грађана. Тамо има једну велику кућу, у њој се налазе представници Владе, Министарства правде, ту долазе адвокати оптужених, породица, имају директну везу са Владом и са свим архивима. Они бране своје грађане. Америка брани Албанце, муслимане у Хагу, само Србе нема ко да брани, само Срби немају никакву одбрану.

И коцкице се слажу. Харардинај може да се бави политиком, Чеку може да буде председник Владе, овај тамо, онај онамо, само у Србији свако ко слободно мисли, свако ко се изражава онако како мисли, не може да заузме ниједну функцију. Само у Србији не може да буде на власти онај кога хоће народ, него на силу, по сваку цену онај кога хоће нови светски поредак.

Постоји један начин да Борис Тадић бар мало спере љагу са Србије. Да омогући да Слободан Милошевић буде сахрањен у Београду, актом милости. Оптужница против Мире Марковић је тако минорна и бесмислена, да постоји само још у главама ДОС-а. Чак се поставља питање колико би је западно-европских земаља ухапсило по тој потерници, пошто кривично дело за које њу гоне у Београду, не постоји у савременим модерним законодавствима на Западу. И ми позивамо Бориса Тадића да одмах изврши аболитију Мире Марковић, како би сахрана Слободана Милошевића могла да буде обављена у Београду, у Алеји великана. Зато што о томе ко је великан не одлучују политичари и политички супарници или истомишљеници, него историја. Великан је онај кога народ изабере да буде председник државе. Великан је и онај кога Скупштина изабере да буде председник Владе. Ма колико људи да се са њим не слаже, или ма колико људи да га подржава, ма како да се не слажу политичке опције, ту у тој Алеји великана свађа нема. Све друго би било бесмислено. Ви знате колико је Срба сахрањено у расејању из области наука, уметност и муку муче да знамените Србе, после 50 или 100 година после смрти, некако сахране на родној земљи. Наравно, Москва је неко алтернативно решење, али Србија у случају сахране у Москви не би могла да покаже шта осећа према овом човеку. А ја заиста желим да видим шта Србија осећа према овом бруталном убиству које је извршено у Хашком трибуналу. И зато треба извршити сахрану у Београду. Да не остане сумња да Борис Тадић није желео сахрану Слободана Милошевића у Београду, из бесмисленог разлога, спречавајући његову супругу да у томе учествује.

Ово је опомена за све. Ми ћемо из овога извући поуке. Из овога ће извући поуке и они који се налазе на потерницима Хашког трибунала. Тамо живота нема. Тамо одбране нема. Тамо суђења нема. Тамо правичности нема. То је ваљда сада свима потпуно јасно. А Хашки трибунал, они који директно одговарају за притворена лица и лица која се налазе на издржавању казни, не може више да прође без одговор-

ности. Не може. Ти људи су тамо закључани, о њима неко мора да брине. И нису звери, и нису мишеви, него су то људи. У принципу, највиђенији Срби. Има тамо и злочинаца, али то све треба доказати у судском поступку. А судски поступак постоји да би у њему били равноправни и оптужба и одбрана. Има ли равноправности оптужбе и одбране у Хашком трибуналу? Има ли у случају Слободана Милошевића? Кад цео свет унапред говори да је он злочинац, да је извршио геноцид, а њему треба само један лекар, па да поново буду равноправни, и не може ни тог једног лекара да добије. Има ли равноправности у случају Војислава Шешелја? Три године Карла дел Понте скупила доказе на терену. Тражи сведоке, уцењује, подмићује, обећава, шта не ради. Три године сва државна администрација у томе учествује, а Војислав Шешелј у четири зида припрема одбрану. Без могућности да прибави иједан конкретан доказ. Какво ли ће то равноправно суђење да буде? И још желе да му наметну адвоката, да не проговори ни реч у Хагу.

Ако сте до сада морали да пазите шта говорите о Хашком трибуналу, јер је био осيون, бескрупулозан, јер су вас чекале страшне казне, сада радите по савести. Сад видите какви су људи тамо запослени и какви људи одговарају за судбине других људи. А више ценим онога ко је у рату некога убио, него онога ко у затвору убије човека. Неупоредиво је то.

Ми ћемо се, толико колико као грађани можемо, и као пријатељи Слободана Милошевића у великом периоду у којем смо се бавили политиком, борити да он буде овде сахрањен, притиском на председника Републике у чијим рукама је све. Може то и правосуђе да уради. Може. Не желим да помислите да се мешам у рад суда, али одавно је требало то да реши, зато што има довољно доказа да то што се њој ставља на терет није кривично дело.

Ако сахрана буде у Москви, Српска радикална странка ће путовати, највише руководство Српске радикалне странке ће путовати на сахрану. Путоваће и супруга Војислава Шешелја, као супруга његовог пријатеља. Али, у Србији, понављам, од јуче више ништа није исто. У односима Србије према свету више ништа није исто. Изузев неколико лудака, нећете више наћи политичара који ће да настава да прича папагајску причу о сарадњи по сваку цену. Јер кад је цена нечији живот, онда немате права да сарађујете по сваку цену. Нека тај одлучи да ли ће да сарађује по сваку цену. Јер је његов живот у његовим рукама. А не ваља да буде у туђим.

То би било све што смо ми припремили за данас. Одговоримо на питања, али ја мислим, претпостављам да ништа нисам прескочио, али ако заиста постоји нешто што је нејасно у нашем ставу, питајте.

Новинар: С обзиром на Слободана Милошевића, како ће се развијати даље ситуација са Ратком Младићем?

Томислав Николић: Прво треба да открију да ли је Ратко Младић жив и да ли је Ратко Младић у Србији. А како ће даље да се развија, то ћете морати да питате Војислава Коштуницу и Бориса Тадића. Ја мислим ако Ратко Младић буде одлучивао, да ће му судбина Слободана Милошевића бити јасан путоказ.

Новинар: Да ли сте имали некакве контакте са господином Тадићем, с обзиром на ово што сте данас изјавили?

Томислав Николић: Ја сам рекао да више нећу имати са њим контакте, међутим, данас ћу га назвати и упознати са овим предлогом, зато што мислим да можда није довољно то што ја јавно износим неки став, а није ми понижење да га позovem и да му то предложим. Тако да, ево обећавам, данас ћу покушати да контактирам Бориса Тадића и да му пренесем наш захтев, који је већ објављен у медијима. Али, очекујем од њега изјашњење. Милошевић је човек који је давао аболитије.

Црна Гора ће остати своја

- *Има милион разлога да Црна Гора и Србија буду заједно. Нема ниједан да буду одвојене. Покушај власи да расирџне Државну заједницу није ништа друго до показатељ да је постигнути чврсти договор шпанских терориста и црногорских сепаратиста на урнисању свега што је српско.*
- *Национални, економски, безбједносни, културни, религијски, географски и породични разлози постоје да савез Србије и Црне Горе мора бити чврсти, и да само таква држава има наду да преживи. Да буде јединствена и ипак сјаси и Косово и Метохију. Велика већина људи у Црној Гори зна да је заједница са Србијом једина нада и сјас од сепаратиста, усташа, олоша, и багре која би да прекраја историју, да удара на цркву – да се срда са свим што је овдје светио!*

Имати амбицију да један новински текст обухвати све трагичне аспекте самог референдума као и везу између Србије и Црне Горе, просто је, лака илузија.

Вјековна жеља двије старе српске државе, жеља истог, српског народа да живи у једној држави, политичким манипулацијама владајућих странака у Црној Гори, није угрожен само опстанак Државне заједнице већ отвара низ огромних проблема на овом простору.

Покушај раздвајања Србије и Црне Горе није само пуки растак и растур Државне заједнице већ цијепање једног те истог националног бића и најогавнија спрдња са најесенцијалнијим националним, економским, грађанским, безбједносним потребама. Покушај разбијања Државне заједнице од стране владајуће олигархије у Црној Гори, представља потирање људског и логичког, историјског, научног постојања људи на овим просторима.

Ако се, и површно, неко од грађана запита зашто црногорски властодршци сервирају на разуму неутемељене тезе да је „боље бити сам него са дијелом свог народа“, размисљајући може доћи само до узнемирујућих откровења.

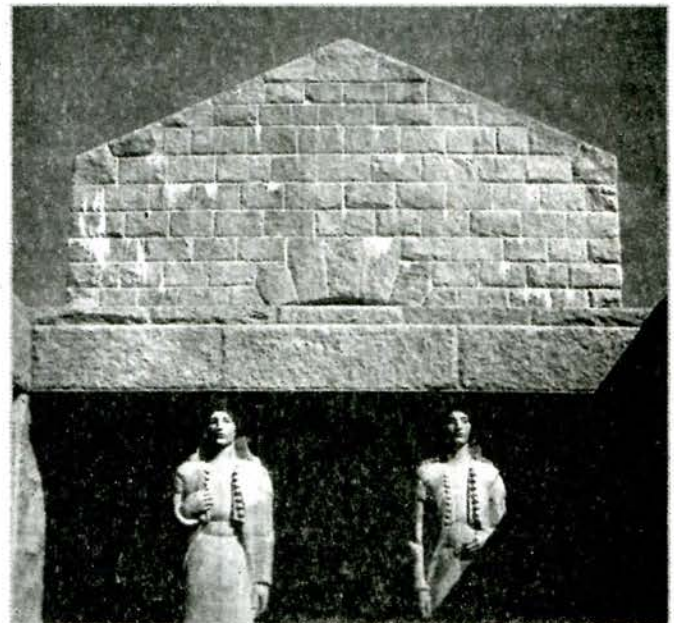
У ствари, тада сам себи поставља питање: „Зашто са толиким жаром и истрајности радимо у корист своје штете!“ Потпуно је ван разума бљетати о неком „дрногорском идентитету“ изван српског народа и његових региона. Свако српско племе може да истиче неке своје особености и назива их и својим идентитетом, ништа мање од Црногораца.

Но кренимо редом.

Национални разлози за референдум

Црногорска нација је створена у народноослободилачком рату 1941-1945. године, теза је владајућег режима. Једна од кључних у деценијском припремању скорог референдума. Но то је, просто речено, наставак идеологије чији је носилац највећи крвник српског народа Јосип Броз Тито.

Наука каже нешто сасвим друго, јер се зна да већина гра-

ђана и у Црној Гори и у Србији има исто поријекло, исти језик, исте културолошке особине, исту историју – једном рјечју и у Србији и у Црној Гори живи исти народ – српски!

Национално изјашњавање је суштински, демократско. Свако има право да се изјашњава онако како се и осјећа – каже идеолог садашњег режима Миодраг-Мишко Вуковић. Тако трабуња Титов пионир и Титов омладинац иако зна да то што говори нема никакве везе са истином!

Уочи боја на Мартиновићима 1776. године, Петар Први позива Црногорце и брђане да докажу да „у нама неугашено српско срце куца, српска крвца врије!“ а пред бој на Крусима, такође 1796. године, Свети Петар поручује: „Ударите

Референдум је, по логици ствари, културни геноцид овог народа

Овдашња власт о Његошу већ дуго времена говори да је он „геноцидан“ пјесник и да га треба избацити из уџбеника! Једини грјех Његошев је зато што је био и остао српски пјесник. Један од највећих.

Сада у Црној Гори имамо неко хибридне ствараоце попут усташе Јеврема Брковића, биједну карикатуру и шпијунчину, као и некога Николаидиса коме књижевно дијело па и све остало личи на спрасну шабачку крмачу.

Биће се лако изјаснити да ли хоћемо Његоша или Брковића, Светог Петра или Николаидиса!?

Данас је творац црногорске нације присутан у главама новодемократа какав је Мишко Вуковић, који говори да је „национално” изјашњавање демократско питање. Као да није просто биолошко. Може ли неко, ако се наљути, да промијени свог оца и дједа на макар били Срби, као што су и били!

Демократски нема шта!

Имали, примјера ради, иједног Шиптара, који се, заради „демократије” другачије изјаснио него као Албанац – Вуковићу, философе!

ратници моји на љутог непријатеља, нашег предрагог имена српског и дражујуше вољности!”

Црна Гора и Црногорци су дио који и национално и територијално повезују Арнаути и Хрвате. Ми смо дио њиховог приморја узморја и доморја – кличке усташа Јеврем Брковић, заједно са Вуковићем и Ротковићем, идеолог усташке идеје у Црној Гори.

Са друге стране, Владика Раде, наш Његош, каже у писму Меду Пуцићу 23. априла 1849. године „... еј кукавни Срби, свачија их сабља сијече, истријевити их не мога, никакви их тирјански ланци не могоше одржати да робују, а глупи их мисионари са својим лажима окружише и утријеше: разлучише Србе пукe и невинe, сваки на свају страну, отуђише брата од брата, криву сабљу међу Србима извадише и отискоше ријеке братске крви те провреше, Бог знаде хоће ли се Срби када од ове смртне ране излјечити!”

Ми смо црвени Хрвати, поручује усташа Јеврем Брковић широм Црне Горе, и додаје „да је Црна Гора уствари територија црвене Хрватске”.

Књаз Никола о Херцеговачком устанку, 1875. године, каже: „Црној Гори тијесно је било, и сада је и биће све дотле, док сав народ српски не буде слободан и уједињен, али исто она није мутила и није ништа радила, да баш оне, 1875. године, букне устанак. Карађорђе диже и ослободи Србију. Хита да се здружи са Црном Гором, да дигну и ослободе сав народ српски!”

И наравно, да се закључи са изјавом књаза Николе (кога сепаратисти и усташе почесто својатају, иначе без икаквога разлога) који говори о ослобођењу Подгорице и Зете 1878. године: „Тако се извршило присједињење Зете Црној Гори, стародревне колијевке државе српске, у којој се одњихала и подигла прва мисао о државном јединству српском. Послије вјекова најтежег робовања, она се опет вратила у слободу у заједницу са оном државом српском, која је за све оне вјекове хранила слободу српску и која је за те вјекове пролијевала драгоцјену крв својих синова за ослобођење браће своје”.

Књаз Никола, 1913. године, црногорским војницима који се демобилишу послје два балканска рата обраћа се ријечима: „Ви горди моји војници, испод ведрога неба драге нам домовине побиједисте вјековног непријатеља. Његов је барјак далеко пред вама узмакао, он не захлађује више Српске земље. Земља је Српска на југу ослобођена од мора до Дунава. Наде живих и умрлих милиона Срба остварене су!”

Да ли је дошло вријеме да упоређујемо Светог Петра и Његоша са таквим политичким и историјским „громадама” какви су сада Мило Ђукановић, Мишко Вуковић или, Господе опрости – Јеврем Брковић.

Сваки историјски извор говори да су људи који су живјели на простору Црне Горе одвајкада били Срби, да су одувјек говорили српским језиком, да су славили Христа као вјерници Српске православне Цркве, и да им је вјековна же-

ља била да буду у једној држави са својом браћом Србима, како онима у Србији тако и оним у Херцеговини, и другим крајевима гдје одвајкада живе Срби. Овдје, у Црној Гори, вјековима се гинуло да би се живјело заједно са браћом и да би се, најзад, створила, једна српска држава, сан свих Срба и у Србији и у Црној Гори и на свим другим мјестима гдје постоје, као већински народ.

Ипак, да завршимо са ријечима Књаза Николе: „Српска државна мисао нашла је уточиште у Црној Гори, за њу су се Црногорци кроз вјекове вјекова јуначки борили и за њу све своје жртвовали, те тако је дохранили и данашњим нараштајима предали... Слава Црне Горе – то је слава цијелога Српскога народа, јер Црна Гора на првом мјесту припада Српству, и све њене жртве за Српство су принесене...”

Безбиједности разлози за референдум

Црна Гора, по задњем попису, има око 600.000 становника. Од тога нешто око 300.000 који су се национално изјаснили као Црногорци. Та бројка садржи и 30.000 Рома који су се уписивали као Црногорци, Шиптара око 10.000 хиљада који су се такође на референдуму уписали као Црногорци а све због страха самог режима да Црногорци не постану мањина у Црној Гори.

На референдуму се нешто преко 200.000 људи уписало као Срби док муслимана и бошњака има укупно око 100.000.

Рубни дјелови Црне Горе, који се граниче са Албанијом и Косовом и Метохијом, насељени су претежно, или боље речено искључиво, шиптарским становништвом.

За вријеме НАТО бомбардовања, 1999. године, на тим подручјима тајно су формиране илегалне војне јединице спремне да ударе у леђа јединицама Војске Југославије (на подручју мјесне заједнице Тузи била је тајно формирана војна јединица јачине једног батаљона). На читавом рубном подручју према Албанији и данас су активне обавјештајне ћелије које раде за албанске војне органе као и све друге албанске безбиједносне службе, које су директно повезане са сличним НАТО службама, и наравно са енглеским безбиједносним службама.

Ако се анализира безбиједносно историјски аспект на терену Црне Горе онда се може, врло лако, закључити да је,

по правилу, ова територија веома примамљива за рад како разних обавјештајних служби тако и територијалне апетите посебно Албаније и Хрватске.

Хрватска је у потпуности инсталирала своју агентуру да самог врха власти, као и Албанија, тако да се тренутни став црногорског режима може унапријед предвидјети. Сам референдум је заправо резултат рада ових служби.

Да је то тако најбоље је погледати изјаву председника удружења књижевника Косова и Метохије Адема Демаћија који је, 8. марта ове године, изрекао низ интересантних података. Наиме, Демаћи веома прецизно каже: „Ако се Мило ослободи Срба, и Албанци ће имати још једну државу...”

То заправо значи да расписивање референдума за уништење Државне заједнице није ништа друго до координирана акција црногорског врха власти и терориста, који се тренутно налазе на власти на Косову и Метохији!

Мило Ђукановић покушава да се ослободи српског загрљаја, што је веома важно за косовске Албанце, којима се жури да Косово и Метохија буде независно – каже Демаћи.

Одмах након тога, Демаћи најављује политички савез са Црном Гором, која треба да се, прије свега, издвоји из Државне заједнице.

Значи, Црна Гора на референдуму треба јасно да бира између постојеће Државне заједнице са Србијом или ако грађани заокруже „ДА” на референдуму, то значи „да” Великој Албанији, што Демаћи недвосмислено поручује.

Генерал у пензији Благоје Граховац, иначе савјетник за војна питања председника црногорског парламента Ранка Кривокапића, у својим „елaborацијама” о будућности оружаних снага самосталне Црне Горе каже: „Црна Гора и не треба да има војску, наше окружење је надасве пријатељско и ми немамо разлога да ратујемо. У случају да ипак морамо имати војне јединице онда је Црној Гори сасвим довољан број од 3000 војника, официра и другог особља!”

Ипак, мора се напоменути чињеница да је војска Србије и Црне Горе, већ дужи временски период уништавана и то на свим нивоима. Највише штете самој војсци доносиле су одлуке на Врховном војном савјету и преко Министарства одбране, што, свакако, није случајно.

И кад би се обистинила будаласта прогноза генерала Граховца о томе да Црна Гора треба да има највише 3000 војника, онда би сви били у озбиљном проблему осим терористичких организација које су тик уз границу Црне Горе.

Озбиљна терористичка хелија, која броји не више од 100 бораца, код оваквог односа снага, може, сјутра да „црногорској војсци” нанесе ненадокнадиве губитке или да је избаци из строја, посебно када се зна да су јединице полиције Црне Горе потпуно непоуздане јер већ дуго времена чувају једино и искључиво само режим и њиховог господара. И, наравно, још понеког криминалца из врха власти.

Економски разлози за референдум

Дуго, предуго траје пропаганда, из највиших кругова власти у Црној Гори, да су за сваку невољу криви Србија и српски народ. Ако у Црној Гори пада јака киша – крива је Србија и криви су Срби. Ако дува превише хладан и јак вјетар – крива је Србија и криви су Срби! И тако редом свакодневно се повећава патолошка мржња према свему што је српско. Ствара се политичка клима у којој су Срби криви зато што „имамо лоше путеве, затворене фабрике, пораст лоповлука по глави становника, какав нема ниједна земља на кугли земаљској, лоше организовану здравствену службу, лошу безбиједносну ситуацију, потпуну политичку поларизацију (до усијања!), пораст сваке врсте криминала од нерасви-

јетљених убистава па до шверца дувана, дроге, оружја, бијелог робља и свега другог”.

Председник црногорског парламента Ранко Кривокапић овако објашњава садашњу политичку црногорску катаклизму: „Нама је потребно само да се осамосталимо а онда ћемо живјети у много богатијој и срећенијој држави. Ми сада нијесмо у могућности да живимо боље јер се налазимо у савезу са Србијом!”

Црна Гора је практично независна држава, истиче премијер Мило Ђукановић и ми смо прије потписивања Београдског споразума имали све прерогативе самосталне државе...

Значи, премијер демантује свога сабрата по питању оцјене ко је крив за катастрофалну ситуацију у Црној Гори. Веома јасно и прецизно.

Не треба коментарисати Кривокапићеву изјаву „у Црној Гори не би било криминала ових размјера да смо самостална држава...!”

Ко Кривокапићу и Ђукановићу смета да похapse најкрупније криминалце или је истина негде друго. На примјер, ако би дошло до ситуације да се хapse најкрупнији лопови црногорска Влада би остала без кључних кадрова и ресора.

Када се говори о приватизацији црногорских предузећа и пројекту саме приватизације, коју је креирала и спровела актуелна власт, она је произвела погубне последице исто као пројекат диобе земље. И овај садашњи пројекат је значајно произвео осиромашење огромног дијела народа, нарочи-

Председник удружења књижевника Косова и Метохије Адем Демаћи не крије планове које су шиптарски прваци већ договорили са режимом у Подгорици – чврст државни савез. Властодршци још једном праве огромну обману народа у Црној Гори. Разваљујући Државну заједницу улијећу у државни савез са терористима на Косову и Метохији.

то оних који су изгубили свој посао а самим тим и средства за egzистенцију. Као и добра диоба земље из доба Књаза Николе, тако је и ова омогућила богаћење једног танког слоја из самог режима или оних који су били у чврстој спрези са режимом.

Објективан аналитичар, процјењујући уједињење Црне Горе и Србије, може аргументовано констатовати да је оно допринијело економском бољитку својих становника. Свака друга оцјена је политикантска и не води ка ономе чему тежи свако друштво, а то је развој и само развој, просперитет и само просперитет.

По попису из 1909. године у Црној Гори је било 37.911 домаћинстава, односно 220.000 становника. Ако се укрсти имовинско стање породица са бројем становника, произлази да је по глави становника било три четвртине рала орнице, нешто више од коса ливаде, мање од три и по брва, а на једно говече скоро три становника, на једног коња више од десет становника, пола литра ракије по глави становника и свега 3,5 килограма воћа на једног становника.

Показани подаци и цитирани истраживачки налази показују да је економска снага црногорске државе била јадна и жалосна – није била довољна да одржи голи живот својих становника!

По садашњим статистичким подацима, буџет Републике Црне Горе, годишњи наравно, износи тачно 600.000.000 евра. Исто онолико колико има Нишки округ а много мање него Нови Сад. О другим градовима да и не причамо.

Када говоримо о прошлости није згорага рећи да је у цијелом 19. вијеку (и не само тад већ скоро одувијек) Црна Гора гладовала (каква коинциденција са садашњим стањем!) То је нарочито дошло до изражаја крајем 19. вијека и првим годинама 20. вијека. Без претјеривања се може рећи да је глад висила као Дамоклов мач изнад главе сваког становника Црне Горе. Гладовало се и љети и зими, и у прољеће и у јесен. Нарочито се гладовало крајем зиме када се жељно очекивало прољеће, прољећна трава, која би утолила и глад кућне чељади и глад њихове стоке!

По историјским изворима, за вријеме владавине Књаза Николе, која је трајала без прекида читавих пола вијека, људи су се обраћали Књазу за помоћ. Он је немоћно дизао руке, јер им помоћ није могао дати онолико колико су они очекивали. Књаз је владао и владао а људи су гладовали, гладовали. Зар вам то не личи на данашње вријеме?

Зар морају да се гасе фабрике и да се радници тјерају са својих радних мјеста на улицу!? Само тијесна сарадња привреда Србије и Црне Горе гарантује бољу будућност за све запослене, наравно више посла за све и бољи живот.

Очито, ова власт мисли другачије јер је њима веома добро, имају изузетан стандард. Зашто се неко не запита од којих пара је Мишко Вуковић купио стан у Риму, од којих Маровић у Паризу, од којих пара и на који начин је Букановић купио стан у Њујорку и Лондону, да не причамо о осталим око њих јер би списак био веома дугачак и познат.

На другој страни јад и биједи, глад и страдање. Дјеца без основних услова за нормалан живот, развијање, али са реалном шансом да у школском дворишту набаве дрогу или неко друго погубљено средство.

Усташка идеја није нова у Црној Гори али је по први пут у својој историји преузела власт и кренула да се обрачунава са свима који не мисле као они.

Данас у Црној Гори бити Србин значи бити грађанин трећег реда. У случају да режим успије да покрене референдум онда Срби немају шта да траже у оваквој Црној Гори.

Код „државних“ историчара Црне Горе, попут Шерба Растодера, вјешто се заобилази да је 1918. године као један од фактора уједињења било и тешко економско стање које је претходило уједињењу. Тежак и претежак живот због немаштине и глади је био снажан фактор који је нагонио људе да се споје у једну државу. Наиме логичан производ толике немаштине је била тежња да се буде једно и заједно са браћом чија је земља толико издашна за пољопривредно привређивање и у којој нема епидемија глади као што се то дешавало у Црној Гори. Осим тога, сматрало се да ће уједињењем економски ојачати заједничка држава којој нико ништа неће наудити и у којој ће њени припадници моћи слободно да се крећу и да живе и привређују гдје год хоће (Н. В.)

Културни разлози за референдум

Референдум је по логици ствари културни геноцид овога народа. Овдашња власт већ о Његошу говори да је „геноцидни“ писац или пјесник – свеједно!

Заборављени су сви који су Црну Гору уздигли у небеске висине када се говори о култури. Зашто? Па зато што је сваки стваралац са овог простора, а био по правилу велики, био Србин! И Његош и Свети Петар, и Књаз Никола и сви Петровићи! За ову власт све геноцидан до геноциднога!

Сада, у садашњој Црној Гори, имамо ствараоце, оне који коло воде по црногорским медијима, све усташу до усташе. У умјетничком смислу све идиот до идиота. Замислите барда црногорске новоусташке умјетности какав је Јеврем Брковић, Милов сабрат. Ко ме је за вријеме грађанског рата у СФРЈ књиже финансијало Хрватско вијеће одбране. Књижевни пацов и бојовник!

Замислите књижевну величину неког Николаидиса који и по свом књижевном дјелу највише личи на какву шабачку крмачу.

О другима да и не говоримо. Има и данас у Црној Гори добрих књижевника, пјесника, ствараоца. Они су стрпани у подруме какви су се могли видјети само у доба инквизиције. О њима се не смије говорити, писати ни знати, јер напросто нијесу за овај усташки режим!

Породични разлог за референдум

Нема породице у Црној Гори гдје већи дио не живи у Србији. Како овај режим мисли да покида те везе и како да нам од нас силном одвоји најмилије.

То баш и неће ићи!!!

Послије референдума мораће булдожери да раде на расчистићавању учерица које изигравају граничне пунктове. Ту се шепуре Милови цариници и полицајци изигравајући власт и малигно тијело између Црне Горе и Србије. Малигнитет послјије 21. маја треба, наравно, хируршки одстранити. Постоји милион разлога да будемо заједно а ниједан да са тремо државу.

Ако неко хоће да гласа за приватну мафијашку државицу, на чијем челу ће вјечито владати криминалци и мафија, која ће бити у чврстом савезу са косовским терористима, нека гласа. Ко заокружи „ДА“ на референдуму створио је Велику Албанију али и пљунуо на своје поријекло. За сва времена и коначно. Убијеђени смо да ће већина гласати за опстанак Државне заједнице са Србијом. Они који буду заокружили „НЕ“ одбацаће даље страдање свих оних који данас страдају у Црној Гори. Они који су и створили Црну Гору, кроз историју, биће поносни на њих.

Д. Секулић

Референдум-дум

- Садашња економија је постојано аутистична, предузећа постојано заворена и без икакве производње, велики привредени гиганти као Железара, Радоје Дакић, Титекс, Металац, Вунарски комбинат у Бијелом Пољу, Фабрика целулозе и папира у Беранама, и многи други, нијесу заворени зато што је то хитела Србија већ због есенцијалне неспособности саме црногорске власти.
- Да ли је Србија крива зато што су нам њихови као каткомбе и што сваке године гине по један град на нашим њиховима! Велика железничка несрећа, која се у јануару десила на Биочу у којој је погинуло 46-поро дјеце, жена и људи говори само једно: да је Влада Црне Горе мало улагала у железничка возна средства и железничку инфраструктуру.
- Европски железнички пројекти говоре о томе да се сваких двадесет година мора извршити генерални ремонт, а црпа није иако ремонтована оштрако је направљена, тридесет и нешто година.
- Али, оно што се већ назива иза брда то се и види. Јеша открива његову праву намјеру као и намјеру његовог сабраћа Мила Ђукановића, њима не треба резултат који је пројектовала Европска унија или оно што је логично и исправно, да се за самосталну Црну Гору изјасни преко 50 одсто од уписаних бирача, већ они имају своју рачуницу. Ако којим случајем покраду да имају преко 50 одсто изашлих, онда ће они да гракну како имају ето, већину. И онда ће да се самопрогласе. Треба ли иако криминалаца, усташа, бјелосвјетске фукаре да осиваре свој наум, да изманипулишу дио грађана. Да муслиманима кажу како их штипе од Срба, да Црногорцима објасне да им је боље да им буде горе, а горе да скоро не може бити због Мила и Мирана и Јеша

Скупштина Црне Горе, другог априла, донијела је одлуку о расписивању референдума о рјешавању државно-правног статуса Црне Горе. По тој одлуци референдум треба да се одржи 21. маја ове године.

Одлуку о расписивању посланици владајућег блока дочекали су аплаузом иако су у расправи, прије доношења одлуке, сво вријеме оптуживали Европску унију, Хавијера Солану и Мирослава Лајчака. Посланици СНП, НС, ДСС и СНС иако су у расправи величали заслуге Европске уније, на крају, након што су гласали, дјеловали су уздржано.

Преговори дијела опозиције са влашћу, а уз посредовање представника Европске уније и личног изасланика Хавијера Солане, трајали су, за наше прилике, неуобичајено кратко.

Став режима Мила Ђукановића да „референдум мора бити у априлу мјесецу” и то по условима како одреди посланичка већина у црногорском парламенту, а то значи лично Ђукановић, објављиван је и много прије него су почели разговори са опозицијом или представницима Европске уније. Иначе, и сама кампања за независну Црну Гору траје већ десетину година, мање више, несметаном жестином. Представник Европске уније Лајчак, саслушавши шта хоће режим, потрудио се да разговара са три опозиционе парламентарне странке. Ове три странке, које предводи, несумњиво, Предраг Булатовић, лидер Социјалистичке народне партије, уручиле су Лајчаку предлог да се на референдуму за независну Црну Гору изјасни 50 одсто уписаних бирача плус један, образлажући да би тај референдум, на тај начин, био правно ваљан, а да након њега не би могло доћи до „поремећаја безбједносних прилика”.

Исти захтјев је стигао и од Српске радикалне странке као и од Народне социјалистичке странке.

Међутим, 15. фебруара, Лајчак је донио „предлог” Европске уније по принципу „узми или остави”!

Прво је опозиција прихватила да се подржи предлог Европске уније, а након тога и режим Мила Ђукановића,

што се најбоље видјело на самој сједници црногорског парламента.

Док се, у међувремену, опозиција уједињује и спрема за судбоносни дан, референдум, ДПС – значајни гласноговорници објашњавају европски предлог. Наиме, Миодраг Мишко Вуковић, један од челника режима, каже да се у предлогу Европске уније крије и сива зона. Како он објашњава то је да сепаратистички блок на референдуму освоји између 51- 54,9 одсто, што значи легитимну већину за самосталну државу, али се томе супроставља одлука Европске уније која је изричита и каже да само онда ако освоје преко 55 посто изашлих (важећих листића). Вуковић објашњава да ће у случају резултата који ће се кретати у „сивој зони” власт у Црној Гори донијети одлуку, без обзира на све, о самосталности!

Та иницијатива побуђује све више пажње како код оних који су за очување државе тако и код оних који у томе виде њено растурање. Том тезом бави се и сам Ђукановић, али опрезније, јер очито не смије толико отворено плувати по одлуци Европске уније. Оно што је сигурно а то је његово мукотрпно прикривање нервозе и сазнање да никада неће имати проценат који му омогућава самосталну Црну Гору.

Сада се може наслућивати да је циљ режима да освоји бар један глас више од изашлих бирача, а да онда направи медијску галаму да имају већину. Након тога би ишли на одлуку о осамостаљењу гдје би их прво призвала Хрватска и Албанија, можда и Македонија. Међутим, оно што посебно забрињава јесте чињеница да власт не рачуна на било какво реаговање народа који је за заједничку државу. Јер, напосто, одлука Европске уније, било каква, када се већ ушло у тај процес договора, мора се испоштовати или ће бити великих проблема па и „безбједносне природе”!

Но, вратимо се мало уназад. Наиме, још у ушима звони изјава Ранка Кривокапића, предсједника црногорског парламента који је прије два-три мјесеца изјавио, не трепнувши:

О њему је Мило Ђукановић рекао:
„Сваки паметан Црногорац и сваки поштен човек у овој земљи са презиром помишље издајника Јеврема Брковића који је из личне сујетне издао свој народ и сада даје антијугословенске изјаве по Загребу док усипаше поново као 1941. године крваре своје каме немоћним српским цивилима”
Из интервјуа Мила Ђукановића београдској „Полицији” 1993. године

„Црна Гора ће се обрачунати са криминалом када буде независна...” Просто човек да не повјерује. Шта режиму сада смета да рашчисти са организованим криминалом. Могуће, а то значи и Кривокапићева изјава, да им је и због тога крива сама Србија!

Друга невјероватна изјава је, свакако, Ђукановићева као и већ „чувеног” Вуковића да ће „Црна Гора економски ојачати тек након осамостаљења”.

Потпуна замјена теза. Познато је и врапцима да је Црна Гора потпуно одвојила свој безбиједносно-економски систем, и да, практично, око тих питања Србија и Црна Гора немају ама баш никакве везе тако да је ова прича понајприје за Риплијеву рубрику „Вјеровали или не!”

Организовани криминал је досегао такве размјере да је просто ушао у све поре друштва. Нема државне институције која није под контролом, индиректно или директно, мафијашких кругова, како у Црној Гори тако и у блиском окружењу, прије свега Албаније, Косова и Метохије, Италије и Хрватске.

Криминал је толико јак да овај режим нема снагу да се са њим и обрачуна, иако се тврди на многим мјестима да он то и неће, јер су саставни дио, режим криминала и криминал режима.

Што се тиче економије, такође, режим нема ниједан ваљан аргумент за тезу да је боље бити самосталан него заједно. Наравно, садашња економија је потпуно аутистична, предузећа потпуно затворена и без икакве производње, велики привредни гиганти као Жељезара, Радоје Дакић, Титекс, Металац, Вунарски комбинат у Бијелом Пољу, фабрика целулозе и папира у Беранама, и многи други, нијесу затворени зато што је то хтјела Србија већ због есенцијалне неспособности саме црногорске власти.

Да ли је Србија крива зато што су нам путеви као катакомбе и што сваке године гине по један град на нашим путевима!

Велика жељезничка несрећа, која се у јануару десила на Биочу у којој је погинуло 46-оро дјеце, жена и људи говори само једно: да је Влада Црне Горе мало улагала у жељезнич-

Али агенти дипломатског фризера улазе у крајње болесничку хистеричну када каже:
„Нека се не надају ни власници хотела, мошела, ресторана, кафића и џабова да би им ико гарантовао оно што су у Ђукановићевој Црној Гори сипекли!”

И онда круна свега када дукљански фризер позива лојове да изађу на референдум и гласају за њихову независну лојовску државу:

„Нека се не надају ушјајивачи пореза, испраксирани сипини и крујини преварантини, лако коруптивни инсипектори, легални и нелегални трговци, блефери, увозници магле и извозници праашине, да би им игђе на свијету било боље, лагодније и сигурније, него у овој и оваквој Црној Гори, а шек у сувереној!”

ка возна средства и жељезничку инфраструктуру.

Европски жељезнички прописи говоре о томе да се сваких двадесет година мора извршити генерални ремонт, а пруга тако није ремонтована откако је направљена, тридесет и нешто година.

Да ли је Србија кривац што у Црној Гори има око 80 посто гладних или што нам понекад сјеверац прави проблеме...

Смијешно.

Црногорски идеолог Јеврем Брковић, великоусташа иначе и познати полицијски шпијун, у свом усташком гласилу „Црногорски књижевни лист“ који излази како они кажу на „црногорском, српском, хрватском и босанском језику“, апелујући на разне гласачке групе поручује:

„Нека се не нада ни онај командир полицијске станице у Шавнику да би му они понудили ни позорничко мјесто у Бонану или Туштини. Нека се не нада ни онај полицајац у Плужинама, ни онај у Мојковцу, ни онај у Колашину, Плаву, Густињу и Рожајама, да би њиховој унитарној држави имао икакву униформу осим радника у градској чистоћи!“ То каже Јеша Шпијун и Јеша Куга, откривајући своју потмулу подстијег да скида полицајце уручујући им политичке поруке морбидно-патолошког садржаја.

Колико га је ухватила веља мука Јеша Сплачина и не крије, па каже:

„Нека се не надају полицајци из Агенције за националну безбједност и они из Управе полиције Црне Горе (који коначно профункционисаше) да би их Коштуничини, Булатовићи, Медојевићи, Мандићи и Пецовићи наслиједили као стручњаке и професионалце! Имају они своје полицајце, а стручњаке би увезли из Србије!“ Даље кука дукљанска кљушина над поразом на предстојећем референдуму.

Али, апели дипломираног фризера улазе у крајње болесничку хистерију када каже:

„Нека се не надају ни власници хотела, мотела, ресторана, кафића и пабова да би им ико гарантовао оно што су у Букановићевој Црној Гори стекли!“

И онда круна свега када дукљански фризер позива лопове да изађу на референдум и гласају за њихову независну лоповску државу:

„Нека се не надају утајивачи пореза, испраксирани ситни и крупни преваранти, лако коруптивни инспектори, легални и нелегални трговци, блефери, увозници магле и извозници прашине, да би им игде на свијету било боље, лагоденије и сигурније него у овој и оваквој Црној Гори, а тек у сувереној!“

Овим је Јеша Жбир, дипломирани фризер, коначно изрекао суштину проблема. Какво је бирачко тијело Милово, као и Јешино, види се из апела који се тако драматично саопштава. То су разни лопови, продавци магле и извозници прашине (то је одавно и једина црногорска индустрија).

Јеша узбуђено и панично апелује у истом тексту „Последња црногорска битка“ и каже: „Ово је наша последња битка и последње понижење, које нам је Европа приредила.“

Али, оно што се већ назире иза брда то се и види. Јеша открива његову праву намјеру као и намјеру његовог сабрата Мила Букановића, њима не треба резултат који је прописала Европска унија или оно што је логично и исправно да се за самосталну Црну Гору изјасни преко 50 одсто од уписаних бирача, већ они имају своју рачуницу. Ако којим случајем покраду да имају преко 50 посто од изашлих, онда ће они да гракну како имају ето, већину. И онда ће да се самопрогласе.

Треба ли шака криминалаца, усташа, белосвјетске фукаре да оствари свој наум, да изманипулише дио грађана. Да муслиманима кажу како их штите од Срба, да Црногорцима објасне да им је боље да им буде горе, а горе да скоро не може бити, због Мила и Мираша и Јеша.

Но, видимо се 21. маја да свакој пошасту кажемо гдје јој је мјесто.

Беспотребна авантура

- *Оцјену о предстојећем референдуму 21. маја изрекао је један број грађана Црне Горе за наши листи „Велику Србију”. Грђани који су оцјењивали одлуку о референдуму свих су политичких опција.*
- *Једногласно је оцјењено да референдум доноси само невоље и несвојкој за све грађане Црне Горе, без обзира на националну и вјерску припадност*

Емилио Лабудовић, Подгорица: Скорашњи референдум о државно-правном статусу Црне Горе по много чему ће представљати политички преседан у новијој политичкој историји Европе. Од чињенице да ће једана те иста генерација, у року мањем од 15 година, два пута доносити одлуку о тако значајном питању, при чему ће један значајни број оних који су тада на сва звона звонили у корист државног заједништва са Србијом сада низ све сокаке телалити за суверену им, па до тога да ће једана од најзначајнијих одлука за судбину сваког народа бити донесена већином којом се не одлучује ни о локалном водоводу.

Јер, чињеница је коју не могу сакрити ни наручене анкете разних, Влади Црне Горе наклоњених, а тобоже невладиних, агенција, да присталица сецесије Црне Горе нема нити ће их бити у броју који ће надмашити половину пунољетних грађана ове републике. Све испод тога, макар упаковано у шарене траке добротинства” и наводне наклоности Европске уније нити је фер, нити обезбјеђује прихватљивост резултата, какав год био, у мјери која треба да обезбједи грађански мир и консензус.

Понуда Европске уније, дата по принципу „узми или остави”, да валидна већина за одлуку буде 55 одсто важећих гласачких листића оних који ће изаћи на референдум, крије многе непознанице и замке. Стога је више него чудно да је опозициони и блок парламентарних странака, одређених за заједничку државу, прилично олако прихватио ову понуду, тим прије што је само пар дана раније био „чврсто” залагао иза става да нема разговора о већини испод 50 одсто плус један од уписаних бирача. Овако олако прихваћена понуда, такође, чуди и због чињенице да су све досадашње побједне режими Мила Ђукановића биле обиљежене знаком директне крађе, притисака и уцјена.

Јер, ако се као статистички узорак узме просјечна излазност на биралишта, а она је око 75 одсто, онда већина која би у том случају одлучила не би прешла 41 до 42 одсто укупног броја бирача, што је таман онолико колико је председник Филип Вујановић наговјестио неколико дана прије него је Соланин изасланик, Мирослав Лајчак, распаковао „пакет” Европске уније. Додуше, оправдано је претпоставити да ће једно тако значајно питање додатно мотивисати на значајнију излазност, али... све је то у зони претпоставки које могу да се остваре, али и не морају. По овом моделу, тек излазност од преко 90 одсто обезбједила би да се за једну или другу опцију изјасни надполовична већина бирачког тијела Црне Горе. Надполовична већина се намеће као једино фер рјешење и из разлога који уопште није за занемаривање, а има историјске коријене.

Без обзира на грађански карактер Црне Горе, који се мора поштовати и подржавати, неспорна је чињеница да у корпусу оних који су за независну Црну Гору, значајним бројем учествују припадници оних народа, који не само да нијесу учествовали у њеном формирању као државе, већ су се свим, често најсуровијим средствима кроз вријеме, чак и оно које није толико далеко, борили да је не буде. Осим тога,

припадници тих народа имају и неке своје, специфичне, националне интересе који ће им много лакше бити реализовати у сувереној Црној Гори, као онај Диношин о „засебној соби” као уласку у „засебну кућу” по моделу независног Комета.

Иако је Соланин предлог наишао на скоро оркестарски отпор сецесиониста, податак да је он на главном одбору владајуће ДПС прихваћен без много устезања, довољно упозорава да је Ђукановић спреман и да има већ разрађене методе крађе и осталих махинација које ће му омогућити да „намакне” задату већину и прескочи лествицу која се, само привидно, чини тешко доступном. Јер, ако Ђукановић и није Сотомажор, јесте европски и свјетски првак у изборним махинацијама од кога би могли да уче и они у најзабаченијим буцањима Африке, Азије и Јужне Америке.

Ипак, колико год Ђукановић био у стартној предности, није могуће већим ангажовањем и искренијим приступом овом питању од стране опозиције зауставити сулуди наум последњег европског диктатора. Али... све оно што се до сада дешавало и што се још увијек дешава у оквиру опозиционог блока (каријеризам, надгорњавање, битке између „лавова” и „вукова”, лични анимозитети и политичко сљепо), побуђује старе страхове и сумње да ће несрећни и дезоријентисани народ, одређен за заједништво, још једном „залутати као гуске у магли” и бити продат за неки скриве-

ни или нескривени лични или интерес уске групице оних који се надају да ће бити „калиф умјесто калифа“.

Оно што се у овом историјском трнутку намеће као императив и чини последњу линију одбране јесте јединство опозиционог блока, снага оприједљених за заједничку државу. Али, не било какво јединство. Оно мора бити не само формално и институционално, мора да одише климом апсолутног повјерења, сарадње и бриге за исход за који сви морају да вежу и личну и политичку харизму, чак и судбину. Сваки, и заиста сваки, глас за заједништво не смије остати по страни, тим прије што ће Ђукановићеви на референдум извести и оне којима се неће.

Посматрана из угла објективног и незаинтересованог посматрача, актуелна предреферендумска клима у Црној Гори и њене рефлексије у Европи и шире, намећу закључак да се Европа ушла у нешто из чега ће сама тешко изаћи.

Прво: предлагањем модалитета какав не познаје савремена европска политичка пракса, створен је преседан који се веома брзо тој истој Европи може обити о главу на неком од следећих сепаратистичких наума, рецимо у Шпанији, Ирској, Италији и ко зна гдје још. Друго: Солана и они које он заступа могу се веома лако наћи у небраном гроњу у случају да Ђукановић не оствари потребну али, ипак, оствари већину. Више него реална је опасност да он тада референдум прогласи успјелим и промовише сувереност Црне Горе, чекајући вријеме и промјене у ставу ЕУ везане за признавање резултата референдума, са посебним „освртом“ на још увијек недефинисани став америчке администрације према овом питању који ће, по обичају, бити пресудан. Зато је више него јасно да је управо ЕУ имала у рукама решење које би јој помогло да оствари оба циља: сачува Државну заједницу (ако јој је то заиста циљ) и спријечи сва унутарцрногорска политичка трвења. Решење се зове Устав Републике Црне Горе који је за овакву одлуку прописао двотрећинску већину и на коме је ЕУ веома легално, чувајући и своја и црногорска демократска начела о неповредивости највишег законског акта једне државе, могла и морала да инсистира до краја. Овако...???

Међутим, историјско искуство указује на то да су кључне одлуке о судбини Црне Горе увијек доношене далеко од ње. У таквој ситуацији, постоји објективна опасност да, сходно већ унапријед пројектованом резултату исхода референдума који Брисел и Вашингтон за сада држе као кеца у рукаву, све буде узалудно и унапријед изгубљено. Таква одлука довела би опозиционе странке пред дилему чије би разријешење могло да буде веома болно.

На једној страни би се нашла обавеза да се докаже толико пута прокламовани „европски“ курс којим све странке, а СНП нарочито, машу на све стране, а на другој обавеза према прецима и потомцима, према истини да је заједничка држава најбољи државно-правни оквир за Црну Гору и чињеници да би у независној Црној Гори на удару било све оно што чини суштину њеног српског етичког и етничког, културног и историјског бића. Знајући карактер овдашње опозиције и позивајући се на досадашња искуства, не би ме ни најмање изненадило ако би неке од тих странака, по већ опробаном рецепту и изговору („морало се...“, „била је то најмања штета...“, „пристали смо да би сачували мир...“, и тако даље) то прихватиле и легализовале отворену крају државе и вјековног сна о заједништву са Србијом.

У таквој ситуацији, непризнавање резултата референдума по сваку цијену намеће се као императив и тај став би већ унапријед и прије расписивања референдума морао да буде искристализован, потписан и „овјерен“ заклетвом пред моштима Светога Василија Острошког. Резултат би, макар за извјесно вријеме, био исти, али би одговорност за овај сулу-

ди наум пала на оне који су се, зарад личне користи, стрмоглавили низ падину која води у државни, економски, културни и сваки други амбис.

Осим тога, оваквим гестом би се сачувале здраве политичке снаге које би у наредном периоду, кад се бјелодано покаже сва погубност пројекта који заговара криминогена влада Мила Ђукановића, могле да покрену и изнесу процес новог државног зближавања и сједињења са Србијом. Јер, идеја о државном заједништву једног, српског, народа у двијема српским државама, старија је од свих нас укупно. Надживјела је многе Сциле и Харидбе, надживјеће, сигуран сам, и ову пошаст звану Мило Ђукановић, Јеврем Брковић и распоп Михаило Дедејић.

Милош Булатовић, Подгорица: Треба поћи од чињенице да за актуелну власт референдум о државно-правном статусу Црне Горе значи последњи трзај за очување најапсолутистичкијег режима у Европи. Власт у Црној Гори је у рукама најекстремније, необољшевичке, антисрпске, антидемократске и антицивилизацијске клике која се зове СДП, у народу позната као „судопера“.

Црногорска власт, спрегнута са великоалбанским мафијашима, ради како на разгијању државне заједнице тако и саме Србије, јер отворено подржава независност Космета, враћајући на тај начин логистичку помоћ великоалбанској мафији која у америчком Сенату лобира за црногорску независност.

Што се ЕУ тиче, она ће, по обичају, гледати да се ником не замјери, поготово не Америци, а да при томе сама профитира. Као у свим досадашњим приликама, она ће се понашати као „мадам Бовари“. Ипак, на крају, ЕУ ће „пресудити“. Но, то није и неће бити смак свијета. Највећи проблем за валидност референдума јесу услови за његово спровођење. Већ десет година, 99 одсто медија, електронских и писаних, хиљаде НВО, јавна и тајна полиција, прљави новац и организовани криминал су под шапом власти и континуирано раде на пројекту независне монтењегријско-дуќљанске Црне Горе.

Сада је историјски тренутак да се све снаге оприједеле не за очување заједничке државе Србије и Црне Горе уједине и све и свакога ко је на том колосијеку уведу под један кишобран, да се изборе за медијски простор, да поведу јединствену предреферендумску кампању јер је то, вјерујем, у срцу највећег дијела грађана Црне Горе. Треба разбити фаму страха, објаснити народу да је све мања апокалипса ове актуелне од оне власти која очекује наше потомство у, не дај Боже, самосталној Монтењерији, како у економском тако и у сваком другом погледу.

Не треба очекивати правду и право, већ се борити и за правду и за право, а то радимо борећи се за заједничку државу. Толико смо дужни својим потомцима.

Проф. др Ново Вујошевић, Погорица: (Осврт на питање које је понудила Европска унија као модел изјашњавања грађана о државно-правном статусу Црне Горе)

Европска унија је, посредством свога изасланика, Мирослава Лајчака, предложила да референдумско питање, о којем ће се изјаснити грађани Црне Горе, гласи :

„Желите ли да Република Црна Гора буде независна држава са пуним међународним субјективитетом?“

1. да

2. не

Одмах треба рећи да је питање неприкладно и једнострано и да је скоро идентично питању које је, 2001. године предлагао Либерални савез Црне Горе. Оно је постављено по оној народној „с неба па у ребра“, што ће рећи да је формулисано као да се претходно ништа не догађа и није се десило. На основу овако дефинисаног питања може се стећи

утицај да заједничка држава никад није постојала и да не постоји, што је заиста апсурдно. Осим тога, треба рећи да је питање сугестивно, тј. да пропагира само једну опцију, само једно рјешење. Других назнака нема.

Овако формулисано питање искључује могућност бирачу да се јасно изјасни и да бира једну од алтернатива. Њему се нуди само могућност по систему „узми или остави“. Према томе, питање се намеће, диктира, и, као такво, не може мотивисати људе да се слободно и демократски изјасне. Лако се може уочити да питање није стварносно, не произлази из постојеће политичке и друге стварности Црне Горе. Прецизније речено, да би питање било објективно постављено и да би могло да мотивише све грађане, неопходно је да вјерно одражава постојећу стварност, првенствено политичку.

Слиједећи логику предлагача, питање се може поставити и на следећи начин:

„Да ли сте за заједничку државу Србије и Црне Горе?“

1. да
2. не

Овако постављено питање је стварносније и логичније од предложеног јер уважава евидентност која се зове „Државна заједница Србија и Црна Гора“, јер прво треба нагласити и тестирати постојећи облик државног статуса а тек онда пројектовани.

Уважавајући принцип објективности, односно принцип да се грађани могу слободно, јасно и прецизно изјаснити на референдуму, предлажемо да референдумско питање гласи:

„За који се будући државни статус одређујете?“

1. За заједничку државу Србије и Црне Горе

2. За независну државу Црну Гору

(заокружити само један од понуђених одговора)

Сасвим је очигледно да овако постављено питање вјерно одражава стварносну ситуацију у Црној Гори. Осим тога, овим се питањем грађанину нуди да бира између постојећих, односно једино могућих рјешења. Наравно, у будућем Закону о референдуму би се прецизирало у којем случају гласачки листић није важећи. Неважећим гласачким листићем би се сматрао онај листић на којем би се заокружиле обје опције, оба модалитета одговора. Такође, неважећим листићем би се сматрао и онај листић на којем би био прецртан било који модалитет одговора. Не би важио ни листић на којем не би био заокружен ниједан одговор. У Закону би, такође, требало прецизирати да се, код избора модалитета, заокружује само број испред једног од понуђених могућности, како би се избјегли могући неспоразуми и другачија тумачења.

Бојан Струњаш, Пљевља: Објасните оном селјаку коме су скоро полицајци на Јабуци, „границе“ између Пријеполја и Пљеваља, просули цак брашна, који је јадник понио да нахрани своју сиротињу—да ће у сувереној Црној Гори љепше да живи...

Објасните оном студенту коме је полиција, на истој тој Јабуци, кад је кренуо на испит у Београд, истресла на сред улице торбу коју је од куће понио, а у њој само мало робе, неколико дебелих књига и кантица сира—да ће у сувереном Монтенегру уживати...

Објасните оном старцу који се враћао од сина из Београда зашто га је полицајац изударео, на истој Јабуци, кад није хтио да изађе из аутобуса да га претресу—да ће у сувереној љепше да живи...

Објасните оној самохраној мајци да ће јој син јединац, који живи у Србији, њена једина нада и утјеха, ускоро бити страни држављанин и да га вјероватно никад више неће видјети, да ће у сувереном Монтенегру срећније да живи...

Објасните оној баки која чува по Јабуци овце које пасу час у Србији, час у Црној Гори, а некад и тамо и овамо, да ће јој бити боље кад јој овце буду пасле само у Монтенегру и

кад јој, ту посред њене трошне кућице, изграде границу—да ће кад оде у другу собу бити страни држављанин...

Објасните оној сестри којој брат умрије у наручју, зато што му „неко“ није хтио дати упут у Београд—да ће у „посносној“, и самосталној Црној Гори бити срећна...

И, на крају, објасните оној Циганки која је већ потрошила оних 20 еура које су јој дукљани дали да гласа за Суверену—како ће моћи у Неовисној Црној Гори да живи, кад ће тада просити и они који јој сада милостињу дају...

Е, кад све то објасните и после свега останете мирни, онда слободно гласајте за **сјувјерјенјорја мјонјтјенјерјрја!**

Референдум о државно-правном статусу Црне Горе, који је заказан за 21. мај, и код грађана Подгорице изазвао је одређена реаговања. Та реаговања записана пером нашег новинара изгледају овако.

Светислав Живковић, незапослен: Мислим да је овај референдум непотребан колико и снијег у мају. Али, сада када је извјесно да ће бити, у потпуности сам убијеђен да ће побједити опција за заједничку државу. Наравно, и излазност грађана на овај референдум биће пресудна, посебно ако изађе више од 80 одсто.

Одржавање овог непотребног референдума, оставиће режим и без задњег адуца у рукаву, тако да више неће моћи да манипулише са грађанима.

Што се тиче празне приче о добробити грађана у самосталној Црној Гори у то мало ко више вјерује. И све што је ваљало, у протеклих седамнаест година је у потпуности уништено, а економска ситуација је за већину грађана Црне Горе безнадежна. Узмите само мој примјер. Радио сам двадесет девет година, и сада сам без посла, без пребјеног цента на Бироу за запошљавање. Црна Гора је опустошена, покрадена и у рукама криминалаца. Све је ово доказ да се Црна Гора може једино са Србијом извући из овог зачараног круга, и да је вријеме да ова власт, попут диносауруса, на челу са Ђукановићем изумре.

Зато сви честити и поштени грађани Црне Горе ово морају да схвате и на референдуму заокруже НЕ. Европа је ово схватила и ријешила да Црну Гору уреди као правну државу, чему је доказ цензус од 55 одсто.

Зорица Марковић, Подгорица: Нијесам политичар, премијер а ни критичар. Иако сам обичан грађанин морам да искажем оно што осјећам.

Референдум је у потпуности непотребан. Кад мора нека буде. Мислим да ће се послје овог референдума, напоскон, зауставити оволика кевтања на све што је српско. Са грбаче народа скинуће се иницијатори свега што не ваља у Црној Гори. Биће ово референдум на коме ће сепаратистички блок доживјети пораз и послје кога ће се од Авале и Фрушке горе, до Ловћена проломити: „Нека вам је лака црна земља“.

Њиховим одласком, свим поштенним и радним људима Црне Горе, као и нашим људима у Хагу, свануће.

Одласком сепаратиста нештаће оптужби и потјерница, а замријеће и њихова клеветања свега што је морално и чисто. У знак моје личне подршке заједничкој држави, и са вјером у Бога да ће и нама обичним грађанима Црне Горе бити боље додајем још ово:

*„Мој народе ојамејимо се
И не дајмо да нас ико свађа
Без Србије живојиа нам нема
Друга прича тио је само бајка
Свима нама у Србији живе
ђеца, ојиац, браји, сесјира ил' мајка“*

Горан Кажичић, Подгорица: Све што може да подијели и донесе проблеме појединцу и држави непотребно је као и

овај референдум. Посебно међу истим народом, који има исто културно наслеђе, историју, језик, вјеру... Мислим да је референдум обично расипање новца и овако осиромашених грађана Црне Горе. Колико видим и колико се разумијем у све ово, овај референдум ће се попут бумеранга вратити онима који су тражили његово расписивање.

Већину на референдуму добиће опција за заједничку државу, јер је за њу одређено 80 одсто Црне Горе. Како уз то читав референдумски процес прати и њиме руководи Европска унија, овог пута неће бити крађе и манипулације гласовима. Срећан сам што ће се последице референдума успоставити правна држава која ће једном заувјек криминалу рећи збогом.

Бого Кувелић, Подгорица: Непотребан референдум. Непотребно трошење народне муке и новца. Ипак, што се мора није тешко. Но, они који су ово све смислили, грдно су се преварили. Заједничка држава ће опстати и надживјети све оне који покушавају да комадају исти народ и државу. Овај референдум ће показати да Црну Гору треба да води већина која је за заједницу, а не мањина која свој хендикеп прикрива буком која се чује до Брисела.

Позивам све поштене грађане Црне Горе да изађу и на референдуму и покажу да нашом каменитом и поносном Црном Гором није у потпуности завладало зло, против којег се у Италији води безпоштена борба. Могу додати још само ово:

*„Црна Гора ићи ће без Србије,
Кућни шемел не може без крова
Ми нећемо подјеле никакве
Нек вас ијесма ојомена ова“*

Велимир Зејак, Никшић: Под окриљем политичке шатре Мила Ђукановића одвија се и последња циркуска представа чији је циљ ломљење духовне вертикале српског народа и стварање приватног вилајета за имунитет лица са потјерница. И као што доликује циркусантима, представе се одвијају под маскама или уз измишљени идентитет, па је и мрачни наум црногорске власти добио маску „историјско право и вјековна тежња Црногораца“.

Тежња да се одлومي и дезинтегрише дио ткива српске државе и ако затреба принесе на олтар створитеља Велике Албаније, стављена је под маску непоколебљивог пута ка европским интеграцијама. Нови, самозвани месија и остваритељ „вјековних снова“ Црногораца потрудио се да створи и нови народ, са новим језиком, новом вјером, новим идентитетом, а једина мјера љубави према Црној Гори је степен мржње према Србији и свему српском.

У таквој атмосфери Црној Гори предстоји референдум о државно-правном статусу, који се, не случајно, временски поклапа са преговорима о коначном статусу Космета, али и можда најтежим моментима кроз које је у протеклих 6 вјекова пролазила Србија. За црногорске сепаратисте то је и прави тренутак да Србији забију глогов колац у срце, уз свесрдну подршку оних којима је то био вјековни сан, па не чуди што за црногорске квази-дипломате сви путеви воде до Тиране, Ватикана, рестлова Аустро-Угарске монархије и политичара попут Дрновшека, који су своју каријеру градили једино на антисрпству.

Но, и на тим адресама се ЦГ не дочекује као будућа демократска и самостална држава, већ као Милово калифат и криминална организација која контролише одређену територију, а у погодном тренутку ипак може послужити као тројански коњ за разбијање српског национа. Ипак, дилема све више иде и у правцу питања, које има јаке аргументе, да ли режим Мила Ђукановића и црногорска сепаратистичка камарила већ личи на олињалу рагу, недостојну сваког поређења са тројанским коњем.

Став Европске уније да одлуку о црногорској самосталности може донијети 55 одсто изашлих гласача наишао је на опште негодовање код владајуће коалиције, уз разочарење што им очигледно у овој партији није прошао блеф да за црногорску самосталност већ имају сигурну већину од 60 одсто уписаних бирача.

Као кеџ из рукава потегнута је и већ потврђена вјештина „Мистер Процента“ да искамчи макар 2 одсто, овог пута не од сумњивих послова, већ од препоручене валидне већине за признавање резултата референдума. И опет је уследио шок за суверенисте, јер ЕУ није црна берза гдје се цјењање третира као вјештина, а епилог је већ познат и сликовито је саздан у чињеници – више их не зарезује ни 2 одсто! Но, и поред тога, бољим познаваоцима лика и дјела црногорског режима је јасно да се од наума отицјељења Црне Горе неће одустати, по било коју цијену. Са њихове стране, улог је велики, а за свој мафијашко-злочиначки подухват, који помпезно називају државотворним пројектом, спремни су жртвовати и народ, само да би избјегли ласо међународних полиција и судова.

Уз изостанак подршке са стране, макијавелисти су се већ окренули унутрашњој сили у виду тајних служби, које свој даљи опстанак судбински везују за садашњу власт, па не треба ни сумњати да ће свим средствима и расположивом силом покушати обезбиједити непостојећу пројектовану већину. И док, као димна завјеса иде наклапање на теме – зашто се ЦГ намеће непостојећи стандард, да ли је 42 одсто веће од 55 одсто, да ли су посланици Европског парламента само обични ударачи печата и да ли је препорука ЕУ само лични став Хавијера Солане, у позадини су почели „пазарни дани“. Иако шаптакче бригаде шире наду за лаковјерне, да је за куповину независности намијењено више десетина милиона еура, сепаратистички конто је много тањи из више разлога.

Расположива средства потичу углавном од донаторских конференција, из џепова тајкуна блиских власти, док главни калифи нијесу били спремни, ни вољни да дирају своје иностране рачуне, који су ионако под присмотром међународних финансијских истражитеља, а тренутно расположива средства радије усмјеравају за куповину остатка непродате Црне Горе. Уз све ово, могло би се запитати, како ће на пазар са ситнином у џепу, али из кругова најближих агитпровој централи стиже нам монструозно, али сликовито објашњење да су већ и раније „куповали стоку за ситне паре“!

Активисти и агитатори ДПС-а су кренули у кампању од врата до врата, пажљиво анализирајући гдје могу закуцати. Умјесто адресара, као смјерницу користе која породица има „доушничку традицију“ још од времена Пирција Бироллија, преко доба информбироа и УДБ-е, до данашње АНБ. Њихови потомци су „сигуран глас“ за НДЦГ, који су се по својој генетско-моралној структури и минулим радом већ сврстали у робу за ситне паре. Циљна група су и социјални несрећници којима је у садашњој Црној Гори од животног достојанства остало још само да се надају у чудо.

На њихова врата, као сновиђења, долазе ДПС агитатори са обећањима да ће њихови троцифрени неплаћени рачуни за струју бити опроштени, да ће њихови средовјечни чланови породице добити прво запослење, да ће ситни прекршаји бити заборављени, да нико неће сазнати биографију ситних преступника, деликвената и наркомана из њихових породица. „Само кад се одвојимо...“ обећавају агитатори, а ако се неко од невољника и усуди да посумња у шарену лажу, потегну се „радикалније“ ријечи у виду пријетњи да ће остати без социјалне помоћи или радног мјеста. Значајну групу чини и бројна популација штићеника КПД који су већ убијеђени да ће врата ове установе за њих бити отворена или знат-

но одшкринута у виду галантних помиловања и амнестија... „само да се одвојимо”, тако им је речено. Њихов ментални склоп у то без сумње и вјерује, а морални склоп им је већ идентичан са склопом криминално-преварантске власти.

Није мали број ни интелектуалних медиокритета са мегаломанским амбицијама. Знајући да у реалној утакмици не могу бити први ни у свом селу, гаје наду да ће њихове шансе порасти у депној државици, а пропагатори им обећавају значајне позиције у новој расподјели мозга. Тако се бивши депароши надају значајним функцијама у Министарству финансија, бивше убице претендују на титуле заслужних грађана и високих полицијских службеника, некадашњи крадљивци радио-пријемника из аута, постају власници радио-станица уз претензије да постану медијски магнати и угледни бизнисмени. Списак гласача НДЦГ ни овдје није коначан, али је довољан показатељ о којим и чијим „вјековним тежњама” говори Ђукановићев режим, када Европи и свијету продаје јаја за бубреге.

Истовремено се шире гласине да се након отпјељења скоро ништа неће промијенити у односима са Србијом, заборавајући да гласови за ЦГ независност бетонирају границу на Бродареву, а успостављање нормалних дипломатских односа би се могло очекивати тек пошто дјеца или унуци садашњих сепаратиста науче црногорски, хрватски или шиптарски језик, завршавајући тиме пројекат коначне десрбизације и десловенизације, којој су тако жељно тежили њихови очеви или дједови.

Тада ће и оно мало православног живља које буде остало у ЦГ морати по заштиту и правду ићи у Брисел код наследника Х. Солане и Дорис Пак, а поданици црногорског калифа ће по српске визе морати ићи у конзулат у Тирани, гдје ће бити јурисдикција за тај простор. Неће им бити ни необично, ни страна, јер је званична Тирана већ показала и јавно саопштила своју активну заинтересованост и подршку политици Мила Ђукановића и Филипа Вујановића.

У Тирани се већ сусрећу и преплићу интереси економског криминала и политичког терора, па ће и Милови дипломатама бити и милије и лакше да дипломатске односе са Србијом одржавају преко Тиране. Али, Милови поданици су се преварили ако мисле да ће створити независну и од Србије одвојену ЦГ само за себе и своје интересе. Садашњи савезници ће их уклонити као истрошене крпе, па и дипломатски имунитет коме се надају, неће им бити дуго доступан. А то што су вјеровали да ће одвајањем од Србије заувјек заокружити своју мафијашку творевину у национално измијењеној Црној Гори, само говори да су се већ одвојили од памети и здравог разума.

Будимир Вуковић, Никшић: Послије петнаестогодишње бестијалне халабуке, хиперинфлације лажи, најдрскије пљачке властитог народа од стране трубача, тумача и тровача, као главни циљ и врхунац антисрпства у Монтенегријади долази фамозни референдум. Ријеч референдум и плебисцит су синоними, а значе свенародно гласање. То значи да је референдум у Црној Гори, у смислу етимолошког значења, крња чињеница, јер није свенародни. Није свенародни јер по свим важећим научним одређењима црногорска нација не постоји ван оквира српске нације, а по логичном слиједу ствари требало је да на референдуму гласају сви држављани СЦГ. Но, вратимо се нацији, чије је квази-научно тумачење добрим дијелом и по кафанам доvelo до опште збрке и дезоријентисаности.

Важеће социолошке теорије кажу да би нација била нација, она мора да има бар пет карактеристика које је, као такву, чине нацијом, а то су: језик, писмо, историја, обичаји и вјера, односно религија. Мада религија није услов, ниједан од ових битних елемената нас не разликује од Срба, а посебно

не од мишљења наших најмудријих глава из Црне Горе: Његоша, Петра Првог, Марка Миљанова, Љубише и других. Као доказ овоме, постоји ни мање ни више него 10.000 оригиналних докумената који се налазе у архивима Цетиња, Београда, Дубровника, Рима, Венеције, Беча, Москве, једном ријечју дилем свијета, и који тврде да црногорске нације нема, односно да је православно становништво у Црној Гори српског етничког бића. Томови и томови књига су о томе написани и испјеване најљепше пјесме. Овдје ни простор ни вријеме не дозвољава дубљу анализу ове теме, али треба само макар и овлаш прочитати Јиричека, Ровинског, Шафарика, Ердџановића, па се увјерити у тачност наведених тврдњи. Општеприхваћена научна норма каже: „За нацију се не одређује – нацији се припада”. Значи, Црногорци су оно што су њихови очеви и дједови, односно оно што су њихови преци. Осјећања су категорије психијатријско-медицинског а не социолошко-историјског типа, што упорно тврди, замјењујући тезе, однарођена владајућа клика.

Послије распада Варшавског пакта долази до промјене војне равнотеже у свијету, на штету источног блока, а једина велесила – Сједињене Америчке Државе, перфидно ликујући, уз помоћ Ватикана (с којим су десетак година прије, захваљујући папи Јовану П, успоставили дипломатске односе), масонерије и њихове творевине – Европске уније, крећу на поробљавање свијета под изговором „извоза демократије”, глобализма и стварања Новог свјетског поретка. На том путу највећи проблем за њих представљају православни народи јер њих – 350 милиона живе на површини од око 20 милиона квадратних километара. Нема конфесије која пропорционално заузима већи и богатији простор од православне.

Стожер наше конфесије, Русија, одувјек је, а биће још дуго, супериорна у односу на читав свијет у погледу атомског наоружања. Поробљивачи свијета – Јудео-Американци дају с времена на вријеме понеку антируску изјаву, али ипак с Русима, како сами кажу, морају на ви. Бисери чистог фашизма у домену вербалности остаће изјаве Јудео – Американке Медлин Олбрајт, које је дала за вријеме своје владавине, да је „Неправедно да само једна земља има Сибир”, односно – „шта представља 500.000 мртве ирачке дјеце за успјех америчке политике”! Но, само толико да се не заборави. У њиховом продору на исток највећи проблем им представља СЦГ, па је она изложена бескрајним притисцима, ударима и мешетарима сваке врсте.

Када су садашњи посткомунистички властодршци отели власт од својих очева и дједова, потпомогнути својим тутором, сада становником Шевенингена, они су истом беспоговорно и успјешно служили. Цемпераши су обилазили војнике на дубровачком ратишту бодрећи их, говорили су да се рат води због мира, да мрзе шах због шаховнице, и слично. Они су били окорјели примитивци и себичњаци, спремни да приме сваку вјеру и идеологију која им омогућава монопол власти. То су ропске слуге моћним и јачим од себе, а сурови господари над слабијим и немоћним. Немајући своје мишљење и чврсте ставове, попустљиви и превртљиви, они су били као створени за сваку сарадњу.

На наговор својих моћних трансатлантских газда брзо су се окренули против дојучерашњих колега и ментора, трубећи из свега мозга против њега и властите земље. То што је монтенегрински естаблишмент говорио против своје земље, вјере и рода никад нико нигдје, широм Земљиног шара, није радио откад је свијета и вијека. Једноставно, то пас с маслом не би појео! Прешли су на страну непријатеља и почели да, уз невиђену пропаганду, мијењају језик, народ, културу, историју, једном ријечју, све оно што су им њихови далеки јудео-амерички ментори наредили. Треба напоменути

да је у вријеме њиховог доласка на власт сепаратистички покрет имао свега 6 – 7 процената и био је миноран. Услиједило је пљување по костима својих светиња и предака, уз до тада невиђену антипропаганду.

Било је то досад невиђено тровање свега истинског и здравог на овим просторима. Тумачи свакодневно покушавају да зауставе и промијене хиљадугодишње токове на овим просторима, потпомогнути трубачима и тровачима. Хтио не хтио, народ на све ово не може да остане имун. Кад се уз све наведене радње власти још додају притисци, застрашивања, ујене и ситна подмићивања, онда се долази на готову штету, јер се по ко зна који пут потврђује правило да се сто пута поновљена лаж, сто и први пут прихвата као истина.

Од 7 до 35 разлика је 28 одсто отрованих и изведених душа, тако да сада имамо фактичку ситуацију да би за садашњу ненародну власт гласало око 35 одсто гласача. Мислим да се из изложеног могу видјети и те како вјештачки и нездравни мотиви референдума.

Разлика 28 процената је производ петнаестогодишње харанге, бласфемije и свих зала овога свијета. Један од најбитнијих мотива фамозног референдума је то што би његовим позитивним исходом (не дај Боже) Монтенегро постао атар досад невиђен на свијету. Позивајући се на наврат-нанос склепани Устав, нико Барију, Напуљу, Швајцарској, Хамбургу, итд. не би био изручен, него би у идили предберлинске Црне Горе и њеног крша грицкао оно чега се напластио. Али, то су илузије босова, њихов санак пусти.

Европи, тој старој и скорчаној дами вјештичијег изгледа упућујемо апел да гаси ватру док је вријеме. Нека благослови 50 одсто плус 1 глас од укупног броја од уписаних бирача. Доста јој је попуштено толерисањем предлога да 270 000 наших држављана остане без права гласа. Иначе, трновита маслинова гранчица монтенегринска могла би бити замијењена ратним маљем. Његов удар могли би чути Баски, Каталонци, Корзиканци, Сарди, Тиролци, Ирци...

Веселин Вукотић, Даниловград: Режим је још једном, расписавши референдум, ушао у велику грешку. Али први пут ону која га може коштати губитка власти и привилегија.

Схватам да свака нормална Влада треба да брине о суштинским проблемима које има становништво, а то су прије и изнад свега, социјална биједи великог броја грађана и претварање Црне Горе у мафијашко легло.

Србија у државној заједници са Црном Гором није ничим допринијела да се овакво стање погоршава, а оно се погоршава из дана у дан. То што причају црногорски властодршци смијешно је и жалосно звучи. Вријеђају нам интелект.

Моји преци су крварили за српство као што је то урадио Јанко на Мојковцу, приносећи жртву уједињењу истог народа, док ови данас раде у корист свих наших осведочених непријатеља.

Стање у Црној Гори је алармантно из разлога што је властима важније да растуре Државну заједницу са Србијом него да води рачуна о елементарним потребама становништва.

Прије мјесец и нешто дана погинуло је 46-торо људи код Биоча у тешкој жељезничкој несрећи. Једини искључиви кривац за то је, заправо само влада, јер није омогућила одржавање возова и пруге.

Нијесам у ситуацији да, као грађанин, на било који начин кажем што мислим, већ само захваљујући „Великој Србији“, и хвала вам.

Сигуран сам у побједу снага које се боре за опстанак државе и одлазак Ђукановића са власти одмах након референдума, 21. маја ове године.

Гојко Улићевић, Подгорица: Да је најбоља власт и да је кренула у растурање Државне заједнице, изгубили би по-

литичку битку. Тако ће и бити и овог пута с том разликом што ми имамо најгору власт на кугли земаљској. Криминал, корупција, пљачка, отимачина, непоштење, све су то одлике овдашње власти која је, узгред буди речено, толико осилила да хоће, сада, да развали државу.

Е, неће моћи!

Умјесто да воде рачуна о томе како да повећају плате, социјална давања, како да поправљају путеве, да мисле о томе како да нас заштите од нараслог криминала и криминалаца на власти, они мисле само како да сачувају своје милионе.

Истог часа када изгубе референдум морају да иду са власти. Нема нагодби, нема погодби, ни приче око тога.

Милидраг Мајдов, Херцег Нови: Превлака је предстража; с ње путокази у свијет; с ње поглед на Ловћен; над морем и побережјима Боке небесни вјенац Српству.

Цијело је приморје прекрасно али у њему се ипак по љепоти као и по политичком значају, посебно издваја и као алем у царској круни блиста српска Бока.

Ја сам желио и још увијек желим, да у цијелом Српству народонсна свијест ојача у оноликој мјери као међу Србима у српском Херцег Новом, да се створе онакви братски односи, да над вјерском равнотежом засија и надахне све српске духове једна идеја а то је ослобађење од овог однобожног, атеистичког режима. Вакат за остваривање ове идеје приближава се са моментом одржавања референдума о државно-правном статусу Црне Горе.

У Боки се осјећа све већи оптимизам у очување јединства а базира се на чињеници да деструктивне снаге неће успјети да преваром убиједје бираче у Црној Гори да спроведу своју сулуду намјеру да раздвоје и разбију један народ и њихову државу. Тај оптимистички осјећај све више је изражен и ојачан рационалним и емотивним набојем, који је снажно усмјерен ка очувању наше јединствене државе, наше Српске православне пркве и нашег српског језика, којим по последњем недавном попису говори 64 одсто грађана Црне Горе. У Боки је тај проценат знатно већи: У Будви 75, Котору 66, Тивту такође 66 док у Херцег Новом чак 83 одсто грађана говори српским језиком.

Ови подаци су више од референдума а говоре да су грађани Боке свјесни разлике између досадашњих резултата републичких избора и питања одређења тог бирачког тијела према државно-правном статусу државе у којој живе.

Имајући у виду значај тренутка, неопходно је да се уједине све расположиве, демократске, патриотске напредне снаге: странке, партије, невладине организације, појединци. Прво да преиспитамо своје активности а онда да дамо пуни допринос у остварењу нашег наума. Да одбранимо Србију и Црну Гору, а потом да ослободимо и тренутно окупирано Косово и Метохију као и Републику Српску и Крајину. Све ово на демократски начин и у тренутку када се створе услови а уз наше пуно јединство и слогу.

Ово уједињење подразумијева много већи ниво сарадње, компромисе, договарања, толеранцију, храброст.

Упркос притисцима од стране актуелног режима, са руководством Српске радикалне странке на челу и уз наше пуно јединство сачуваћемо заједничку државу. Ослободити је криминалаца и издајника, успоставити ред и рад и такву прикључити заједници правно уређених и напредних друштава.

Андреја Мандић, председник Српске народне странке

Само слога руши режим

• Са једне стране сте имали клоунове и забављаче који су подизали температуру у Републици тако што су ширили језик мржње и заговарали отворену дискриминацију српског народа, обијали храмове СПЦ и у њих уводили Мирашеве расколнике. За то вријеме, са друге стране, у тишини, одвија се паралелни процес који подразумева плачкашку приватизацију некада угледних предузећа, куповину банака од стране премијерових блиских рођака и кумова, а све у циљу стварања услова за формирање мафијашког царства у срцу Европе. У ту сврху, а ради неке њихове наводне и накнадне свијести о некаквој самобитности Црногораца, почела је прича о референдуму

• Најављени референдум о државно-правном статусу Црне Горе приковао је политичку поларизацију у Црној Гори. Ђукановић практично већ три године води референдумску кампању. Ви сте минулог лjeta најављивали врућу политичку јесен и „дрмање” Владе. Јесен је била монотона. Какво прољеће очекујете?

Очекујем да прољеће значи рађање јаке заједничке државе Србија и Црна Гора, која ће представљати регионалну силу и фактор економске и сваке друге стабилности југоисточне Европе. Међутим, у праву сте када кажете да је Црна Гора дубоко поларизована и то је један добро осмишљени процес власти. То је пројекат који се одвијао под будним оком и диригентском палицом шефа режима, организованог криминала, ДБ-а и такозваних независних интелектуалаца блиских тзв. ДАНУ и тзв. ЦПЦ. Таква Црна Гора, нестабилна и на стакленим ногама, идеално је поднебље за лов у мутном, владавину силе и нелегално богаћење уског круга људи блиских Милу Ђукановићу.

Дакле, са једне стране сте имали клоунове и забављаче који су подизали температуру у Републици, тако што су ширили језик мржње и заговарали отворену дискриминацију српског народа, обијали храмове СПЦ и у њих уводили Мирашеве расколнике. За то вријеме, са друге стране, у тишини, одвија се паралелни процес који подразумева плачкашку приватизацију некада угледних предузећа, куповину банака од стране премијерових блиских рођака и кумова, а све у циљу стварања услова за формирање мафијашког царства у срцу Европе. У ту сврху, а не ради неке њихове наводне и накнадне свијести о некаквој самобитности Црногораца, почела је прича о референдуму. СНС је читаву 2005. годину била више него активна и у директном контакту са грађанима Србије и Црне Горе, упозоравала на погубност таквог развоја ситуације и владавине Мила Ђукановића и упозоравала да ниједан пројекат у који су укључени он и његова партија не могу бити демократски.

Под слоганима „Уклонимо границу” и „Ослободимо Црну Гору” одржали смо митинге и велике српске вечери у Никшићу, Беранама, Бијелом Пољу, Пљевљима и Београду. На тим скуповима окупили смо на десетине хиљада грађана и овакав начин отпора актуелној власти позитиван је

сигнал да у Црној Гори ипак постоји грађанска храброст и свијест о неопходности отпора диктатури, како би Црна Гора први пут у својој историји добила демократску власт, кроз слободно изражену вољу грађана. Пред нама су сада, без претјеривања, судбоносни дани и сви субјекти који иоле имају тежину на политичком небу Србије и Црне Горе морају бити достојни тренутка у којем се налазимо.

• Режим је своју политичку судбину везао за резултат референдума, уосталом на тој карти влада годинама. Који су разлози пресудили да је ваша странка све донедавно игнорисала Ђукановићеву стратегију, уз остало и тврђом да је референдум „опасан и непотребан”?

Не бих се у потпуности сложио са вашом констатацијом да је режим везао своју судбину за референдум и да влада захваљујући том одређењу. Можда је тачније рећи да су режим и организовани криминал везали своју судбину за тај пројекат, јер владавина црногорског режима управо зависи од паралелних криминалних центара моћи који уцјењују, поткупљују, пријете и ко зна шта још раде у Црној Гори. Да је референдум „опасан и непотребан“ доказују и потези режима који иду у правцу дестабилизације Републике.

Најновији и најфлагрантнији примјер за такву тврдњу је појава директора полиције у штабу ДПС-а на дан локалних избора у Мојковцу. Дакле, ова власт се ни приликом локалних избора не може уздржати од употребе силе, недемократских средстава, па онда можете замислити на шта су све спремни у предреферендумској кампањи.

Поруке које шаљу у правцу ЕУ увјеравају нас да се ради о људима који не желе да се одрекну тоталитарног начина размишљања. О томе свједочи права канонада увреда која иде на рачун представника Европске уније који су задужени за мониторинг референдума. Премијер чак јавно пријети дестабилизацијом Црне Горе. Ако је већ тако дрчан и надмен, позивам га да јавно одговори да ли планира да изазове инциденте у Републици, само зато што његова политика нема утемељење у Републици и у нечему што се зове демократски процес. Покрет који он предводи није само сепаратистички, већ његова политика директно дестабилише Црну Гору и читав регион, јер је дубоко „упловила“ у воде отвореног шовинизма и антисрпства. Иако се на последњем попису преко 32 одсто грађана изјаснило да припада српској нацији, а више од двије трећине да говори српским језиком, у државној служби, полицији, царини, на директорским мјестима у школама и предузећима нема нити једног Србина.

Та мјеста су заузели најмилитантнији представници национал-шовинистичке мањине Црногораца који говоре такозваним црногорским језиком. Када се овоме дода чињеница да су Влада и њени ресорни министар декретом укинули службени српски језик и са посла отјерали тридесет професора који су бранили Устав, онда ваши читаоци могу имати колико-толико изоштрену слику терора и апартхејда који се врши над Србима и Црногорцима који говоре српским језиком. У таквој атмосфери не треба бити превише политички обдарен па схватити да не постоје равноправни услови за обје опције. Само неко наиван могао је помислити да ће Ђукановићева машинерија прихватити да опозиција контролише медије, полицију, тајну полицију, односно оне инструменте помоћу којих ова власт долази до вјештачке већине на изборима. ЕУ је имала у виду све ове аргументе и зато је предложила нови Закон о референдуму, према коме је одлука о промјени државно-правног статуса валидна само уколико за њу гласа 55 одсто изашлих. Дакле, и на овом примјеру можете сагледати како ЕУ посматра овдашњу ситуацију, која би услед бројних једностранних потеза режима, потпомогнутог мафијом, могла да се отргне контроли.

- **Агресивна референдумска кампања и рад на терену за независну Црну Гору, напоскон је отворио очи опозицији. Вјерујете ли у шансу да само јединствен антирежимски**

блок може бити не само опонент него и алтернатива Ђукановићу и друговима?

СНС је одмах након обзнањивања плана ЕУ, који предвиђа да је за независну Црну Гору потребно да гласа 55 одсто изашлих, позвала све опозиционе странке, парламентарне и ванпарламентарне, да сједнемо за сто и договоримо се о овом предлогу. Пошто су преговори које су водили власт, ЕУ и дио опозиције очигледно били формалност, јер је све пресјекла ЕУ, сада је потребно да тај широки опозициони фронт добро размотри новонасталу ситуацију и без сујете и ускостраначких интереса почне да повлачи потезе који ће бити на корист опцији која се залаже за опстанак и јачање заједничке државе и њену интеграцију у ЕУ.

За СНС нема ништа важније од државе и у њен опстанак смо спремни да уложимо све своје капацитете, а заједно са осталим политичким субјектима који се боре за заједничку државу успјешемо у нашој намјери. Наш програм на референдуму је једноставан и он гласи – победа.

- **Подгорица је из Европе добила предлог Закона о референдуму. Да ли он иде на руку грађанима да ће се моћи демократски, у нормалном амбијенту, изјаснити о судбини државе?**

Предсједништво СНС је у сриједу, 22. фебруара, након разматрања новонастале ситуације, одлучило да треба прихватити сугестије ЕУ. Референдум није пројекат СНС и зато нијесмо учествовали у преговорима и сматрали смо да треба спријечити проналажење било каквих модалитета разбијања заједничке државе. Међутим, када је ЕУ изашла са својим предлогом Закона о референдуму закључили смо да је референдум готова ствар и уважили сугестије Европе.

Притом смо подвукли да смо незадовољни чињеницом да овај предлог без образложења одузима право гласа на референдуму нашим држављанима који имају пребивалиште у Србији, као и занемаривање члана 39 препорука Венецијанске комисије у коме изричито стоји да је за одлуку потребна већина од 50 одсто плус један регистрованих бирача. Али, одлучни смо да пребродимо све тешкоће и да истакнемо своја демократска одређења и побједом не референдуму коначно ставимо тачку на деструктивну, криминалну и антиевропску политику Мила Ђукановића.

Очекујемо, такође, да ЕУ обезбиједи безусловно поштовање свих одредби предложеног Закона, како би воља грађана била слободно и демократски изражена. Ово је право вријеме за јединство свих политичких субјеката и грађана који се залажу за опстанак заједничке државе, јер ако будемо сложни око ове идеје крај владавине Мила Ђукановића је извјестан.

- **„Велика Србија“, издање за Црну Гору излази у тиражу од 8.000 – 30.000 примјерака. Уређивачка концепција листа базирана је на очувању заједничке државе и потпуном јединству опозиције. Ваш коментар?**

Сви они који су одређени за опстанак и јачање заједничке државе и који се залажу за демократизацију друштва и обрачун са организованим криминалом савазници су Српске народне странке.

Победа

Одлучни смо да пребродимо све тешкоће и да истакнемо своја демократска одређења и побједом на референдуму коначно ставимо тачку на деструктивну, криминалну и антиевропску политику Мила Ђукановића. Очекујемо, такође, да ЕУ обезбиједи безусловно поштовање свих одредби предложеног Закона, како би воља грађана била слободно и демократски изражена. Ово је право вријеме за јединство свих политичких субјеката и грађана који се залажу за опстанак заједничке државе, јер ако будемо сложни око ове идеје крај владавине Мила Ђукановића је извјестан.

По писму, смрт је тројака

- *Прва, кад умremo за гријех, а живимо за Бога. Ова смрт је блажена, јер нас одваја од смртнога, и посвећује бесмртном.*
- *Друга смрт је излазак из овог животоа, кад се раскину везе душе са тијелом.*
- *Трећа је кад са тијелом умре и душа, а тио се догађа кад душа згријеши.*
- *Душа која згријеши, ѿгинуће, објавио је Бог преко пророка Језикиља (18,4)*

Све је то присутно у нашим главама, док гледамо оронуту, изнемоглу, опустошену, и истрошену Црну Гору, коју је диригентска палица Владе Црне Горе довела до тога. Питамо се знају ли која их казна очекује од три горе наведене. Преварени, искориштени и на крају заборављени народ, доведен је на саму ивицу егзистенције, са мањим грађанским правима, него за вријеме аустроугарске царевине и отоманске империје. И све то захваљујући влади, која се попут грабљивице спустила над простором читаве републике, успијевши да својом погрешном политиком, економским незнањем изравна неразвијени сјевер и развијени југ и доведе их на руб пропасти.

Економски развитак који су давно иза себе оставила најудаљенија и најзабаченија афричка племена и пензионерски чекови од 7,50 и седамдесетак еура не брине власт ДПС и СДП-а. Штавише, преко пуних уста, замашћене браде и лепљивих прстију узвикују: „Никада боље нијесмо живјели у Црној Гори“. И нијесу. Што јесте, јесте, мора им се признати. Тај повампирени најцрњи јужноамерички режим прошлога вијека одомаћио се у Црној Гори. И док се народ замлађује глупостима, преко писаних и електронских медија који су у служби овог режима, о некаквим наводним свађама Мила и Мугоше, Мила и Света, влада Црне Горе ужурбаном уз помоћ СДП – а спроводи геноцид над сопственим народом. Та њихова назови стратегија изгледа овако.

– Владина стратегија: отпуштање радника и скупљи телефонски рачуни.

– Влада даје једну, а двадесет плата памти

– Влада уништила мојковачку привреду.

– Влада уништила Југоокеанију.

– Влада заобилази локалну управу

– Скупљи телефонски разговори са комшијом него са Вашингтоном

– Док народ гладује, влада подржава свијет у борби против тероризма.

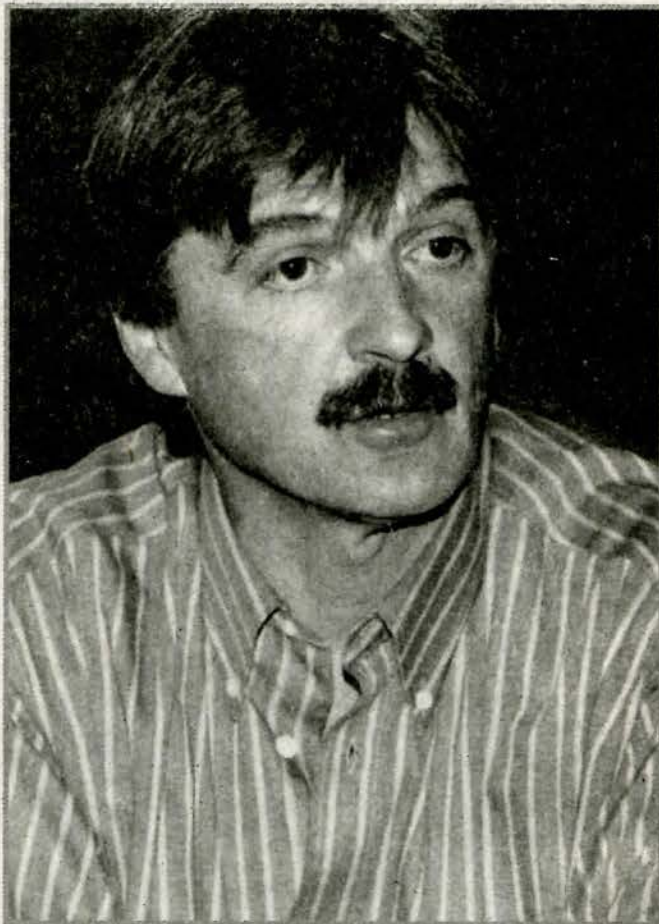
И док они то раде црногорска пловила се налазе на америчкој црној листи као рај за терористе.

– Влада и министар газе Устав, јер им не ваља српски језик, иако је подобан читавој Европи.

– Ту су затим С.Ч., шверц дуваном, дрогом, итд. да не набрајамо.

И све то захваљујући међународној заједници, која је у Црној Гори између поштења и непоштења изабрала непоштење. Између патриотизма и лажног хуманизма, ропске понизности изабрала је ово друго. Између истине и лажни подржала је лаж. Но, све што има свој почетак има и свој крај. Услед овог једноумља, терора, гажења Устава и елементарних права сваког појединца, међународна заједница је напокон увидјела своје грешке, и у широком луку заобилазе Подгорицу.

Сваки дан ДПС и СДП на власти, пораз је не само грађана Црне Горе, већ и читаве међународне заједнице. Та демо-

кратија коју Влада Црне Горе пружа грађанима, сакупља радознале посматраче са стране, који нас гледају попут неког новооткривеног дивљег племена, у непрегледним прашумама Амазоније, и у чуду се питају: зар још има оних који могу да подносе овакав сиротињски ропски живот незнајући за благодети цивилизације.

Згранути свим овим догађајима апелујемо на народ да се освијести и не дозволи да га варају. Народна каже: Ко те једном превари, крив је онај што те је преварио. Ако те други пут превари, крив си ти што си дозволио да те преваре. Зато добро отворите очи и уши, и не дозволите да краду и узимају будућност вама и вашој дјеци.

Тек тако ће доћи дан, када ћемо се ових злих времена сјећати и звати их лани, па ћемо уз гусле, чашицу, осмијех и љубав својствених српској племенитој и узвишеној души, на славама које је Бог подарио само нашем племену, нашем роду изабраном узвикнути: напокон је и нама свануло!

Веско Вешовић

Џемперашии и шакалии

- *Италија је успјела да Сицилија не буде прва мафијашка држава у свијету. Кажу да је то мјесто, слично некаквих околности, пришло Црној Гори. Сигурно је да је Црна Гора мјесто чуда и то од времена од када њом владају џемперашии, који су временом, на транзиционом путу мутирали у шакале, према оној „држимо лова“.* Силни, окружени „оклопницима“; демонстрирају, посебно пред сиротињом, своју умисљену величину

Плебисцит народа о својој будућности је извјестан. Тада ће се знати, а вријеме се примиче, шта ће бити са нашим „бољарима“, што бјеху наумили да нас оградe, у њиховој проклетој авлији. Нешто су се успаничили и њихови поклисари – СДП, или у народу познати савез дерикожа и паразита. А, како и не би, јер су од режима увијек биле горе његове слуге. Они, онако занесени не престају да убјеђују народ, да ће их, ако им опет дају повјерење, огрејати сунце. У ствари, они ништа ново не нуде. Старо хоће да увију у препарирано рухо.

Обећавају да неће више пратити и прислушкивати грађане.

Да се ликвидације неће изводити на улицама, пред очима избезумљеног свијета, већ ће зато бити обезбијеђена мјеста посебне намене.

Грађани све три конфесије у Црној Гори, ићи ће код Мираша на поклоњење и до миле воље се исповиједати, а у свакој кући „Вијести“ и „Република“, бесплатно ће се читати.

Није забрављена ни женска чељад. Направиће селекци-

ју, јер ће један дио у домаћој радности доносити екстрапрофит газдама.

Премијер ће се лично заузети код градоначелника Мугоше, да ништа не руши прије него се домаћин коме се руши, не подвргне информативном разговору у полицији.

Прекршиоци саобраћаја или доброкомшијских односа, по хитном поступку ићи ће у затвор, а процеси онима којима се суди за убиство трајаће, колико буде требало.

Забраниће дискриминацију и према Србима. Главни јемци су Диноша и Тачи. И јесу главни, јер са премијером Црне Горе координирано и плански вуку потезе.

Свако ко буде хтио да купи некадашњу друштвену, а сада њихову својину, мораће прво да бесповратно депонује милион евра.

Све се то може остварити, само се стрпите, брат брату и са 60 евра мјесечно. Имаће се и 350, колико кажу да има сад премијер. А добро живи. Кажу, то не може бити. Може. Зар има још слијепих код очију.

В. Васојевић

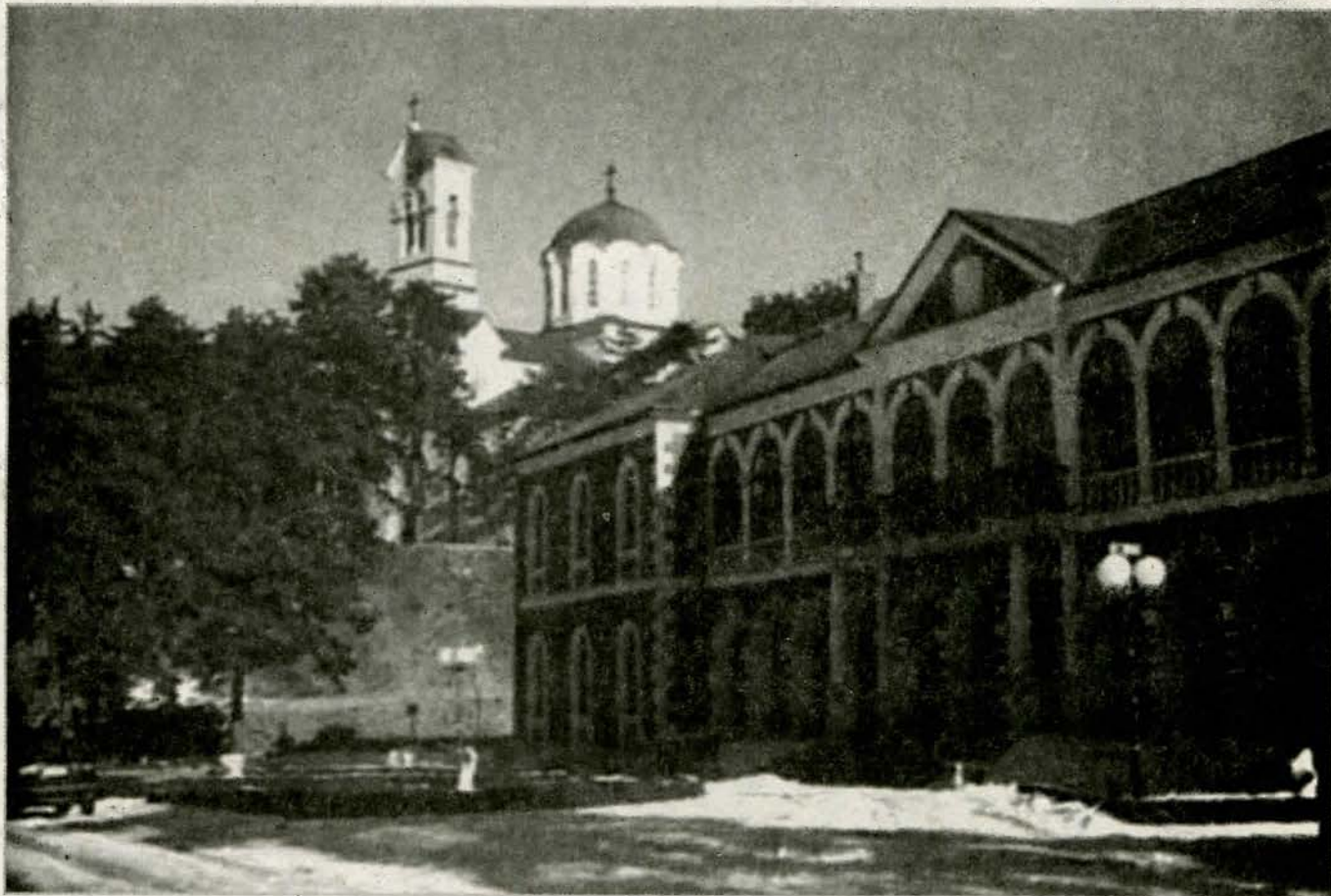

Љубав јача од дима и немаштине

- Једна од већих мјесних заједница у Никшићу (6000 становника), лоцирана је у околини Жељезаре. Значајне активности мјесног одбора Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ на свим пољима.
- Насеље Хумци настало је почетком педесетих година прошлог вијека изградњом Жељезаре. Највећи привредни колектив у Црној Гори ангажовао је у том периоду неколико хиљада радника, а велики број је дошао са сјевера Републике. Дјелује готово невјероватно да је од тада до данас мало шта промијењено. Истина, до назад педесетак година моћна Жељезара учинила је овај крај, односно људе у њему, задовољнијим

Како је овај привредни гигант посртао, тако је и становништво западало у социјалне и сваке друге неприлике. Но, да је управо Жељезара била неправедна према МЗ Хумци показује се на сваком кораку. Саобраћајнице су у изузетно лошем стању. Продавница има веома мало, а здравственим, банкарским и културним установама нема ни трага ни гласа. Данас је више него икад јасно да је била тачна теза: Жељезара ради – Титоград се гради. Становници овог краја, посебно у последњих неколико година, гуше се у фабричком диму. Опште је познато да већ 15-ак година не функционишу филтери за пречишћавање дима и то узрокује заиста катастрофалну „еколошку“ слику.

У таквом социјалном и урбаном хаосу, ипак, има нешто што се може назвати добрим и позитивним. Активности чланова мјесног одбора Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ могу се сврстати у категорију хуманог. Око 200 активиста Српске радикалне странке у Хумцима организује бројне акције. Тако, готово свакодневно помажу старима и изнемоглима без обзира на националну и партијску припадност. У оквиру ове активности је и договор чланова мјесног одбора Српске радикалне странке да свакодневно издвоје по 5 евра (по члану). Та средства су намијењена искључиво социјално угроженим породицама чланова странке. Ето, тако радикали из ове мјесне заједнице показују сво-

је право лице, лице хуманих и одважних људи. Управо такав однос према свом окружењу радикале на овом подручју чини драгим и уваженим, а богома и све бројнијим.

Рекло би се да посебну улогу имају чланови Друштва добровољних давалаца крви. Звучи невјероватно, али је истинито, да је око 100 радикала са овог подручја добровољних давалаца крви. *Спремни смо у сваком тренутку дајти крв коме она зашреба* – истичу скромно ови хумани и одважни људи. Не желе чак ни да саопште свој учинак на овом пољу, јер како кажу Бог све види и то је права награда за њихову спремност да помогну другима.

Радикали у Хумцима, дакле, нијесу само бројни и сложни, већ и добронамјерни и спремни да помогну свима којима је помоћ стварно потребна.

Дом пензионера – ДПС огранак

Подијеленост је изгледа највише присутна управо међу пензионерима. Просторије за пензионере и челници овог удружења су одавно продужена рука црногорског режима. То свакако ствара раздор међу људима који су окончали свој радни вијек. Но, и поред бројних упозрења из дана у дан у овом амбијенту се шири теза о „краљу” и његовим „чаробним” штапићима.

Клуб малог фудбала „Бенерал” се родио у Хумцима. Већина чланова КМФ „Бенерал”, који се такмичи у Општинској лиги су из Мјесне заједнице. Иначе, инспиратор оснивања клуба је председник мјесног одбора Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ – Хумци, Томислав Вранић. Ово је прва година „Бенерала” у овом рангу такмичења, а како истичу у Клубу, добри резултати ће доћи са искуством.

Безгранична славјанска душа

Посебну захвалност радикали из ове мјесне заједнице дугују руском бизнисмену Добрилу Домбровском, који је у више наврата помогао и подржао њихове активности. Добрило је прави брат и добротвор – једнодушни су у оцјени ове помоћи чланови странке.

Мјесни одбор Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ – Хумци

Жупљани блокирају локалне путеве Тражите чисту воду

Право на здрав животић изгледа не важи за дио становника Никшића

Никшићка Жупа богата је рудокопима боксита. Богата је и невољама становника. Основни је, што они ако воле себе, а ваљда воле, не смију да пију воду. Она је у Жупи специфична. Црвена од руде и пуна бактерија. Да мука не траје од јуче. Заправо, од када је предузеће А.Д Рудник боксита отворило рудокопе, чаше мјештана пуне се црвеном водом из славина. То је потврдио и Институт за здравље из Подгорице. Институт је констатовао да се вода из водовода Блаце-Мораково-Ливеровићи не смије користити ни у какве сврхе. Жупљани, стога, пут под ноге, а канте у руке, па у потрагу за водом.

Кад зима покаже зубе, стање је још горе. Слију се кише, па руде и воде има свуда. Страдају локални путеви, који су иначе у јадном стању.

Мјештани су потписивали уговоре са Рудницима боксита који су им обећавали да ће повести рачуна о њиховим интересима. Како тога интересовања није било, мјештани су призвали у помоћ владу Црне Горе. И опет, ништа. Покушали су онда да блокадом локалних путева подсјете оне који су им дали обећање. Будући да су превише гласно реаговали, неки су привођени и у ЦБ Никшића.

Градоначелник Небојша Радојичић недавно је посетио Жупљане и о њиховим проблемима изјавио: „На састанку у Влади договорили смо да сав новац од концесија за боксит у наредних пет година нови власник, одмах након куповине Рудника боксита, уплати на рачун општине. То је 240 000, 00 годишње или 1,2 милиона евра, што ће одмах бити усмјерено на инвестиције у Жупи никшићкој, по редоследу и приоритетима које предложи та мјесна заједница.”

Градоначелник им је обећао да ће се до краја јануара расписати тендер за извођење радова који би санирани штете. Пролази и фебруар, а од обећања ништа, па мјештани најављују, опет, блокаду пута.

Ваља рећи да је према буџету за 2005. накнада за концесије износила 43 500,00 евра, према ребалансу истог 1 269 500,00 евра, док према буџету за 2006. износи 119 000, 00 евра, од чега је накнада за коришћење шума 29 000,00 евра, а накнада за коришћење рудног богатства и минералних сировина 90 000,00 евра.

Право на здрав живот изгледа не важи за дио становника Никшића.

Д. Р. М. П. и Т. В.

Прање биографија пред референдум

• *Објављивање резултата истраге око убиства Славољуба Шћекића, ових дана у Подгорици није завриједило посебну пажњу. Убрзана референдумска кампања овдашње власти изродила је заправо и „сензационалистичке“ резултате истраге поводом убиства полицајског инспектора Славољуба Шћекића. Да није најављеног референдума о државно-правном стању очистио, да би овај случај, који је ишресао Црну Гору, био још у фиоци*

Сама истрага није показала много новог у односу на оно што обичан грађанин може да нагађа. Наиме, и раније се знало да је Љубо Биговић један од извршилаца у овом злочину као што су и Вук Вулевић, Мушо Османовић, Кожар – значи барско-берански мафијашки клан.

Група је извршила више тешких кривичних дјела као што су атентати (убиство Душка Јовановића, главног и одговорног уредника листа „Дан“) шверц огромне количине кокаина директно из Колумбије (око 200 кг само у једној тури). Интересантан податак је свакако да је у вријеме убиства инспектора Шћекића, Биговић био у затвору у Спужу али је, како истрага тврди, мобилним телефоном организовао ово монструозно убиство.

Најава екипе из Министарства унутрашњих послова да ће, у оквиру ових хапшења, доћи до помака у истрази о убиству Душка Јовановића је интересантна и због тога што се у овом случају неће, претпоставља се, ићи далеко јер би онда било и великих потреса у самој власти и код људе који је окружују. То је, заправо, случај и са Шћекићем јер ту се хапсе само они који су, у злочину, најнижи по лествици, односно они пуки извршиоци, док потрага за онима који финансирају ликвидације, који их организују, никада не иде до краја. Стиче се утисак да се проширивање истраге у том правцу, за вријеме ове власти, неће ни дешавати јер је то просто немогуће. Значи, мали помаци у истрази су само бацање прашина у очи обичном грађанину у смислу да се стиче утисак како је „власт спремна да уђе у обрачун са криминалом!“

Само реформом система јавне безбједности, а посебно Агенције за националну безбједност, ствара се објективна претпоставка да се нешто, на плану сузбијања криминала може урадити.

Када се ради о криминалним клановима у Црној Гори и њиховим припадницима, незванично се сазнаје њихово све веће присуство у Београду и Србији. Да ли то има везе са предстојећим референдумом и могућим стварање климе несикурности у Београду, остаје да се види. Чврсте пословне породичне везе ганг група из Црне Горе са оним из Београда су чињенице за анализу. Незванично се сазнаје да је Стојковић, звани Стојке, шеф раковичке криминалне групе која је, између осталог, ликвидирала Веска Божовића из Бијелог Поља, ових дана пуштен из затвора зато што му је Биговић из Црне Горе упутио 200.000 евра као мито правосудним органима у Београду – Суду за организоване криминал. Тако се професионални убица нашао на слободи, а судија „мирно спава“.

Што се референдума тиче, већ сада се види тактика власти са прикривањем злочина. Као увијек ће приводити неко-

га, некога чак и хапсити, али само онај дио мафијашких организација који се налази на дну. Од дна се неће даље кретати јер би одмах изгубили референдум, као што ће га и изгубити.

Задатак опозиције је да истраје у разоткривању намјера власти да прикрива злочине али и даље у ушима обичног грађанина одзвања реченица Ранка Кривокапића, председника црногорског парламента који каже:

„Када се осамосталимо тада се стварају сви услови да се обрачунамо са крупним криминалом!“

Нити ће они успјети да растуре државу, нити ће икада кренути да се обрачунавају са криминалним групама, односно њиховим газдама.

Расписивање референдума има још један циљ поред оних који се обично помињу, а то је управо очување криминалног миљеа Црне Горе и њихових газда.

Б. Р.

Пљевља–Буковица

Зашто власт завађа народ

- *Просјор који сада заузима МЗ Буковица налази се на самом крају пљеваљске ошћине и најсјевернији је део Црне Горе. Територија коју чини данашња МЗ није у ишћиности заокружена итериторија некадашњих буковичких села. Зато, када се разговара са сјароседеоцима из Буковице, онда се чује да је Буковица до Викоча и Фоче, или ојей идући према Пљевљима до иланине Ковача*

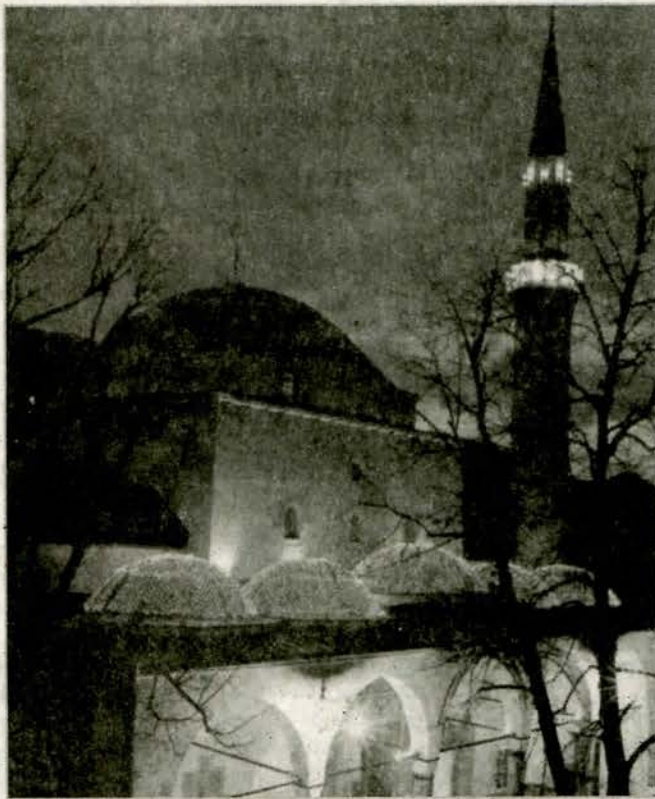
У средњем веку Буковица је била у саставу српске државе. Важила је за територију изузетно насељену и богату материјалним и другим иметком. Из записа тога времена види се да је становништво било хришћанско (српско) и да се бавило узгојем ситне стоке, свиња и пчеларством. У Буковици је било развијено и рударство, што свједочи и први турски попис из 1477. године. У пописне књиге уведен је рудник у Кржави као царско добро, иначе највећи у пљеваљском крају, у то вријеме са насељем од 114 кућа. Исти попис свједочи и о домаћинствима из села Ајловине, Маринац, Рудићи и о узгоју ситне стоке и свиња. Као посебна живост из тог времена јесте град Кава на мјесту данашњег села Каве, али и каравански пут из Фоче према Пљевљима.

Доласком Турака рударство се гаси, град Кава се разара, а каравански пут губи на својој вриједности. Током 16, 17. и

18. вијека, стара слава нестаје. Почетком 19. вијека, са Првим српским устанком 1804. године и другим немирима, све до Берлинског конгреса 1878. године, Буковица дијели судбину остале територије Рашке области. Становништво се исељава, прелази из хришћанства у ислам, тако да крајем 19. вијека Буковица остаје готово пушта.

На картама Јована Цвијића територија Буковице је означена као ненасељена. Овакав закључак потврђују свједочења старосједелаца, да су почетком 20. вијека, њихови преци добили онолико земље колико су могли искрчити и отети од густих шума. Почетком 20. вијека било је прилично мало православних породица у Буковици и оне су биле из презимена Даниловић, Ристановић, Ковачевић, Срдновић и Јакић. Муслиманско становништво у то вријеме било је далеко бројније, а најугицајније породице су биле Тахирбеговић, Јаховић, Кожо, Цуплов, Ђебо, Бавчић и др. Већина ста-

новништва била је у чивчијској обавези према власницима земље који су били исламске вјере, али домаћег (српског) поријекла.

Међу чивчијама били су православно и већина муслиманског становништва. Ослобођењем од Турака 1912. године, већи дио пљеваљског среза ушао је у састав Краљевине Србије. Срез је подијељен на 10 општина, а територија Буковице на двије општине. Сједиште прве општине било је на Ковачу, а друге на Крћевинама. У општинским управама били су заступљени муслимани и православни.

„За предсједника ковачке општине постављен је Петар Драшковић, а за кметове Вук Газдић, Недељко Живковић, Веиз-бег Ашинбеговић (Рашчићи), Осман-бег Тахирбеговић (Сирчићи), Дервиш-бег Томас (Јаховићи). За предсједника крћевинске општине постављен је Марјан Ковачевић а за кметове Дервиш Кожо, Јевто Никачевић и Рустен-бег Бавчић”.

Пљеваљски срез је године 1913. године ушао у састав Краљевине Црне Горе, а 1918. године послје Првог свјетског рата у састав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

У новој држави већинско становништво је било православно, али су поштована права других вјерских заједница. Муслиманско становништво је било заштићено у сваком погледу. У срединама гдје су муслимани чинили већи проценат становништва, основани су шеријатски судови који су имали право да суде у споровима између муслимана из области породичног и наследног права. Војници из муслиманске заједнице у југословенској војсци имали су обезбијеђену храну без свињског поријекла. Аграрном реформом 1928. године аге и бегови су заштићени, иако су остали без својих посједа, тако што им је држава платила одштету.

Почетком Другог свјетског рата дошло је до подјеле између муслиманског и православног становништва. Окупатор је настојао да завади и на тај начин лакше да влада. Муслимани су били подијељени у два табора. Први су се залагали за уништење православних и за ослањање на усташе и

Њемце. Други су били под патронатом Италијана и жељели су да сачувају мир и добре односе са православним становништвом. Муслимани су једино били у једном сложни, а то је било у ставу да не смију доћи у сукоб са окупатором. Представници првих, оних екстремних муслимана, били су Муниб Ђебо, Шемсо, Алија Саковић, Мемед Куновац и др. Они који су жељели у Буковици мир били су окупљени око Латифа Моћевића чврстог сарадника Италијана и у вријеме њихове окупације предсједника буковичке општине.

И поред залагања Моћевића да се заштити православна мањина, муслимански екстремисти су у вријеме 1941. и 1942. године извршили многа убиства и злочине над православном мањином. Такво понашање изазвало је почетком, фебруара мјесеца 1943. године, одмазду пљеваљских четника према муслиманском становништву. У тим немилим догађајима страдало је неколико стотина цивилног становништва. Италијани су званично били против четничке акције али нијесу предузели неке озбиљније мјере да заштите муслимане. Очигледно да је окупатор прво прећукивао муслиманске а потом и православне злочине све са једном намјером да што више завади и лакше влада. Стварањем нове комунистичке Југославије комунисти су настојали да створе што већи јаз између православних и муслимана. Овакву тврдњу поткрепљујем чињеницом да је 49 имена муслимана погинулих у усташким формацијама уписано као цивилне жртве пострадалих од стране четника.

Са друге стране, жртве муслиманских екстремиста су скриване. Распадом СФРЈ дошло је до нове кризе у свим мјешовитим срединама Црне Горе па и у самој Буковици. Буковица је, иначе, 1990. године на првим слободним парламентарним изборима имала два своја представника у локалној пљеваљској скупштини. Тада је побједио Савез Комуниста Црне Горе, али представници у локалном парламенту били су Миљивоје Бједић и Дедо Вукас из СДА. На попису из 1991. године Буковица је имала 888 становника од чега око 430 из редова муслиманске заједнице. У то вријеме, у Буковици је радила осмогодишња школа са око 70 ученика.

Поред осмогодишње школе, радиле су и четири четвороразредне школе са укупно 20 ђака. Буковица је имала пошту, амбуланту, продавницу али изузетно лошу путну инфраструктуру. У Буковици се, 1991. године, десио први инцидент на вјерској основи између православних и муслимана. У овом случају претучен је Василије Вајо Обрадовић кога су претукла четворица муслиманских екстремиста. Међутим, црногорска полиција није реаговала. Црна Гора која је у то вријеме мучила муку са многим политичким а посебно економским проблемима, није показала вољу да решава новонастале проблеме. Прва влада Мила Ђукановића из 1991. године, а потом и она из 1992. године, затворила је очи пред догађајима у свим мјешовитим срединама у Црној Гори па и у Буковици.

Убрзо су, са почетком рата у БиХ 1992. године, муслимански екстремисти отворили тајне путеве са територије Црне Горе према Горажду и натраг. Они су радили на проласку хране и цигарета за опкољено Горажде, али многи су од њих узели и оружје пошавши у отворени рат против православног становништва. Са друге стране, они православни екстремисти који су се нашли у Буковици тих година, без обзира да ли су припадали војсци, полицији или били цивили наносили су муслиманском становништву много штете. Црногорска влада, очигледно оптерећена другим проблемима, дозвољавала је рад и једних и других повремено реагујући на такав начин да прикупи политичку подршку од обије вјерске заједнице. Муслимански екстремисти су у току фебруара 1993. године прешли са територије БиХ у Црну Гору а по-

том с леђа напали незаштићена православна села у чајничкој општини.

У том нападу страдало је 38 цивила, а путовође муслиманској војсци били су између осталих Буковичана Џемо Бабачић, Самир и Џафер Бунгур, Сејфо и Шефко Османгић, Амко Вукас, Мирсад Дедовић. На удару православних екстремиста већином су били они неутрални муслимани који су поштовали уставност Црне Горе и СРЈ, али су управо можда и због тога остали мета многих пустилова и профитера. Рат у БиХ завршен је 1995. а црногорске власти нису позвале на одговорност муслиманске али ни православне екстремисте. Подјелом Демократске партије социјалиста 1997. године на политичкој сцени Црне Горе створен је један нови политички блок од старих људи чији је програм брисање свега што је српско у Црној Гори. У тај блок склонили су се екстремисти и пустилови из Буковице. Муслимански екстремисти су оживјели свој сан о уништењу православног становништва, па новим вођама служе без икакве резерве.

Они из православне групе профитера труде се да оправдају своја недјела из деведесетих али не са искреним кајањем већ насиљем над оним иза чега су се крили деведесетих година 20. вијека. На све приговоре они одговарају да нису били свјесни и да им је данас „жао“. У Црној Гори самим тим, влада трећа влада Мила Ђукановића која такође, као и њене присталице, не жели да постави и ријешити многа питања из догађаја у Буковици у периоду од 1992. до 1995. године. Поставља се питање ко је прелазило нелегално границу Црне Горе и Босне и Херцеговине, да ли су ти бјегунци имали било какве везе са припадницима полиције која је тих година боравила у Буковици и ако јесу ко је дијелио профит од високе зараде хране и цигарета.

Поставља се питање зашто не одговарају они који су учествовали у убиству недужних цивила у чајничкој општини. Зашто се дозвољава да они најекстремнији сада несметано мијењају жртву и прелазе да раде нове злочине. У редовима владајуће коалиције налазе се они људи који су маја 1995. привођени због бомбашког напада на кућу Османа Тахирбеговића и пријетили оним муслиманима који помажу муслимане. Тамо се налази, као предсједник мјесног одбора ДПС, човјек који је 1992. године позивао православне да постоје муслимане из села Селишта. Наравно, као зачин свима јесте и Новак Килибарда који са својим изјавама жели да измоли опроштај од муслимана, а притом да створи нови раздор и понизи и увриједи православну заједницу.

Тако, на примјер, каже да је из Буковице протјерано 800 муслимана заборављајући да их је 1991. године на попису било око 430, а да је цјелокупно буковичко становништво било 888 становника. Данас у Буковици живи око 500 становника од чега близу 100 муслимана. Буковица је најудаљенија МЗ пљеваљске општине а самим тим и најугроженија са економске стране. У оваквим условима, иако влада мир, у Буковици нема повратка муслимана али ни православних. И једни и други су осуђени да напусте заувјек своја села. Сеоска амбуланта и пошта већ одавно не раде. У осмогодишњој школи у Ковачевићима заједно са четвороразредном школом на Брдима има мање од 20 ђака. Центар МЗ Ковачевићи удаљен је 69 километара од Пљеваља а крајња села Геуши и Рудићи око 80 километара.

Данас, многи очекују од политичке елите Црне Горе да ће успјети да поправи економске прилике у Црној Гори. Међутим, званична власт бригу брине како да сачува своје позиције и, на несрећу цјелокупног становништва, то ради на начин гдје се стварају нове подјеле и сукоби националних и вјерских група. Очигледно да је окупатору и свим ненародним режимима искуство завади па владај омогућило проду-

жетац власти. Рецепт из 1992. па све до данашњег дана показао се веома успјешним. Екстремни муслимани, заједно са екстремним православцима, раме уз раме са Милом Ђукановићем јуришају на све што је српско. Они муслимани који желе суживот са православним на изборима дају повјерење Милу Ђукановићу не да би помогли разбијање и уништење православне заједнице већ да би се спасили од новог могућег насиља од стране старе и нове Владе.

Разумљиво је што муслимански екстремисти предњаче у антисрпским радњама, не треба да чуди ни што православни профитери у томе учествују јер знају да им је једини начин да се спасу од правде и да и даље раде то што раде. Али неразумљив је страх поштеносг муслиманског становништва. Ако православни и муслимани желе да заиста направе напредак и да омогуће себи и својим потомцима бољи живот онда морају да поступе по оној старој „измеђ себе да дају зулумаре“. Само тако могу срушити власт која већ 16 година није у могућности да Црну Гору изведе из економске кризе, већ стварањем кризних подручја свађа и подјела међу православним и муслиманским становништвом омогућава себи позицију у власти. Зато се не смије ћутати о муслиманским и православним злочинима јер када падну ти ситни Буковичани онда ће пасти и њихови покровитељи у Подгорици.

Требају да се јавно прозову као што је то недавно учинио један од муслиманских прогнаника прозванши господина Вељовића директора данашње Управе полиције, и подсјетивши га на његове пријетње из 90-их година о сјечи ушпију буковичким муслиманима. За све оне који мисле да се Мило Ђукановић промијенио тако што је постао бољи према муслиманима морам рећи да су у великој заблуди. Ђукановић се није промијенио он је само промијенио жртву и умјесто муслимана данас прогони православну већину.

Само његовим одласком даће се одговори о догађајима у Буковици али и опоменути православни и муслимани да је свака власт која ради на народним подјелама несрећа самог народа.

Божо Јеловац

Света Три Јерарха

- Сјечењем славског колача, ишио је обавио њарох Бранко Таиушковић, 12. фебруара, њочела је славска свечаноси, славе Српске радикалне сиџранке др Војислав Шешелъ Свейи Три Јерарха
- У џрејуним џросиџоријама сиџранке, џдје је био велики број наших чланова, били су и џредсиџавници сиџранака које се џроџрамски залажу за оџсиџанак Државне заједнице Србија и Црна Гора

Спремни смо на сваку жртву ако је спасавање заједничке државе у питању – рекао је Душко Секулић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешелъ, поздрављајући присутне.

– Ми смо организационо спремни и способни да се, заједно са сличним странкама, ухватимо у кошџац са невољама у Црној Гори које нас сналазе свакодневно од криминализованог режима, рекао је Александар Василијевић, члан председничког колегијума и председник Окружног одбора у Беранама. Тешка социјална ситуација, много нерасвијетљених убистава, пљачкашка приватизација, стоје над главама свих поштених људи у Црној Гори. Нећемо само на славама бити заједно већ све до оног тренутка док ова власт не оде са сцене и док сви ми не будемо сигурни у мирну и спокојну будућност наше дјеце. Поздрављам представнике странака

који су данас са нама, неки су од њих и раније били наши коалициони партнери, са тврдњом да смо јединствени, окупљени око једне идеје, идеје очувања заједничке државе са Србијом, способни и спремни да побиједимо режим на радост сваког нормалног човјека.

О поновном покретању листа „Велика Србија”, говорила је Васка Ждралевић.

У име Социјалистичке народне партије скуп је поздравио функционер Невен Гошовић, рекавши да „Социјалистичка народна партија неће урадити ништа што би угрозило општи интерес и да ће све урадити како би се потпуно објединиле снаге које имају заједнички циљ а то је у овом тренутку очување државе”.

Проф. др Ново Вујошевић је поздравио свог „коалиционог партнера” Српску радикалну странку.

– Нема српства без Српске радикалне странке а њено јачање значи сигурност и спокој за све нас, рекао је Вујошевић.

– Српска радикална странка је темељ српства како у Црној Гори тако и у Србији и драго ми је што смо се данас, на овај свети дан, сви окупили да још једном кажемо и осјетимо то заједништво како би спремније дочекали судбоносне дане који су пред нама – рекао је Андрија Мандић, председник Српске народне странке.

Славили су српски радикали и у другим општинским одборима а у Подгорицу су дошли да са својом браћом буду и српски радикали из Никшића.

На прагу референдума

Као никада до сада, политичким странкама у Црној Гори које се залажу за опстанак државе потребно је потпуно акционо јединство као и потпуни ангажман сваког појединца или друге грађанске организације, а који сматрају да државу треба сачувати – закључак је састанка челника неких од странака и невладиних организација одржаног 14. фебруара у Подгорици у просторијама Социјалистичке народне партије.

– Позвали смо вас како би вас информисали о досадашњем току преговора са представником Европске уније Лајчаком, сматрајући, такође, да сте и сами заинтересовани за ток преговора и појединости, рекао је, отварајући састанак, Предраг Булатовић, председник Социјалистичке народне партије, додавши да је на састанак позвао оне странке за које је сигуран да ће се борити за државу. На састанку су, у уводној ријечи, учествовали и председник Народне странке Предраг Поповић као и Ранко Кадић, председник Демократске српске странке који су „истакли напоре да Европску унију увуку у црногорске проблеме” ...

На састанку, којем су присуствовали др Ново Вујошевић,

председник Народне социјалистичке странке, Душко Секулић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешел, Борислав Ђетковић, председник Социјалистичке странке Југославије и Гајо Зековић, председник невладине организације за Одбрану Српства у Црној Гори, одлучено је „само заједно, уз друге програмски сродне странке организовано дочекати одлуку Европске уније”, која се очекивала наредног дана, тј. 15. фебруара, а треба да је саопшти њен представник Мирослав Лајчак.

– Морате наћи начина да се, заједно са нама нађу на истом задатку сви остали који данас нијесу са нама, прије свега мислим на Српску народну странку и Покрет за заједничку државу – рекао је Секулић, док је др Ново Вујошевић затражио формирање координационог тијела свих политичких партија које ће бити заступљене у коалицији за очување државе.

Секулић се интересовао о појединостима разговора са представницима Европске уније и тражио да представници ове три парламентарне странке прогнозирају коначан расплет референдумског питања од стране Европске уније.

– Нисмо у стању ништа конкретно да вам кажемо, шта ће Лајчак, као представник Европске уније донијети у Подгорицу, одговорио је Булатовић, али можемо само да нагађамо, што у овом тренутку није захвално. Сачекајмо сјутрашњи дан!

– Одговорност мора бити заједничка, и странака које су до сада преговарале као и сјутра ваша, заједно са нама рекао је Булатовић. Нико нема право да у име свих доноси овако крупне, историјске одлуке, морамо сви заједно доносити ове одлуке. Договорено је, да након доласка Мирослава Лајчака, представника Европске уније и разговора са представницима СНП, НС и ДСС они обавијесте и Нова Вујошевића и Душка Секулића о току разговора и самој одлуци Европске уније, за коју је оцјењено да је у принципу „узми или остави”!

Одлука Европске уније на столу

У вечерњим сатима 15. фебруара, изасланик Европске уније Мирослав Лајчак у просторијама СНП, саопштио је став Европске уније око одржавања референдума. Рекао је да, укратко, Европа предлаже да на предстојећем референдуму о државно-правном статусу Црне Горе „да би Црна Гора била самостална за ту одлуку мора да се изјасни 55 одсто грађана изашлих, односно толико важећих листића, док би сваки други резултат који је мањи од 55 одсто Црну Гору оставио у заједници са Србијом”!

Тако се показала основаном сумња, код неких од политичких аналитичара у Црној Гори, да ће ЕУ донијети решење са којим неће бити задовољан нико – ни они који би да сачувају државу али ни они који би да је растуре.

Исте вечери, Душка Секулића, председника Извршног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, функционери СНП обавијестили су о току разговора и о решењу Европске уније.

У подужем телефонском разговору договорен је и састанак представника странака за заједничку државу како би се ближе, они који директно не учествују у преговорима, упознали са одлуком Европске уније, која је, узгред буди речено, дошла као предлог, али је председник СНП Предраг Булатовић оцијенио као „узми или остави”!

Одмах су почеле рачунице око тога „колико је гласова потребно да би опстала Државна заједница”.

Циљ странака које се залажу за очување државе, то је опште мишљење, јесте да се на референдуму победи сепаратистички блок.

Процјене на основу предлога Европске уније да је референдум важећи ако на њему гласа 55 од укупно важећих листића

1. Број бирача на дан 15. фебруар 2006. год. износи 465 662

2. Број гласача приликом различитих процената излазности

По предлогу опозиције, а то је, да се за независну државу мора изјаснити 50 одсто плус један од укупно уписаних бирача, на референдуму мора да гласа за независну Црну Гору 232 831 плус један грађанин да би резултат био валидан.

Ако се операционализује предлог Европске уније при излазности од 80 одсто, то би значило да би требало да се определијели за независну Црну Гору 204 890 грађана Црне Горе да би суверенисти успијели и Црну Гору прогласили независном државом. Предлог Европске уније је неповољнији за наш блок за 27 941 глас у односу на предлог који је опозиција истакла.

Кад би, на примјер, гласало 85 одсто грађана, онда би у том случају граница пролазности референдума била 217 696 гласова. У том случају, разлика између предлога опозиције и предлога Европске уније би износила 15 136 гласова. Ако би изашло 90 одсто од укупно уписаних, што је мало вјероватно, онда би у том случају граница пролазности референдума износила 230 502 гласа, што би значило да би разлика између нашег и њиховог предлога износила свега 2 330 гласова.

Процент излазности	Укупно бирача	Они 55 одсто	Ми 45 одсто	Разлика
70 одсто	325 963	179 279	146 684	3 2595
71 одсто	330 620	181 841	148 779	3 3062
72 одсто	335 276	184 402	150 874	3 3528
73 одсто	339 933	186 963	152 969	3 3994
74 одсто	344 589	189 524	155 065	3 4459
75 одсто	349 246	192 085	157 160	3 4925
76 одсто	353 902	194 646	159 256	3 5390
77 одсто	358 559	197 207	161 351	3 5855
78 одсто	363 216	199 768	163 447	3 6321
79 одсто	367 872	202 330	165 551	3 6779
80 одсто	372 529	204 890	167 638	3 7252
81 одсто	377 186	207 452	169 733	3 7719
82 одсто	381 842	210 013	171 828	3 8185
83 одсто	386 499	212 574	173 924	3 8650

Архијерејски намјесник бококоторски Момчило Кривокапић
о пакленим плановима дукљанских плаћеника

„Последњи покушај” безбожника

• Хоће ли се и у Црној Гори догодити „варшоломејска ноћ”? Андрија Јовићевић сјрећио оперативце да заузму Цетињски манастир! Ваишкан руши православље. Ипак, Бог одређује ишћа ће бити

Паклени планови полтрона, експонената дукљанске власти, да отму храмове Српске православне цркве у Црној Гори и протерају владика и свештенство Митрополије црногорско-приморске само су још један жалосни доказ безумља које је главна карактеристика актуелних режимлија и њихових следбеника. А, да такве намјере нису изум само садашњих Монтенегрина, већ и њихових претходника, сведочи парох которски и архијерејски намјесник бококоторски протојереј – ставрофор Момчило Кривокапић.

Бугари им бољи од Срба

– Постоји могућност да се и у Црној Гори догоди „варшоломејска ноћ”, да нас који смо на кључним местима у Митрополији и који смо на православном, српском путу једноставно ликвидирају. Но, то није ништа ново. Комунисти су 1945. убили митрополита Јоаникија, 50. затварали митрополита Арсенија, 70. покушали да врбују митрополита Данила, а 80. Вељко Милатовић, Веселин Ђурановић и Видоје Жарковић су планирали да све српске свештенике ноћу потрпају у камионе и протерају у Србију, а умјесто нас да доведу бугарске... Када је на чело Митрополије дошао врло

образован и митрополит каквог нису желели против Амфилохија је почела харанга. Импутира му се да је крив за свако зло у Црној Гори па га треба протерати – каже господин Кривокапић.

Ове тврдње наш саговорник илуструје оперативним планом названим „Последњи покушај” кога је, стицајем околности, „кратко имао у рукама”. По том плану су, прије неку годину, „одређени оперативци требали да упадну у Цетињски манастир, калуђере онеспособе спрејевима и заузму Божији храм”. Ипак, захваљујући томе што је „Последњи покушај” на вријеме „проваљен” бивши министар МУП-а РСГ Андрија Јовићевић је спречио његову реализацију.

– Не знам како су назвали садашњу сулуду замисао. Но, у свим тим безумним намерама фали им једна карика – „Ал’ не рече Туре: Ако Бог да”. Они који хоће да униште светињу мисле да се светиња може уништити. Заборавили су да су „конци” у рукама Божијим. Нека се окрену кроз Цетиње и преброје колико је оних, који су се дрзнули на светиње и српске свештенике, за последњих 15. година, отишло у пакао. Кажу да их је више од 80. То исто чека и безбожника Мираша Дедејића, који је као бивши високи функционер

Св. Јероним заштитник усташа

Подсјећајући да је „велика црква св. Јеронима у Риму, након усташке бежаније 1945, била њихово главно прихватилиште”, Кривокапић каже да је „у њој скована и прича о Леополду Мандићу”.

– Измишљотина да је Леополд Мандић рођен 12. маја, на дан Светог Василија Острошког, је ступидност. Са измишљотином о рођењу Леополда Мандића римокатолици покушавају да парирају култу Светог Василија Острошког. То могу само крајње фрустриране личности – истиче господин Кривокапић.

полиције, по задатку завршио Теолошки факултет. А, по задатку је завршио многе нечасне ствари. Он је 1969. буквално уништио монашку школу у Острогу у којој је био наставник шест мјесеци. Он професионално ради нечасне послове – не размишља главом, већ стомаком. Зато ће платити пред Богом уверен је господин Кривокапић

Отворено против српства

За голготу Српске православне цркве у Црној Гори, по мишљењу Кривокапића, највећи кривац је Ватикан који, уз

помоћ дукљанских плаћеника, настоји да створи, не само квази-цркву (као у Македонији), већ и нови црногорски народ? ! Колико је православље трн у оку Ватикана потврђују многе чињенице. А један од докумената прворазредног значаја је и писмо које је митрополиту Данилу, 28. децембра 1969. године, из Сарајева, упутио извесни Франђеско Паловинети.

– Наравно, јасно је да таква личност не постоји, јер смо ми провером то утврдили. Он се представља као папски емисар. Но, то је прича за децу. У питању је дипломата ви-

Ватикан ствара нови народ

С обзиром да је у питању веома важан документ, који јасно сведочи о намерама Ватикана, писмо Франческа Паловинетија митрополиту Данилу објављујемо у целини :

Ваше Преосвећенство, молим да ми опростите на грешкама, али трудићу се да их буде што мање, јер сам по први пут у поверљивој мисији овде. Молим да разумете моје напоре које чиним уз припомоћ веома оданих и поверљивих саучесника, али све то да што боље и савесније да најбоље намере Свете Столице извршим што разборитије уз велику обазривост, на што сам нарочито упозораван. Носим вам специјалну поруку Св. Оца Пија VI и његову поруку треба лично да уручим па сам радо прихватио овај напоран пут да се уз његов благослов овековечи труд и обезбеди Ваша сагласност и саучешће, што је изричито жеља Св. Оца Папе, па сам пошао на овај историјски пут који треба да овековечи Вас. Но, у Сарајеву сам позван у Надбискупију и задржан хитно обавештен са напоменом да моментално није погодан моменат – наиме пала би у очи моја присутност на Цетињу, па би могле наступити немиле последице и многе непријатности од ненамерних злих људи Ваше средине, што би ометло и много нашкодило постигнутим успесима у одвајању Ваше Свете цркве од натурене сепаратистичке јереси.

Ја носим уједно и благослов и велику захвалност храбрим људима Председнику и секретару нарочите награде које им шаље Св. Отац Папа за њихово велико залагање и њихове подухвате који учинише за изградњу маузолеја. Много се постигло и Св. Отац Папа је веома задовољан и предложио је да би било најбоље да се скине она мала капела и смести у музеј или Његуше где би одговарао намени, где историја тог времена, изумрлог старог народа још једино се може да види. Свима је јасно да садашњи народ нема више ништа заједнички са некадашњим народом орјентисаним великосрпском идеологијом која је злоупотребљавала овај народ, који ето, може се рећи, потпуно изумире. Нови народ са новим навикама и новим животом је народ будућности и нових прегнућа, па је вољан Св. Отац Папа да овај народ свесрдно помогне и да га поврати у праву Христову веру за што је вољан да уложи и велика средства.

Св. Отац Папа је вољан да даде 500 милиона лира као помоћ за изградњу маузолеја који ти храбри људи тако упорно траже и желе, па ће Папина помоћ много допринети, па ће се само тражити да у маузолеју буду смештене кости Луције – Црногорке која је још раније прешла у праву Христову веру и до смрти била изложена свим прогањањима, али никад није хтела да ту веру осрамоти и остави. Зато ће она бити оглашена светицом и жеља би била да се њени остаци похране у маузолеј за шта ће бити изграђен велики и диван саркофаг који ће украсити унутрашњост маузолеја.

Св. Отац Папа, ценећи веома ваше напоре и велику душевну и просветну вредност, ценећи Вашу оданост светој цркви, а верујући да ће у Вама наићи на сарадника у борби да се успостави у Црној Гори права Христова вера и тај народ поврати и осамостали као новорођенче Св. Оца Папе, он је вољан да све жртве поднесе и сва средства за то уложи па једва чека да се освети дивни храм у Титограду и успостави библиотека, доведу мисионари и отпочне помагање тог доброг народа у привођењу правој Христовој вери. У томе Св. Отац Папа рачуна на Вашу сарадњу и вољан је да Вам понуди положај међу својим најближим сарадницима а да Ви руководите свим тим пословима уз загарантовану дискрецију.

То је била моја мисија и то би била порука коју сам имао да уручим са још многим другим, па како сам спречен и како су сада заопштене многе несигурности од пакости људи то сам обавештен да приликом посете председника од стране Пачинелија додиром истога са извесним храбрим људима Титограда, да се ово сад избегне и затражи додир или састанак у Загребу или Ђакову, како би се избегло да се предају новчана средства и награде храбрим људима на местима која би била подлога непријатности како тих храбрих људи тако и свег досадашњег успеха и рада.

Износећи Вам ово молим Вас да разумете велико интересовање Св. Оца Папе за Ваша велика дела у љубави према својој пастви која треба да се преведе правој Христовој вери за што би Ви били најпогоднија личност. Верујем да Вам је познат удео Св. Оца Папе код одвајања Македонске засебне цркве, но из специјалних разлога у данашњој вери, што је било условљено од тих храбрих људи у Скопљу, који су вољни да се у догледно време и тај народ преведе у праву Христову цркву.

Из жеље да се све то најлешше среди молим да донесете Вашу одлуку где би желели да се лично састанемо и примите све што Вам доносим, а Ви ми дадете Вашу сагласност или могућност и доставите Надбискупији Загреб. С особитим поштовањем одани и покорни Вам Паловинети”

Врбовање председника СО Титоград

Писмо сличне садржине Паловинети је, тих дана, упутио и тадашњем председнику СО Титоград. Изражавајући „велику љубав Св. Оца Папе” према труду председника у изградњи маузолеја, Паловинети истиче да „народу који је изумро и сада почиње нови живот са новим обичајима и новим замасима, уз пуну подршку Св. Оца Папе, се помогне да приступи правој Христовој вери”.

Обећавајући „обилату помоћ и награде” које је понео са собом за „председника и његове сараднике”, Паловинети и њима предлаже сусрет у Загребу или Ђакову и обавештава их да су „предузети кораци” да им у даљем раду по овом питању „помогне и верски поглавица са Цетиња”...

соког ранга који, под псеудонимом, вешто пише. Он свјесно прави и правописне грешке. Чак, не зна име папе како би се, у одбрани, рекло да је писмо фалсификат! Умјесто папа Павле VI он пише Пие VI. Без обзира на то из писма се јасно види покушај врбовања часног митрополита Данила, учесника Подгоричке скупштине 1918. и великог пропагатора Српства у Црној Гори. У Ватикану су о Данилу, очито, имали лошу информацију па су му, као што се из писма види, понудили новац и почаст да буде кардинал. По специјалној, логици дон Бранка Сбутеге (то је логика оних који нису ни мушкарци, ни жене, а вјерују да знају велике мудрости), из Ватикана су писали Данилу и открили своје намјере према „Српској Спарти” – објашњава господин Кривокапић, подсјећајући да „инжињеринг” стварања новог црногорског народа, који спроводе Јеврем Брковић, Слободан Бацковић и остали дукљански непоменици није плод њихове „мудрости”, јер су све те антисрпске идеје смишљене у цркви св. Јеронима у Риму, а дукљани су само пуки извршиоци.

За историју бешчашћа

Истовремено, уз градњу маузолеја на Ловћену (у коме, како вели наш саговорник, није сигурно да ли су сахрањене Његошеве кости или Луције Црногорке), на Конику (у Подгорици) је изграђена римокатоличка катедрала. План је био да се надбискуп барски устоличи у главном граду РЦГ и добије титулу „митрополит црногорски”...

– То што неко и сада планира да митрополита Амфилохија протера са Цетиња, да скине српску заставу са цркве св. Николе у Котору, да отме српске храмове су нови безбожника. А Бог одређује шта ће бити. Бог ће дати да преживимо и ове хистеријне нападе као што смо преживели нападе у прошлим вековима. Ипак, мора се знати да ће неко отићи у историју части, а неко у историју бешчашћа. Као што Његош рече: „Свако је рођен да по једном умре. Чест и брука живе довијека”. Па, нека бирају – поручује господин Момчило Кривокапић.

Војислав М. Белоца

Двадесет седам величанствених и „мудраци са истока”

• *Општински професори су између хљеба и језика одабрали језик, знајући да човек не живи само од хљеба, него од сваке ријечи Божије. Зато и више волимо да смо у Божијој милости и нејосвађани са прецима својим, него да смо у милости рђавог господара, који је покушао да нам подмени не златно шеле да му се клањамо и служимо*

Савремена историја не познаје да су тоталитарни режими било десне или лијеве идеолошке платформе направили такве преседане какве је направио црногорски режим, односно његова владајућа олигархија.

Баш због тога овај режим, сходно активности свих својих институција које се баве убиствима, пљачком, фалсификатима, корупцијом, шверцом, уцјенама и слични радњама, слови у свим међународним анализима као пар екселанс мафијашки.

Примјера за то има много, а овдје ћемо се позабавити једним, а то је случај 27 професора никшићких средњих школа који су избачени на улицу, против свих важећих људских и Божијих закона. У својој сукцесивној активности, тактиком најперфидније врсте у антисрпском дивљању, а све то да би преко евенуалног отцјепања избјегли кривична гоњења, један од највећих проблема властодржаца представља властити српски језик. Неко од ових „мудраца са истока” у дослуку са „западним” инструкторима дошао је на идеју да се српски језик преименује у матерњи.

Са ријечи се прешло на дјело, уз одбијање једног броја професора. Министарство просвете ишло је на то „да у дневницима и даље стоји српски језик, а да се на крају године уноси један од четири варијанте, по жељи ђака односно родитеља”. Те четири варијанте су српски, црногорски, бошњачки и хрватски језик. Ово је изазвало праву бурну негодовања код професора, ученика и родитеља у никшићкој гимназији „Стојан Церовић”.

Имајући, поред осталог, и законску подршку јер нико од њих није професор матерњег него српског језика, од, у почетку 42 професора никшићке гимназије, достојанствени и досљедни да неће да предају оно за шта нијесу квалификовани, остало је 16 професора. Са њима се солидарисало још пет професора Електротехничке школе, четири из Економске и један из машинске. Само један професор српског језика ван Никшића солидарисао се са њима, и то је именом и презименом, професор српског језика из Херцег Новог господин Вуко Вулац, тако да је укупан број професора 27.

Сви они су се у својој, неки крађој а неки дужој каријери, доказали као изузетни педагози, врсни предавачи и морално високо котиране особе. Добро знајући са каквим режимом имају посла, они су прије него што су избачени са својих радних мјеста формирали НВО актив професора српског језика. Заправо, то је урађено када је почело да се шушка какву „умотворину” припрема Министарство просвете.

Поменута организација, чији је предсједник угледни професор српског језика са двадесетседмогодишњим радним стажом, господин Веселин Матовић, још увијек постоји и бави се издавањем часописа „Распеће језика српског”. Тренутно треба да се појави пети број овог двомјесечника. Непосредно после удаљавања професора из гимназије, њихо-

вог привођења и судског процесуирања, у Никшићу су организоване протестне шетње, у знак солидарности са професорима, и да се на ту „гимназијаду” скрене пажња шире јавности. Шетње су ишле маршрутом од зграде Скупштине општине до дворца краља Николе, а на њима је сваки пут било од 1500 до 2000 људи.

Невјероватно са колико је ароганције и презривости, уз тоталну медијску блокаду, актуелни режим гледао на све то. И поред притисака са врха, будући да је у вријеме протестних шетњи на власти била опозиција, оне су се одржавале све док на власт нијесу дошле режимлије, односно штедилнице (по Савићу Марковићу Штедилници). Тада више нијесу уступане сале кад је лоше вријеме, полиција није обезбјеђивала шетње, једном ријечју шетње су онемогућене.

Од када је ова накарадна и нигдје у свјетској просвјети забиљежена пракса, синула у главама црногорских „мудраца са истока”, прошло је више од двије године.

Питамо угледног професора српског језика господина Радована Чолаковића, бившег вишегодишњег директора економске школе – зашто се стало са шетњама, шта сад пише у дневницима, и ко су људи који су дошли на мјесто њих, 27 величанствених.

„Протестне шетње су почеле 18. септембра 2004. године, у организацији Одбора родитеља, а од октобра мјесеца организацију протестних шетњи преузима НВО, Одбор за одбрану српског језика. Протести су трајали до 28. јануара 2005. године. Сваке вечери, испред дворца краља Николе, окупили су се познати лингвисти, писци, pjesници, сликари, једном ријечју, слободоумни људи. Професори су организовали и Сабор одбране имена српског језика. Учесници Сабора, најпознатија имена у области језика, донијели су Декларацију, али им то није помогло да Уставни суд Црне

Горе поништи одлуку Министарства просвјете и Савјета за опште образовање о преименовању језика.

Рекоше да се ради само о преименовању наставног предмета, а то није истина јер се у скоро свим медијима, писаним и електронским, чују ријечи које нијесу карактеристичне за ово језичко подручје. У школама у којим је заживјела „реформа“, у дневницима пише матерњи језик, и на крају школске године родитељима, односно ученицима препуштено је који од поменутих језика треба написати у свједочанство. Замислите тај парадокс, професор српског језика може да предаје четири језика (српски, црногорски, бошњачки, хрватски). Има, додуше, таквих „стручњака“ који су прихватили да предају ово што су им понудили ови из Министарства и Савјета. У свему овоме имали смо подршку свих опозиционих странака, ученика, студената и родитеља. Стигли смо до „пустите нас да пјевамо и да се сами себе сјећамо, други су нас заборавили“.

Професори су и даље на бранику језика и свих вриједности и традиције, и неће одустати све док поново у свим школама Црне Горе не буде српског језика. Нијесмо сами, а да је то тако потврђено је изузетним наградама, које су нам најдраже, а то су Вукова награда и Вукова повеља.

Исто питање поставили смо младом и врло стручном професору филозофије, г. Радинку Крулановићу, који је као такав био помоћник директора гимназије „Стојан Церовић“. У изјави за наш часопис, он у свом богољубљивом, скоро монашком тону каже: „Питање језика је питање бића, идентитета, препознатљивости... Човјек без језика је несловесан и неуспјели покушај да се оствари као слика и прилика Бога.

Отпуштени професори су између хљеба и језика одабрали језик, знајући да човјек не живи само од хљеба, него од сваке ријечи Божије. Зато и више волимо да смо у Божијој милости и непосвађани са прецима својим, него да смо у милости рђавог господара, који је покушао да нам подметне златно теле да му се клањамо и служимо.“

Проф. др Милош Вукићевић, пензионисани професор теорије књижевности на никшићком Филозофском факул-

тету, кога су својевремено његови студенти називали „учитељ оних што знају“, каже: „Био сам обичан шетач, нијесам лице које може на све то дати компетентен одговор, други то боље могу. Они који су водили масе процијенили су да шетње више власт засмијавају него брину. Шетње су неке и умориле. Психологија маса као таква имала је свој ефекат.“

Будимир П. Вуковић

Мој сусрет са Војиславом Шешелом

• *Вељко Мијовић, књижевник, аутор неколико романа међу којима се истиче „Црни вјетар” у коме је даћа аутентична слика једног од најстравичнијих покоља над српским живљем 1944. године на подручју Горње Полимља од стране Шиттара са Косова и Метохије и муслимана из плавско-гусињског краја који су припадали војним формацијама „Скендер бег” и „Принц Еуген”*

У Хашком трибуналу кога су основали америчко-западноевропски целати, нашао се између осталих и Војислав Шешел, лидер Српске радикалне странке коме треба да суде наводно због почињених ратних злочина за вријеме грађанског рата у нашој земљи. Злочинци желе да суде жртвама, а да не би било суђено њима. Овај херој слободе, човјек поносан и ријетко храбар, кренуо је Христовим стопама да страда у име људи и њихове слободе, и да судијама да до знања да су правда и истина непобједиве и вјечне.

За војводу Војислава Шешела сазнао сам одавно, заправо из времена бивше комунистичке власти кад је робијао у Брозовим казаматима. У вријеме распада наше земље, Шешел се појавио на политичкој позорници, смјело и храбро

прихвативши политичку борбу у име људских и националних циљева. Његова радикална странка је врло дисциплинована и организована, политички правилно усмјерена и битно се разликује од свих других политичких странака у Србији и Црној Гори. Због свега тога, она је стекла симпатије и огромну популарност код широких народних маса.

На педесетогодишњици великог покоља у сунчан и лијеп дан дошао је у Велику Војислав Шешел, са својим замјеником Томиславом Николићем и својом пратњом. Шешел је о великом покољу детаљно био информисан и желио је пошто-пото да присуствује поменутој свечаности. И не само то. Он је такође сазнао и за мој роман „Црни вјетар” као и за име аутора, па је пожелио да се сусретне са мном.

Прије нашег сусрета маса свијета је њега и његову пратњу дочекала одушевљено пожељевши му добродошлицу. Нашем сусрету посредовао је лично врсно интелектуалац и радикал Борислав Боро Марковић из Пешаца код Берања. Срдачно смо се поздравили. У разговору сам му саопштио доста података о овом крају, о његовој историјској прошлости, као и о људима. Посебно сам истакао како је српски живаљ за вријеме Другог свјетског рата страдао, тј. прије свега за вријеме покоља 28. јула 1944. године. Рекао сам да је убијено преко пет стотина становника: људи, жена и дјеце и то на најбруталнији начин. Злочин су извршили Шиттари са Косова и Метохије као и муслимани плавско-гусињског краја који су били припадници војних формација „Скендер бег” и „Принц Еуген”. Злочин такве врсте, додао сам, трећи је у Европи. Личности у роману су аутентичне као и догађаји. Све је то поткријепљено исказима преживјелих као и историјским документима. О овом геноциду за педесет година нико није смио да пише. То је била табу тема. Ја сам се први усудио да пишем овај роман, рекао сам му предајући му књигу са посветом. Шешел ми се лијепом захвалио уз срдачан осмијех. Додао сам да је роман у наставцима штампала београдска „Политика-експрес” прекинувши на пола даље штампање на захтјев ондашње комунистичке власти. Више од петнаест државних и приватних издавачких кућа је одбило да га штампа, па је аутор био приморан да га штампа о свом трошку. Послије тог нашег разговора, растали смо се уз срдачан стисак руку.

Морам признати да је на мене овај човјек оставио снажан утисак, јер сам у њему видио пуно одважности, поноса и достојанства.

И сада треба том човјеку да се суди који и судије и суд надраста достојанством, отвореношћу, принципијелношћу, знањем и истином, као и невиђеном храброшћу, да изазива дивљење.

Заиста хероји слободе не умиру – они вјечно живе.

Вељко Мијовић

Портрет истинских Црногораца за независну и приватну Црну Гору

- Све је спремно за независну, приватну, шајкунску и поштомом грађанину недодирљиву Црну Гору.
- Све је ту, само да се још грађани едукују, да гласају против себе, својих породица, сопствених интереса и бољег живота. Али ту су они, који имају заједнички задатак, да сада, ту, на овом мјесцу, овој секунди, рефундирају силна средства која је у њих уложила влада Црне Горе

Нама, као људима који поштују закон и воле своју отаџбину, због чега нам приписују да смо фашисти и клеронационалисти, најугледнији издаци ДПС-а, на челу са Мишком Вуковићем, којем би кинолошка друштва због мијешања истог ДНК, који су од њега створили мутанта, забранила такмичења на свим изложбама, остаје, да грађанима Црне Горе прикажемо доследност и намјере тих истинских Црногораца, у народу познатијих као стрводери.

Један од њих је Јеврем Брковић. Својом изјавом, у једном називи демократском и независном листу, позвао је све оне истинске Црногорце попут њега, којима је независна Црна Гора једини спас, да гласају за ту независност.

Он каже: „Нека се не надају утајивачи пореза, испраксирани ситни и крупни преваранти, лакокоруптивни инспектори, легални и нелегални трговци, блефери, увозници магле и извозници прашине, да би им игде на свијету било боље, лагодније и сигурније, него у овој и оваквој Црној Гори, а тек сувереној.”

То и личи на њега и на све остале истинске Црногорце попут њега, како рече један познати независни писац, наводећи, да је то исти онај Јеврем, који је опјевао Момирове и Милове јуначке подвиге на Дубровник, а онда овога потоњег накнадно избацио из пјесме, да би лакше прокрчио себи стазу до Ђукановићеве трпезе. Чак је ишао тако далеко, да је бранио Мила Ђукановића од Мила Ђукановића.

Исти је то онај Јеврем, који је том истом Ђукановићу и Булатовићу побјегао са биљега, а данас грми са Орлова крша о некаким Ловћенским стражама.

Исти је то Јеврем који је покушао и покушава, да до митски потресног забитија, једну ствар која се у Црној Гори зове „побећи са мегдана”, замаглује ганутљивим фабулирањем, како на његову људску и дисидентску величину, и о његовој глави даноноћно раде и Срби и Црногорци.

Исти је то онај Јеврем, који се по Загребу возикао аутом који му је, заједно са возачем, на располагање ставио Туђман. Ту се та морална „пирамида” из Пипера, тај црногорски мученик, мука научио, за седам и по година, возикајући се и чекајући младе Загрпчанке.

То је онај Јеврем о коме би Андре Жид рекао: сујетан, превртљив, себичан, лажљив, охол, лицемјеран, уображен... истински Црногорац.

То је онај Јеврем који од сопствене жене тражи да га ослвљава кнеже Дукљански. Тај истински Црногорац каже: Горко, мајко Јевремова, а никада, Јевреме сине Горкин. Јер он себе доживљава као општеномудро добро, као властити споменик, себи подигнут за живота.

Тај Јеврем, некадашњи дворски пјесник друга Милатовића, сједи данас уз кољено господину Ђукановићу. Јер, он није само кум Блажа Јовановића, него прави истински Црногорац, од начина како корача и како се поштапа. Истински, јер такав Црногорац је рођени поданик, који када не служи

ниједној власти, који себе не броји у поданике ниједног Господара, сличи кубури без обарача. Себе тада доживљава као морално дефектно створење, као биће са фабричком грешком: зечијом усном или са вучијим нештем.

Бити истински Црногорац значи шпијати, али не из ниских побуда, него из чистог идеализма. Нико у свијету нема јефтиније шпијуне но Црна Гора. Истински Црногорци не шпијају да би „одерали кору љеба сува”, већ иду у полицију, као другдје у цркву, на исповијед. Једини Саваот, истинским Црногорцима је власт, пред којом ничице падају.

Зато треба разумијети Јеврема, истинског Црногорца, да он не пристаје да служи власти из обичног користољубља, већ искључиво у име великих идеја, попут оне „да живот проведем уз Властодржце, а да истовремено сачувам књажевско Држање”.

Када би Јеврема, одвели код берберина, скинули му косу и браду, узели му штап, од њега би мало шта остало. Јер та коса и брада, користе му да одглуми сама себе, оно што је сте. Он као истински Црногорац, не носи маску да би себе прикрио, већ открио. Њега лишити маске, исто је што и њега лишити њега.

Он је нешто попут Андрићевог Тамила у „Проклетој Авлији”, који каже: „Не могу ја, добри човјече оздравити, јер ја и нијесам болестан, него сам овакав, а од себе се не може оздравити”.

Ова реченица је групни портрет за све истинске Црногорце попут Јеврема.

Њихово лудило је неизлечиво, јер то није лудило, то су они, а како ћеш њих излјечити од њих.

Гвозден Миомановић

Референдум за аутономију Боке

• *Бока Которска има далеко веће историјско, морално и свако друго право да пре Црне Горе изражи аутономију! Ако дође до одвајања Црне Горе од Србије то је сивар Црне Горе, а не Боке*

Хисторично инсистирање дукљанског режима да у мају ове године одржи референдум у Црној Гори о њеном државно-правном статусу изазива оправдани немир и зебњу већине грађана ове републике. Јер, у атмосфери свеколиких подјела насилно организовање „демократског“ изјашњавања не може донијети ништа добро ни Црној Гори, а ни њеном окружењу. На последице такве диктатуре, поред осталих, указују и упозоравају и интелектуалци из Боке Которске.

– Подручје Боке девастирано је у привредном и сваком другом погледу у последњој деценији. Цијени се да би, у случају раздвајања Црне Горе и Србије, економско стање у овом региону било још лошије. Са референдумом се неће промијенити ништа боље. А, када је тако поставља се питање зашто се тај референдум форсира? Зашто се жели раздвајање Државне заједнице када је она најбољи оквир за улазак у Европску унију? – пита Илија Павловић, доктор политичких наука из Тивта.

Он подсјећа да је управо због оваквих неразумних настојања основана НВО „Матица Боке“ и додаје да „ако ипак дође до референдума и отцепљења Црне Горе, Бока задржава право да изабере најбољи пут и решење њеног статуса у самосталној Црној Гори“.

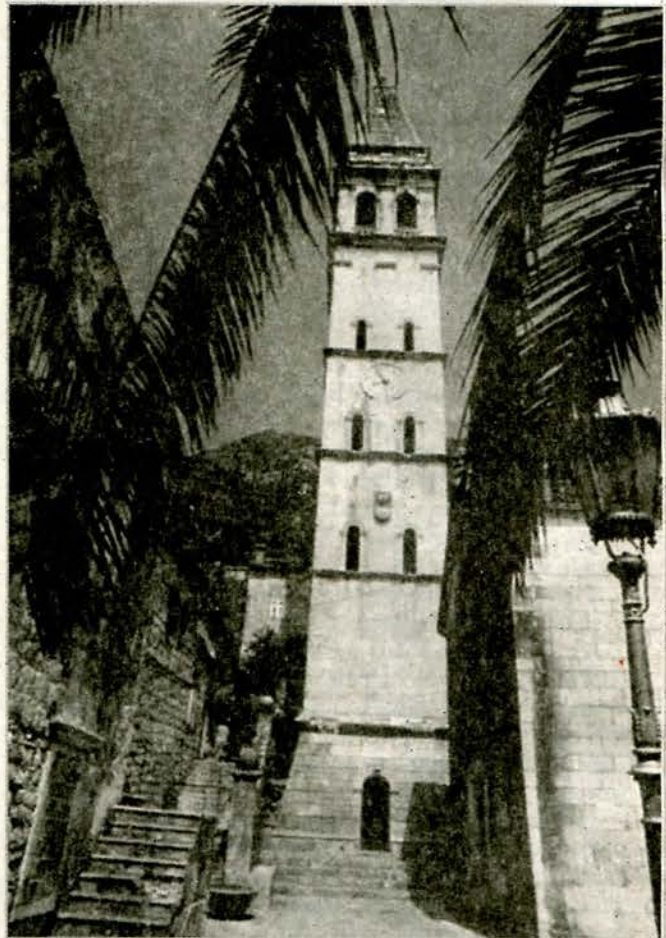
И бивши председник општине Будва, Ђорђе Прибиловић, који је сада без запослења, наводи да је Бока била једно од најразвијенијих подручја Црне Горе, а сада су у Боки елементарне ствари велики проблем.

– Бока је била као отворена врата према Европи. Сада су та врата затворена. То је штета за Боку, Црну Гору и за Државну заједницу СЦГ. Бока се мора изборити за статус регије која ће имати своју рачуницу. То се може остварити само децентрализацијом државе. Но, ако се одржи референдум Бокељи треба да се окрену себи, да поведу рачуна о Боки – каже Прибиловић.

Шест деценија Црном Гором влада једна партија, једна идеологија, један политички полусвијет – једноумље. Шездесет година диктатуре једног режима. Шест деценија „званичне Црне Горе“ и њеног монолога који сад, пред њихов референдум, нуди пет минута дијалога! У сфери шездесетогодишњег монолога (и свега оног што иде уз то) и пет минута дијалога – договор је немогућ! – каже сликар из Херцег Новог Борис – Боћо Вујовић.

Питајући се да ли или не организовати референдум о државно-правном статусу РЦГ, он одговара: „ Да. Обавезно, али само у слободној држави“.

По мишљењу главног и одговорног уредника новооснованог листа „Глас Боке“ Милана Драгомановића из Рисна, ова регија је од давнина имала специфичност коју би опет требала повратити.

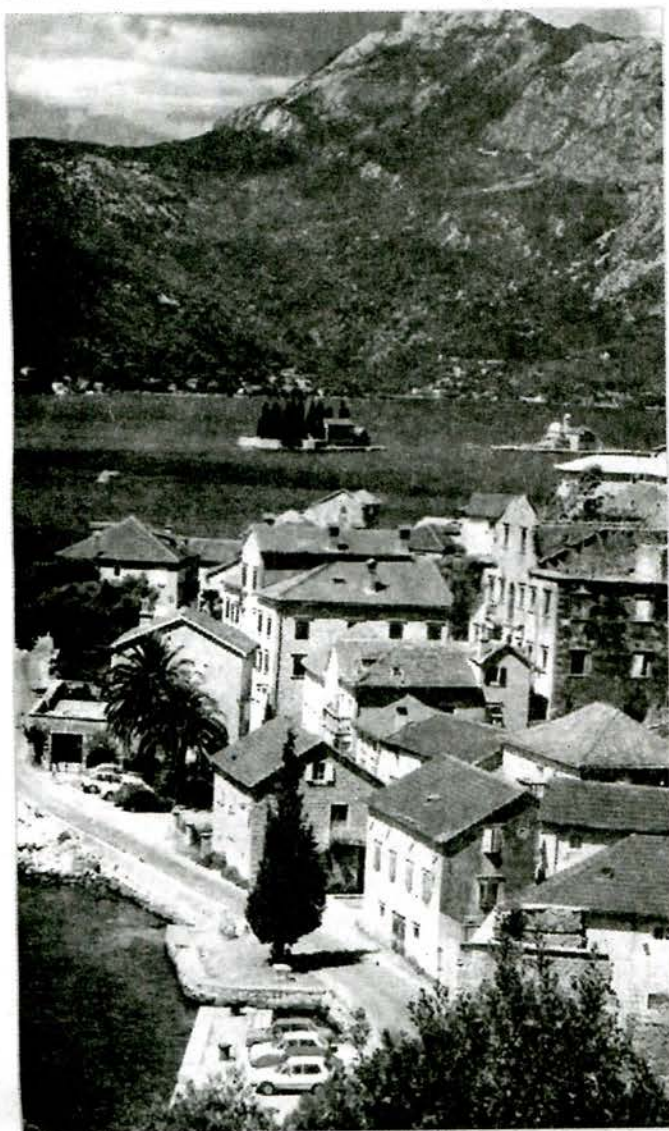

– Али, то јој се стално одузима па је остала само као географски појам, а све мање је и то. Бока је јединствена цјелина у економском, друштвеном, културном и сваком другом погледу. Стога она мора да има своју аутономију и самосталност без обзира у којој се држави налазила. Што се тиче референдума, видјећемо да ли ће га бити. Но, Бокељи морају да се „пробуде“ и схвате да се налазе на ниским гранама. Последњи је час да се нешто предузме како бисмо се отргли из мртвила и незнања – апелује Драгомановић.

Подсјећајући да је у Херцег Новом, 7. новембра 1918. године, предата комплетна војна и цивилна власт над Бокотом Которском представнику ослободилачке Српске војске, дипломирани археолог Ђорђе Тапин из Херцег Новог каже да се Бока тада ујединила са Краљевином Србијом.

– Оно што се у II свјетском рату дешавало је правно сумњиво па уједињење са Србијом има далеко већу важност од

Бокељи о расписаном референдуму у Црној Гори

каснијих збивања. Ако дође до одвајања Црне Горе и Србије мислим да је то ствар Црне Горе, а не Боке. Бока ће гледати своја посла – вели Ђапин.

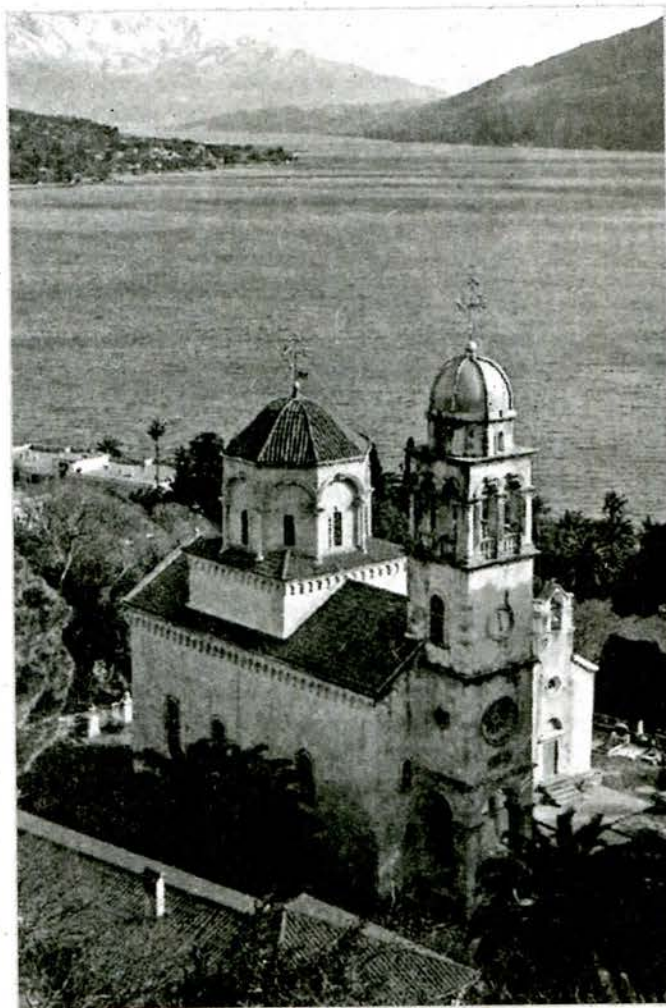
До катастрофалне ситуације у Боки, по ријечима дипломираног економисте Николе Мештровића из Котора, довела је деструкција привредних субјеката и пљачкашка приватизација што је овај регион потпуно маргинализовало, а његове грађане тотално исфрустрирало.

– Инсистирајући да се у таквим условима одржи референдум код Бокеља изазива оправдани револт и рјешеност да се у Боки, такође, одржи демократско изјашњавање на коме би грађани одлучили о њеном будућем статусу. Јер, са-

гледавајући њен историјски контекст и економски потенцијал Боке, као и свијест аутохтоних Бокеља, можемо рећи да Бока има далеко веће историјско, морално и свако друго право да тражи аутономију прије Црне Горе. Уколико Црна Гора прогласи независност, грађани Боке, који цијене своју културу, духовност и имају свијест да припадају српском националном корпусу, сигурно се неће помирити с тим једностраним чином и учиниће све да се о овом региону изјасне на демократском референдуму – истиче господин Мештровић.

Наши саговорници, а и многобројни становници, не само Боке, већ и осталих подручја Црне Горе, који немају могућности да своје ставове саопште посредством, углавном, државних медија, упозоравају монтењегринску власт да се не игра ватром. Јер, у истој би могли многи да изгоре!

Војислав М. Белоња

Српска Бока је уз Србију!

Наводећи да је „српска Бока (у најширем историјском смислу са Будвом и Паштровићима) увијек тежила да се уједини са српском Црном Гором, али не и са антисрпском, монтењегринском или дукљанском”, историчар и публициста Васко Костић из Тивта каже да Бока у антисрпској држави сигурно не би дуго остала.

– Ако Црна Гора полаже право на одвајање од Србије, Бока има много већа права за одвајање од Црне Горе. Ако за Црну Гору важи мудролија: „Са Србијом увијек, под Србијом никад”, онда и за Боку мора важити „Са Црном Гором увијек, под Црном Гором никад”. Ако Црна Гора не жели да је „експлоатише” Србија (која је никад није експлоатисала него је у њу улагала) Бока има највише разлога за одвајање од Црне Горе, која од 1946. прелива средства из Боке у Црну Гору... Ако, упркос свему, дукљано-монтењегрини успију издвојити Црну Гору, срећан јој пут, али без Боке! – поручује господин Костић.

За клевету у затвор

- Српски радикали су одржали ријеч, Зоран Баранин бивши одборник, а сада члан Демокрајске партије социјалиста, мораће да одговара пред жабљачким Основним судом за то што је измислио причу о ошмици свој дјети. За овај случај одговараће и други, јонајрије дневни листи „Вијести“, али о њома ће чииаоци имаии прилике да чииају у наредном броју

Основном суду
Жабљак

Приватни тужиоци:

1. Секулић Душко из Подгорице, зграда „Спона“, Стари аеродром 2- А/1,
2. Зејак Велимир из Никшића. Ул. Вардарска Бр. 1,
3. Радуновић Драган из Никшића, са исте адресе,
4. Вранић Томица из Никшића, са исте адресе.

Окривљени:

Баранин Зоран из Жабљака, Хотел „Планинка“

Приватна кривична тужба

– ради крив. дјела клевете те из чл. 196. ст. 2. у Вези ст. 1. КЗ РЦГ.

Против: Окривљени Баранин Зоран из Жабљака, радник Хотела „Планинка“, остале генералије узети на главном претресу...

– Зато што је у дневним листовима „Вијести“, „Дан“ и „Побједа“ и то 11. 1. 2006. год, 12. 1. 2006. године, 13. 1. 2006. године, 14. 1. 2006. године, 16. 1. 2006. године, 17. 1. 2006. год. и 18. 1. 2006. године, објавио лажне информације за прив. тужиоце да су га присилили да под пријетњом и уцјеном потпише оставку на дужност одборника Српске радикалне странке у парламенту СО Жабљак, зато што је супротно страначком програму и коалиционом договору са СНП одбио да гласа за кандидата опозиције за функцију председника Скупштине Жабљак, већ је гласао против. Изјавио је да је, док су прив. тужиоци од њега тражили да потпише већ припремљену оставку на функцију одборника, зазвонио му мобилни телефон, позвао га син Игор, који је том приликом на скијалишту „Савин кук“ се скијао, да су га задржала два лица и нијесу му дозволили да се скија, да ће га киднаповати уколико му отац, окривљени Зоран Баранин, не потпише оставку на дужност одборника што од њега тражи прив. тужилац Секулић, са осталим прив. тужиоцима. Тада је окр. Баранин, из страха за живот дјетета под притиском у присуству сва четири прив. тужиоца потписао оставку, сина су му непознати људи пустили да се скија, а Баранин је касније опозвао потписану оставку, спорећи да је морао оставку потписати ради личне безбједности сина Игора, и да му је том приликом потпис изнуђен.

Чиме је учинио крив. дјело клевете из чл. 196, ст. 2. у вези ст. 1. Кривичног законика РЦГ.

Стога,

Предлажемо:

1. Да се пред тим судом, као стварно и мјесно надлежним, закаже и одржи главни претрес,
2. На главни претрес позвати прив. тужиоце и окривљеног,
3. Извести доказе вршењем увида у новинске текстове дневних листова „Вијести“, „Дан“ и „Побједа“ у времену од 11. 1. 2006. године до 18. 1. 2006. год. Прибавити Извод из кажњене евиденције за окривљеног Баранин Зорана,
4. Да суд, по одржаном главном претресу, окривљеног Баранин Зорана, огласи кривим за крив. дјело клевете и осуди га по закону, и обавезе на плаћање трошкова кривичног поступка.
5. Пресуду суда објавити у сва три дневна листа, који су објављивали текстове и клевете окривљеног о његовом трошку, будући да је крив. дјело учињено путем штампе.

У Подгорици, 10. 3. 2006. г.

Приватни тужиоци,
1. Душко Секулић,
2. Зејак Велимир,
3. Радуновић Драган,
4. Вранић Томица

О МОСТОВИМА...

- *Мостове ствара Бог, а не човек. Човек је само извођач радова. Како је ње лијепо кад човек на директан начин извршава Божије заповијести... И ња директносћ се изгледа најбоље види приликом грађе моста. За онога ко прави мост подразумева се да је давно направлио мост у души својој... У последње вријеме мостове граде они који нијесу премостили ни раздор у срцу своје, а камо ли у души својој. И усуде се њи људи да премосте ријеку Божију, а не направиле мост од зла ка добру, од мржње ка љубави... Гледао сам ње људе и иста су ми били као они који праве вјешала на којима ће убрзо висити. Само присусиство моста у близини њиховој их излуђује. Подсјећа их на добро и љубав, а они њо немају. Није ли њешко човеку да цео животи живи поред онога што сам нема, ништа га може имати све док мисли да је већи од Бога?!*

Све ово можда има, а можда „нема“ никакве везе са Миленијумом и онима који га саградише!

О онима који хуле на Бога и руше светиње господње

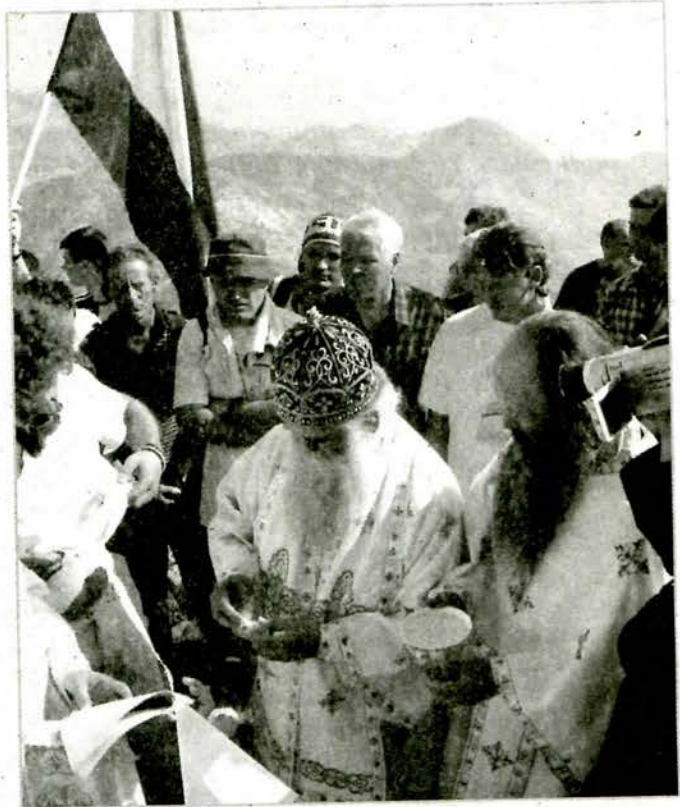
Увијек је таквих било. И никад то није био обичан народ него силници и властодршци. Обичан народ је увијек градио. Само су моћници рушили. Богобојажљивог обичног народа има много. Богобојажљивих владара је било. Срби су имали част да имају такве владаре. Сад их изгледа више немају, бар у Црној Гори. Ови нови хуле на Бога и руше светиње, само зато што им је то једина сметња да постану апсолутни владари. Смета им Господ зато што су безброј пута видјели да онеме коме су све узели остаје непоражен, зато што се у њега излила љубав Господња. Виде силници да кад они човеку узму оно што они узети могу, остаје оно што они нити дају, нити могу узети: вјера, нада и љубав. Њих то гризе зато што тек тада коначно виде колико су немоћни, мали и никакви. Зато им Бог смета, зато им сметају храмови Господњи... Код нас има оваквих људи којима смета све што је од Бога, али што су они у својим ђаволским хтјењима све упорнији то је вјера у народу све присутнија и све јача. Што више кидишу на храмове Господње, то су они све бројнији и ничу тамо и гдје их је некад било и гдје их никад није било.

Злобници то виде и то их највише озлојеђује. Ни поштену човеку није лако кад коров уништава, а он опет ниче, а камоли силнику који мржњу сије, а љубав му расте. Йубав Господња надраста свако зло, а пакост људска никад добро не подноси. Пошто је свако зло и пакост осуђено унапријед на пропаст, тако ће пропасти они који хуле на Бога и светиње Господње. Међутим, мржња људска никад не остави мјеста за нешто што она није, љубав Господња увијек оставља мјеста злобнику за покајање. Покајање је једини начин да се човек избави од гријеха. Властодршци се увијек најтеже од гријеха избављају, јер је њима најтеже схватити да нијесу главни у свијету, да Бог влада и небом и земљом и да је смисао живљења у чињењу добра, а не зла...

Све ово „нема“ никакве везе са нашом актуелном влашћу!

О српском језику и нападима на њега

Може се слободно рећи да су настанком српског језика настали и напади на њега. Сувишно би било говорити о свим

тим нападима. Кога интересује може све наћи у литератури о српском језику, као и о језику уопште.

Прву лингвистичку расправу о српском језику изрекао је, ја бих рекао, нико други но велики српски жупан Стефан Немања у завештању о језику које својом руком записа црноризац Сава, његово чедо Христољубиво. Један језик био је што и један народ. Други језик је значао увијек постојање другог народа. Сва зла која су Србе задешавала кроз историју била су плод оних који су жељели да један језик не представља један народ, већ више народа. Никад ова намјера није била плод самих Срба, којима се није свиђало да буду Срби, већ је увијек творац ове идеје био на страни, и није био Србин, него припадник неког другог народа и обично српски непријатељ.

Све српске несреће почињале су нападима на језик, и завршавале се нападима на језик. Срби су из те вјечите борбе

излазили некад као побједници, никад као поражени. Српски језик је излазио увијек као побједник, због тога и Срби трају до данас. Одржао их је њихов језик, а не њихова снага и умијеће у рату.

Срби по природи нијесу бројан народ никад били кроз историју, зато нијесу ни могли бити моћни. Моћан им је само језик и зато су Срби побјеђивали и кад нису могли побједити. Напади на српски језик актуелни су и данас, као и прије много година. Циљ је исти, напади су нови... Нападаци су нови – жеља је стара... Не треба страховати како ће нам неко отети, или преименовати језик, мада ми то данас радимо. У томе се и види колико смо ми слаби, а колико је језик јак. Истина, напади су све жешћи, а одбрана све слабија. Многи се предају. Одуштају од одбране српског језика. То,

изгледа, раде само они који мисле да језик опстаје само онолико колико га они бране. Погрешно је то...

Српски језик данас највише бране они који га највише нападају, а тако је вазда и било. Српским језиком нападају српски језик... Мисле ако човјек самог себе може уништити, да може и језик. Не! Језик никада не иде против самога себе. Увијек други иду да униште језик. Језик не може уништити себе. Србин, ма какав да је, па и кад је издајник, какви су наши дукљани, никад не може наудити своме језику. Српски језик може уништити само други језик, а да је иједан други језик био јачи од српског језика, давно би га уништио.

Ни ово „нема“ никакве везе са Слободаном Бацковићем и његовим дукљанским кукавцима!

Бојан Струњаш

Морамо бити заједно

• *Говор Велимира Зејака, председника Олимпијског одбора Српске радикалне странке др. Војислав Шешељ, 26. новембра 2005. године, на слави Српске народне странке у Никшићу*

Браћо из Српске народне странке,

Ви сте данас сабрани овдје на истом послу, на истој служби чији је крајњи циљ уздизање часног крста православног и очување нашег предрагог имена српског. Начин на који ћете то да учините умногоме је сличан ономе који спроводи наша Српска радикална странка што ће засигурно допринијети јачању српског јединства на основним питањима вјере и нације у Црној Гори.

Посао постаје служба онога момента када почнемо да се жртвујемо за друге и то је основна разлика између нас и позиционих партијских институција које потиру све што није њихово и све што жели да дјела другачије.

Стога смо сви ми, посебно руководиоци српских странака дужни, не само да спроводимо утврђене програме, већ и да дамо највише како бисмо послужили као примјер другима, посебно нашој браћи која се колебају или немају храбрости да нам сада приступе.

Свјесни смо да морамо бити заједно, знамо да не можемо другачије и морамо то да пренесемо свима.

Бити Србин у Црној Гори је много лијепо и много тешко. Лакше је када су два Србина заједно или када их је много више, као што је нас данас овдје, да заједно проговоримо, а да појединачно допринесемо бољитку нашег народа.

„Иде и плаче који носи сјеме да сије – вратиће се са пјесмом носећи снопове своје“ Библијска је истина која нас учи да на сваком благовременом послу требамо бити спремни на муку и напор да бисмо дочекали плодове својих руку са радошћу и весељем.

Не радимо никоме оно што не бисмо себи, не тражимо ништа што није наше, а желимо само једно.

Боже правде!

Слободни зидари језика

- *Образовање је сложен и озбиљан процес од кога зависи, у крајњој линији, будућности нације. Имајући у виду то чиниоцима, досједи се наша просвјетна власт да би се погодно реформисаним образовањем могла реформисати, не само будућности, него и прошлости и историја једне нације.*

Пажљиво конструисаним школским програмом могуће је обликовати нову свијест, нови менталитет, новог човјека. Еурека!, ускликнуше главни извођачи радова на копању наших коријена и промјени нашег идентитета, културе, традиције, наших генетских кодова. Да то схвате, помогло им је проучавање нашег досадашњег школског система. Тако утврдише да је криза идентитета многих наших сународника резултат, између осталог, и наших традиционалних школских програма. Наиме, поред много добрих ствари, ти програми су често више водили рачуна о томе да дјеца боље науче колико вуне дају и какав је педигре аустралијских оваца, него како су им се звали преци и којој су нацији припадали. На тај начин су школски програми имали, донекле, удјела у стварању чуда у нашем малом ЦГ- Апсурдистану. Једно од тих чуда јесте демократична могућност да човјек изабере осјећај којој нацији припада.

Вјероватно нигдје под капом небеском не постоје људи којима су сви преци, до оца, били једно, а они су, по националности, нешто друго. Кажу, имају право да се другачије осјећају. Као да националност није нешто што се генетски наслеђује и рађањем доноси на свијет, него нешто што доноси вирус, па како ћеш се национално осјећати, зависи од имунитета организма.

Тако се слободни зидари наше срећније будућности сјетити да би уз то другачије национално осјећање од праћедовског, лијепо ишло и другачије име језика – од праћедовског.

Ношени крилима своје богате србомржње, навалише са свих неовисних ТВ и иних медија да нас убјеђују како сви имају право да свој језик назову по имену територије на којој живе. Тако они из Бањана свој језик могу да назову бањским, они из Пиве, пивским, они из Кобиљег Дола, кобиљим, ... па што и ми из Црне Горе не би могли свој језик назвати црногорским?! Своја објашњења и убјеђења подупријеше логиком гаћа. Веле: Народе, ви знате да су нове гаће увијек боље од старих. Тако вам је и са именом језика. Овај назив српски вам је некако средњовјекован и сувише старомодан. Боље да га преименујемо у црногорски! Видите и сами како то новокомпоновано и гордо звучи. Кад већ правимо новог човјека, нека му је и име језика ново.

И тако, огрезли у дух похлепе и грамзивости сједињен са љутњом на претке, што им умјесто традиције и историје, нијесу оставили дебеле рачуне у свјетским банкама, навалише да заокружују своју приватну, саможиву и самобитну. А све разграђујући нашу заједничку Црну Гору. Јер, битно је да у њој само они живе. Народ нека је само жив-животари или крепава.

Но, како се на ово преименовање црногорска стручна јавност, а Бога ми, и она нестручна, ускомења и подсјети власт да је то фалсификовање чиниоцима и кршење Устава, они „објаснише“ да не мијењају име језика него предмета у школама, тј. они не ударају по шији него по врату.

Тако наши просветни усређитељи започеше реформу средњег образовања, реформишући у њему само име српскоме језику у матерњи. Додуше, како им од бриге за наше

школство, демократија врши из сваке поре напаћеног организма, отворише заграду поред матерњег, па у њу наведоше неколико подваријанти тог имена (црногорски, босански, бошњачки, хрватски, српски, ...). И тако, њихов матерњи са заградама, постаде круна демократије наших тоталитарца. Јер, ко то сада од наших средњошколских „покушних кунића“ може да се пожали да у рубрику за језик не може да упише своју омиљену ономатопеју, без обзира на то да ли је предметни наставник био довољно стручан, да на часовима матерњег, добро цијуче, лаје, блеји, мауче, предаје на руском, француском, кинеском, ...

Неки ђаци из страха за какав-такав посао својих родитеља или демократских одмазда друге врсте, а неки из дубоког подаништва према својој власти, тек, у рубрику за језик пишу црногорски.

Не знам само како ће наши средњошколци своја свједочанства са црногорским и босанским ускладити са законом о школству у коме пише да сви ђаци, поред свог матерњег, морају имати и два часа недељно службеног језика. А, службени је, по Уставу, српски. Или мисле да ће ово безакоње вјечно трајати?

Ето, незахвална црногорска сиротиња! Уз све мулти-које ти је ова власт ти је подарила – мулти ово, мулти оно, добила си и оно што још нико није-мулти-језичност. Па сад немој да гунђаш и кукаш како су ти овим преименовањем извршили насиље над твојом српском нацијом, над твојим српским језиком, историјом, над великом народном и умјетничком поезијом, над Уставом и институцијама! Но, у доколици, док размишљаш шта ћеш сјутра дати дједи да једу, ти узми па по мало грицај и крцај. Воља ти црногорски, воља ти бошњачки. ... Само немој српски, може ти опет ваљати.

В. Остројћ

Филипова математика

Ајнштајн је открио теорију релативитета, Лудолф број Пи, Питагора теорему, а Филип Вујановић математичку величину у којој је 40 одсто веће од 50 одсто.

Нобелова награда за математику куца на врата дукљанског Монтенегра.

Ех, опет Муги

Господин градоначелник је по струци хирург. У своје вријеме вадио је урасле нокте, понеки трн из руку и ногу, чукљеве на прстима. Ту и тамо ушио је какву раздеротину и извадио пар слијепих цријева. Од када је постао градоначелник оперише без одмора.

Вади народу душу: маљем, крампом, булдожером, без анестезије. Без инфузије.

На живо.

Гуслар

Разочаран што није позван на скуп православља који је одржан ових дана у Цетињу, распоп и назови поглавар тзв. ЦПЦ Мираш Дедејић, освиће гуслајући уз гусле.

Причају ми Цетињани да по читаву ноћ одлијеже: „Попе Мило виђу фино.”

Има дана...

Послије предлога ЕУ о бројкама и процентима везаним за референдум у ЦГ, у једном елитном ресторану у Подгорици виђено је комплетно руководство ДПС-а заједно са коалиционим СДП-ом. Разрађивали су стратегију за референдум, уз пиће и мезу.

Из поузданих извора сазнајем да су Ранко и Филип читаवे вечери од музике наручивали пјесму: „Има дана када не знам шта да радим.”

Лудило

Јављају да је у Хрватску стигло кравље лудило. Сада се Хрвати о јаду забавише како да се ратосиљају и крава и лудила.

Наш Филип би сада могао једним ударцем убити двије муве: да му Хрвати врате оне паре што их је својевремено дао за говеда, а Хрвати да му испоруче још толико крава. За лудило није битно.

У Монтенеграу је колективно лудило.

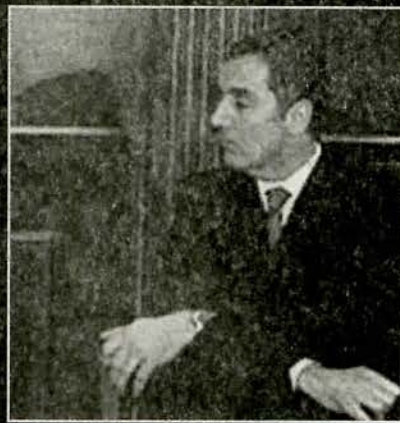
Полиглота

Премијер Букановић је познат као један од ријетких државника који не говори ниједан свјетски језик.

Па шта?

Ако не зна ниједан свјетски, зато говори неколико домаћих: матерњи, црногорски, бошњачки, хрватски, а најбоље збори српски. Веле, ако им је вјеровати, да доста добро разумије и албански.

Посебно кад говори Диноша.

Лидери

После тромјесечног факултета за амбасадоре, отворили смо и факултет за лидере. Све амбасадор до амбасадора, све лидер до лидера.

Ој ха! Таман по оној народној: ти мени владико, ја теби сердаре.

Дукљанска тужбалица

Познати стари лисац Новак Килибарда, десно крило Јеврема Јеше од Пипера, опет је на мукама. Прво су га изногетали из Народне странке, па Хрвати због Дубровачке Републике, па Мило из власти пут Босне, па Бошњаци због кокарде и Његошевог ордена и на крају босански Срби због аветања. Кад је Јеврем чуо за Новакове муке, веле да је из гласа залелеко: „Монтенегро мајко мила, шта ћу сад без братског крила!”

Пензије

Улцињска Солана јавља: „Лопате идуће сезоне у пензију”. Благо лопатама, бар дочекаше пензију.

Колико радника неће дочекати пензију? Солана још није то објавила.

Смртовнице

Према табели о излазности на референдум о независности, што је већи проценат излазности, то је мања шанса владајућој гарнитурџи за успјех. Сада се ови из ДПС-а хватају за главу. Шта би све дали да на списку нема оних 14.000 бирача што је Вукотић дигао из мртвих за само једну ноћ? Предлажемо им решење

Како су онда за једну ноћ издали изводе из м. к. рођених и личне карте, да би гласали Мила сада нека им издају смртовнице, па да ријеше проблем.

Мишљење

Владајућа већина, или боље речено дежурне галамције, одмах по одласку представника опозиције у Београд, дигли невиђену галаму, како се ето, Боже мој, по своје мишљење одлази у ту њима мрску Србију. Изгледа да би Вуковић, Радуловић, и остала дружина од Дукље, више вољела да је опозиција отишла по мишљење, рецимо у Ватикан, или код Дрновшека, Месића, или што је најбоље, код Хашима Тачија.

Дипломе

Електродистрибуција Црне Горе, заједно са МУП-ом, јавља да је до сада откривено 25 лажних диплома. Засад.

Неће ваљда бити да су нам ти са лажним дипломама рачуне за струју обрачунавали.

Кнедла

Вуковић, Кујовић, Радуловић, Секулић (Предраг), Растодер и остала братија позната као вјечити критичари и коментатори актуелних догађаја, на Лајчаков предлог о проценту излазности на референдум, нису се оглашавали неколико дана. Прича се да им је застала кнедла у грлу када су чули за одлуку Европске уније. И још увијек колутају очима.

Ма, ни Беба Цаковић не безбели ђавоље.

- Вијести објавиле да Црна Гора очекује ове године велики број туриста из Албаније. Гардеробу и превозна средства им већ позајмила ОВК.
- Ако се Црна Гора отцијепи, хоће ли нострификацију диплома из Београда вршити Дуљанска академија.
- Јадни Срби, ко ли ће им водити привреду ако референдум успе, па Црна Гора повуче све директоре.
- Судаћи по политици која се води око референдума у Црној Гори, Црногорска Влада је Хрватској ономад вратила само краве.
- Садашњи црногорски главари су доказ да и у највећем кршу могу да расту тикве.
- Занима ме како се на шиптарском каже „матерњи језик”.
- За Мила и његову политику се у свету многи распитују. Карабињери поготову.
- Црногорска власт уопште не кубури са енергијом. Само у владајућој коалицији има неколико струја.
- Ма није се Мило обогатио од политике. То је онај други Ђукановић. Млађани Ацо.
- Кад је Ацо као студент успео „оволико” да заради, какво би тек богатство стекао да је дипломирао.
- Шта зна дете шта су акције Југопетрола Котор.
- Слоган црногорских градитеља: „Још једна вила за нашег Мила”.
- Ове године ће цела производња улцињске солане остати у Црној Гори. Треба Милу да грађанима соли памет.
- Милово гесло: „Збуни народ па се прави луд”.
- Како ствари стоје, Мило ће после референдума бацити дуван. Испушиће на референдуму.
- Пиле од сокола Новак Килибарда неће више летети дипломатским небом Црне Горе. У Сарајеву унередио крила.
- Милу Ђукановићу на политици завиде многи његови преци. Секула Дрљевић на пример.
- Ако референдум и успе, од кога ће се Мило после отцепљивати кад га поново притисну италијански тужиоци.
- Официјелни преводилац у влади Црне Горе са матерњег на српски и обрнуто је Ферхад Диноша.
- Влада из Црне Горе најурила талијанске мафијаше. Не трпи конкуренцију.
- За њега се говорило „Млад, леп, висок, паметан. Затим млад, леп висок, а сада само висок”.
- Пробао је све италијанске модне трендове. Сад чујемо да му за ново одело узима меру њихово правосуђе.
- Рођени је трговац. Прво је продавао шверцоване цигарете, затим је распродао глисере, потом је успешно продавао маглу и на крају продаје отаџбину.
- Од свега што му је било свето, остао му само Свето Маровић.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, нејетрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

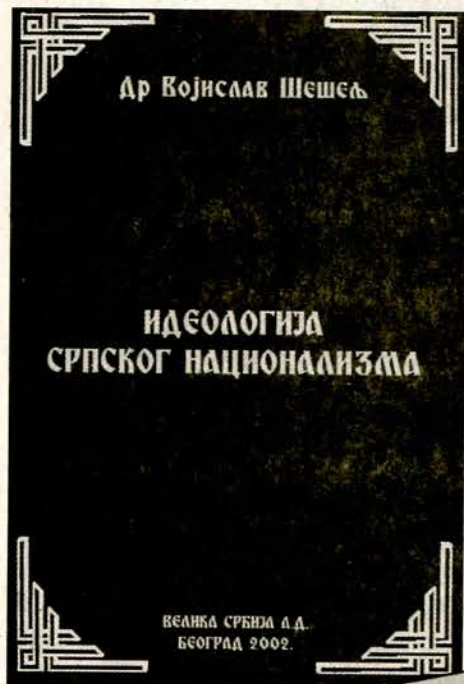
Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка
Девизни рачун: 908-20501-70;
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Тврди повез – златотисак

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешелј, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелја одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешелј је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелја

1. Време преиспитивања
2. Хајка на јеретика
3. Феноменологија балканског деспотизма
4. Велеиздајнички процес
5. Наркоманија Вука манитога
6. Политика као изазов савести
7. Милан Панић мора пасти
8. На међународној сцени
9. Сучељавање са седмом силом
10. Народни трибун
11. Посланичке беседе
12. Филишке четничког војводе
13. Пали, жари, дедињски диздаре
14. Црвени тиранин са Дедиња
15. Да све српско буде као земунско
16. Промене по вољи народа
17. Без длаке на језику
18. Моћ аргумената
19. Фалсификована воља народа
20. Влада националног јединства
21. Србија под америчким бомбама
22. Док патриоте обнављају издајници разарају
23. Радикали се нису обрुकали
24. Паклени планови Запада
25. Контрареволуционар у булдожер револуцији
26. Досманлијски зулум над Србијом
27. Континуитет радикалске доследности
28. Главни Милошевићев политички робијаш
29. Убиство министра одбране Павла Булатовића
30. Досманлијски сејмени на Правном факултету
31. Глогов колац у досовском срцу
32. Досманлије као нови јањичари
33. Четничка сабља над досманлијском главом
34. На јуначким рукама кроз српску Боку
35. Кора од банане
36. Српски четнички покрет
37. Српска радикална странка
38. Пети отаџбински конгрес
39. Суданије непокорног војводе
40. Идеологија српског национализма
41. Афирмација парламентаризма
42. Слом савезне државе
43. Жигосање досманлијског бешчашћа
44. Челични војвода
45. Стазом славе, у служби отаџбине
46. Храброст и савесност у историјским ломовима
47. Упорна одбрана Српства
48. Станко Суботић – Цане Жабац, краљ дуванске мафије
49. Мафијашка пудлица Небојша Човић
50. Цијин мајор Грујица Спасовић
51. Четнички војвода пред Хашким трибуналом
52. Суочавање са хашким инквизиторима
53. Хашки досије набеђеног ратног злочинца
54. Поцепана хашка инквизиторска одежа
55. У чељусти Курве дел Понте
56. Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон
57. Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други
58. Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон
59. Хашко бајрамско прасе
60. Лажљива хашка педерчина Цефри Најс
61. Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу
62. Енглески педерски испрдак Тони Блер
63. Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана
64. Подмукли галски пицопевац Жак Ширак
65. Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер

САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Bojislav Šešelj

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН**

